

КОЛЕКТИВНО
ПОКАЯНИЕ

Апелът на Верния Свидетел

Робърт Уиланд

Corporate repentance
by Robert J. Wieland
Copyright © 1992 by
1888 Message Study Committee

Колективно покаяние
Робърт Уиланд

Всички права запазени. Никая част от тази книга не може да бъде издавана в каквато и да е форма без писменото съгласие на издателите.

Превод от английски: Христомира ЙОРДАНОВА
Редактор: Мирослав МИТЕВ
Компютърен дизайн: Издателство „Нов живот“

ISBN 954-719-070-9

СЪДЪРЖАНИЕ

Увод	8
Въведение	9
ДИРЕКТЕН ФАКТ ОТ НЕБЕТО	11
Откога ни е известна тази вест?	12
Сериозно ли говори Бог?	13
Истинската Глава на Църквата на адвентистите от седмия ген	14
Представете си Исус Христос като говорител в Адвентната църква	15
Кога ще отговорим на Господа?	15
НИТО ЕДНА ПОХВАЛНА ДУМА ОТ ИСУС	17
Защо Исус се чувства по този начин?	19
Нека видим реалността през очите на Небето	20
Какво общо има това с нас днес	21
Надежда за нас	21
Неуловимата заблуда на собствената ни духовна гордост	22
Същността на проблема	24
И това не означава „свобода“	25
Когато видим голотата си	27
ЦЪРКВАТА НА ХРИСТОС Е НЕГОВО ТЯЛО	29
Значение на гумата „колективен“	29
Библейската идея за Адам	31
Другата страна на монетата	32
Участие в колективната вина	34
РАЗОЧАРОВАНИЯТ ХРИСТОС	37
По какъв начин да си обясним гългото забавяне	38
Криза в Църквата на адвентистите от седмия ген... ..	39
По-дълбоко значение на Христовия призив за покаяние	41

НАЙ-СЕРИОЗНИЯТ ПРОБЛЕМ НА БОГА	
ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ	44
Кръстът и паталогичността на греха	46
Какво представлява паталогичността на хладкостта	46
Покаянието на Лаодикия – в дълбочина и обхват	48
Кризата на вековете	49
ПОКАЯНИЕ В ДЕНЯ НА УМИЛОСТИВЕНИЕТО	51
По какъв начин покаянието става реалност	52
Вината – сигнал, че нещо не е наред	53
Трайно щастие	54
Какво прави покаянието възможно	55
Какво е особеното при покаянието на Лаодикия	57
Покаяние и очистване на светилището	58
Най-големият грях	60
ПОКАЯНИЕТО НА ХРИСТОС ЗА ГРЕХОВЕ,	
КОИТО НИКОГА НЕ Е ИЗВЪРШВАЛ	63
Защо Йоан кръсти безгрешния Исус	64
Колко близо до нас гоуде Исус	65
Грижовна църква	67
Защо Христовото иго е „лесно“ и бремето Му е „леко“	70
Защо само свършена Личност може да преживее свършено покаяние	71
ПО КАКЪВ НАЧИН В МИНАЛОТО ХРИСТОС ПРИЗОВА	
ЕВРЕИТЕ КЪМ НАЦИОНАЛНО ПОКАЯНИЕ	73
По какъв начин националният упадък причини липсата на национално покаяние	74
Покаянието на Ниневия	75
Как Каяфа е могъл да говее израилтяните до покаяние	76
Събирането на каещите се евреи	78
КАК ЕВРЕИТЕ ПОДПИСАХА УЧАСТТА СИ	80

Човешката вина от А до Я	80
Старият завет изяснява това	81
Да застанете срещу всички	83
Историята на Израил има смисъл	84
СПЕШНОСТТА НА ХРИСТОВИЯ ПРИЗИВ	
ЗА ПОКАЯНИЕ	86
Тайният източник на разделението	87
Някои истини изпъкват	89
Ще отхвърли ли Христос Лаодикия	91
Последната велика борба между Христос и Самана	94
Трябва и можем да успеем там, където евреите се провалиха	95
Доказателство по-важно от субективните ни чувства	96
Въпросът за честта на Христос	97
КАК ЦЪРКВА С МИЛИОННО ЧЛЕНСТВО	
МОЖЕ ДА СЕ ПОКАЕ?	99
Светло бъдеще за Божието гело	100
Защо светът се нуждае от Божия народ	101
Кръстът и геноминационното покаяние	102
Това е добра, а не лоша новина	104
Успехът на апостолите	105
АДВЕНТНАТА ИСТОРИЯ	106
Опит да се обясни продължителното забавяне	107
Историческо разрешение за безизходното ни положение	108
„Точно като евреите“	109
Адвентната история разкрива вражда срещу Бога	111
Пълната истина е възвисяваща, а не депресираща	113
Колективното покаяние на Даниил	113
Отмени ли Генералната конференция от 1901 г. неверието от 1888 г.	114
ПЪТЯТ КЪМ ХРИСТОПОДОБНАТА ЛЮБОВ	117

Любовта – очистваща, променяща сила в жаравата ..	117
Покаянието възпламенява огъня в жаравата	119
Оправданието чрез вяра води до покаяние	120
Чудотворната сила на любовта	122
Светият Дух започва да действа	122
Това ще заведе Божия народ стъпка напред	123
Сигурността на Христовия успех	125
ПРИЛОЖЕНИЕ А	128
Покаяние на служители и на техните семейства	128
ПРИЛОЖЕНИЕ Б	130
Лаодикия не е обречена	130
ПРИЛОЖЕНИЕ В	134
Езекиил 18 глава и колективната вина	134

НОЩНА СТРАЖА

Господи, съжалявам за Теб тази нощ!

Като малко дете спя сигурен, доволен.
До царската ми кожа не достигат страданията
на хората от самотните болнични легла. Измъчена тълпа
от прорязващата болка, като че от меч нанесена.

Никакви бездомни грипльовци от Африка не зацапват
прозорците ми с мръсните си ръце, нито надничат любопитно
отвътре с жагуващи очи, търсещи любов.
И Все пак те се тълпят около твоите прозорци и гледат вътре!

Индуските бедняци по улиците на Бомбай
не ме молят да ги оставя да преспят в градината ми тази нощ.

Не чувам никакво сърцераздирателно ридание в свърталището,
прокълнато от порока,
ни писък на самоубиеца, скочил в тъмнината, смразяваща кръвта;
ни въздишането на войника в чуждата страна.

Не усещам шока от разкъсаната плът при удара
на окървавеното шосе.
Не мога дори да разбера
причината за сълзите на моя съсед!

През тези осветени от звездното небе часове е невъзможно да
спите. Безпомощна е агонията да усещате цялата всемирна
трагедия.

Господи, съжалявам Те тази нощ!
Но има ли нещо, което мога да направя, за да Ти помогна?

Робърт Уиланд

Увод

Тази малка книга се занимава с основния проблем на сърдечната мотивация на вярващите. Тя стига до дълбините на адвентното съзнание и подчертава последния призив на Верния Свидетел. След 6000-годишно чакане Спасителят апелира за последен път. Но на Неговия призив не се обръща внимание повече от век.

Истината, предназначена да изпита света в последното време, не е оценена, нито Божиите хора са изпитани чрез нея. Докога ще продължаваме „да я караме както винаги“?

Някои хора в църквата казват, че гонение ще разреши духовния ни проблем. Но дали то е причина за или следствие от пробуждането и реформацията на Божия народ? Какво място заема гонението в Деня на умилюванието, който дълго време сме смятали за жизнено необходим за последния етап от службата на Верния Свидетел?

Ако Божият враг оказва влияние за гонението, тогава каква е причината за това, че Бог все още чака?

Не за първи път народ погрешно разбира вест, изпратена от Бога. Евреите причинили болка на Месия, защото били уверени, че Го разбират. Но не Го разбирали. Невниманието към призива Му за покаяние едва ли би могло да причини повече болка на Спасителя от хладкия, несъзнателен отговор, който получава от последната от седемте църкви в историята.

Евреите очаквали Давидовия Син да превземе трона и да царува в слава и великолепие. Това, че са Го отхвърлили като народ, със сигурност се уеднаквява с това, че ние Го оставяме да стои пред вратата ни, продължаващ да моли да бъде приет от нас. Историята на духовните ни предшественици изисква ясно разбиране.

Какво повече би могъл да направи Господ от това, което вече е направил, като е призовал „ангела на лаодикийската църква“?

Дано Господ използва вестта на тази книга, за да ни помогне да разберем призива за покаяние на Верния Свидетел. Великият Първосвещеник желае по-скоро да съобщи: „Свърши се“. Тогава евангелието ще е доказало силата си и ще се разбере, че умилюванието е приключило.

Доналд К. Шорт

Въведение

В древните царства на Израил и Юда за Господ представлявал почти постоянен проблем въпросът какво да прави с човешкото ръководство. Един след друг царете водели народа към отстъпничество, докато и двете нации били опустошени и им се наложило да отидат в плен на езичниците.

Но Господ никога не е имал по-труден проблем за разрешаване от този с хладкостта на лаодикийската църква – Неговата последна църква. Разрешението, което Христос ни предлага, е да се покаем. Обичайният начин, по който разбираме това предложение, е, че подобно покаяние засяга само индивидуалния човек.

Това, изглежда, не е трудно, но историята ни – повече от сто и петдесет години – показва, че досега опитът винаги ни е убягвал. Възможно ли е Бог да се обръща към всички нас и да ни призовава към колективно покаяние?

В продължение на десетилетия тази тема не е била обсъждана. За нас е нова. Понастоящем обаче започва да става все по-актуална.

Тази книга е цялостен преглед на друга книга, озаглавена „Тези, които обичам“. Авторът посвещава този труд на Бога, Който има право да ни призове към покаяние, защото именно Той се жертва на кръста, за да ни спаси от втората смърт, и предаде собствения Си живот в откуп за нацията.

Голяма част от света все още не разбира достатъчно или дори почти нищо от тази Божествена жертва и не осъзнава подбудата за нея – любовта. Докато е реален фактът, че имаме много прилежни и старателни дела, книгата Откровение ще ни разкрива, че най-трудното препятствие за изпълнение на заповедта на Исус – евангелието да се занесе по целия свят, е духовното неверие и хладкостта на лаодикийската църква.

По какъв начин Господ може да разреши този проблем? Ще има ли ефект, ако ни сполетят бедствия и опустошения? Или ако се увеличат ужасните войни? Или ако зачестят смъртоносните епидемии? Или ако планините и скалите се разпръснат на

парчета? Или ако има повече бури и земетресения, повече пожари като тези, които разрушиха санаториума в Батъл Крийк и издателство „Ривю енд Херълд“ в началото на столетието?

Ще даде ли резултат разбирането, че тих и нежен глас ни призовава към колективно покаяние?

Надявам се тази скромна и не претендираща за изчерпателност книга да ни помогне да разберем, че такова покаяние ни е от особена полза в новото десетилетие на двадесет и първия век.

ДИРЕКТЕН ФАКТ ОТ НЕБЕТО

Призовава ли Исус Христос Църквата на адвентистите от седмия ден да се покае? Или призовава към покаяние само отделни личности?

Директният факт от небето няма да привлече вниманието ни повече от пряката заповед на Христос към ангела на лаодикийската църква: „Затова бъди ревностен да се покаеш!“ На кого казва Той тези думи? Какво има предвид, когато ни съветва да се покаем?

„Ангелите на седемте църкви“ и „църквите“ не означават едно и също нещо. Тези понятия трябва да се разграничават. „Седемте светилника ... са седемте църкви.“ Но „седемте звезди, които видя в десницата Ми – казва Той, – са „ангелите“ – символ на ръководство (Откровение 1:20).

Бог адресира вестта Си до ангела на лаодикийската църква. Следователно Той ни призовава към нещо повече от индивидуално покаяние.

„Божии служители са представени чрез символа на седемте звезди, за които Първият и Последният особено се грижи. Сладките влияния, които трябва да присъстват в изобилие в църквата, са свързани с тези Божии служители... Небесните звезди са под контрол на Бога, също и служителите Му. Те не са нищо друго, освен инструменти в Неговите ръце...“ (Служители на евангелието, с. 13, 14*).

Ангелът на лаодикийската църква е символ на всички ръководители на Съботното училище, учители в академиите, колежите и университетите, старейшини, дякони, ръководители, пасто-

* Навсякъде в книгата посочените страници на книгите отговарят на страниците от английското издание, освен ако не е специално отбелязано – б. р.).

ри, членове на местния и съюзния съвет и, разбира се, на ръководното тяло на Генералната конференция – т.е. символ на всички, които ръководят църквата.

Ето защо ръководното тяло на църквата привлича специалното внимание на Христос. лаодикийската вест в никакъв случай не загатва за незачитане на човешкото ръководно тяло на църквата, но за сметка на това насочва вниманието ни към думите на Верния Свидетел.

Лаодикия е седмата, последна църква в историята, която съществува точно преди Второто идване на Христос. Вестта към нея идва успоредно с прогласяването на тройната ангелска вест (Откровение 14 гл.). Осма църква няма да съществува. Посланието към Лаодикия не е лошо, защото думата „Лаодикия“ не означава нещо неприятно. Думата просто означава „застъпване за народа“¹. Ако Лаодикия обърне внимание на призива за покаяние, Бог ще я спаси от провала и ще ѝ подsigури надежда.

Откога ни е известна тази вест?

В началото на историята ни като деноминация вестта беше приета насериозно. Още през 1856 г. адвентните пионери очакваха, че тя ще отведе тяхното поколение в опитността на Късния дъжд и последния висок вик. Но тъй като в продължение на повече от столетие се забелязва безразличие от страна на Небето, смятаме, че или вестта е не чак толкова спешна, или вероятно вече е свършила работата си. Поради неизвестни причини тя е оставена настрана. Съвременната култура е дълбоко пропитана от непрекъснато нарастващо самочувствие както лично, така и деноминационно, а тази вест изглежда няма цел да постигне това. Ето защо тя е почти непозната като тема на разговор.

Предвид на предположението ни, че вестта е адресирана само към отделни личности, приложението ѝ почти изгуби ефект. Не знаехме какво да правим с нея. Колективната работа е ничия! Но възможността Христовият апел да е за *колективно* покаяние представя вестта в различен аспект. Христос призовава за колективно покаяние, а от това следва, че призовава църквата да се покае.

Сериозно ли говори Бог?

Защо Бог е толкова загрижен? Защото не може да забрави, че е дал кръвта Си *за света*. „Ангелът на лаодикийската църква“ ни се представя като застанал между небесната светлина и мрачния свят, преграждайки пътя на светлината. Решението на спорния проблем в Откровение 3 гл. определя изхода на великата борба между Доброто и злото. Поражението в трета глава ще поддържа и дори ще предотврати победата в 19 глава. Ние, „ангелът“ или ръководното тяло, отлагаме вече един век последното намерение на Бога да просвети света със славата на „вечното евангелие“. Крайният успех на великия спасителен план налага ангелът да обърне внимание на Христовата вест и да победи. В случай на провал от страна на Лаодикия цялостният спасителен план ще претърпи окончателно и бедствено поражение.

Причината е очевидна. Адвентистите от седмия ден не поддържат доктрината на Римокатолическата и Протестантската църкви, че спасените отиват на небето веднага след смъртта си. Убедени са, че всички мъртви вярващи остават в гробовете си до деня на възкресението. Но това възкресение зависи от личното завръщане на Исус, което в действителност зависи от групата живи светии, подготвящи се за Неговото идване. Причината за това е, че „нашият Бог е огън, който пояжда“ греха (Евреи 12:29). Христос няма да се завърне, докато не спечели хора, в сърцата на които е изличен всеки грях. Казано по друг начин, пришествието Му ще ги унищожи, а Той ги обича толкова много, че не би им причинил това. Ето защо именно любовта Му го кара да чака, докато подготви Своя народ. От това следва, че дотогава на всички праведни мъртви ще им е отредено да останат в гробовете си.

Можем ли да забележим как врагът прокарва в църквата нова теологична лъжа, че е невъзможно Божият народ да победи в борбата с греха? Предвид на факта, че успехът на спасителния план зависи от последните му часове, Сатана отстоява докрай позицията си.

Със сигурност Небето не е загрижено да се поддържа сложен организационен апарат в подкрепа на дадена деноминация, както е случаят с General Motors, които се борят да задържат имиджа си пред чуждестранната конкуренция. Небето е загрижено за огром-

ната нужда на света от чистата евангелска вест, която единствено може да донесе свобода от греха на всички, призвали името Господне. Страдащото човечество е постоянно в мислите на Бога – повече от загрижеността ни за собствения ни деноминационен имидж. Ако ангелът на лаодикийската църква се изкаже в полза на Небето, ще се обърне внимание на Господнята вест. *Привидното* безразличие на Небето е подвеждащо. Господ прави самите камъни да извикат:

„Цялото небе работи. Божиите ангели са готови да сътрудничат на всички, търсещи начини как хората, за които е умрял Христос, да чуят добрата вест за спасение... Хора умират без Христос, а изповядващите се за Христови ученици ги пренебрегват... Дано Бог представи този въпрос с цялата му важност пред заспалите църкви! (*Свидетелства*, кн. 6, с. 433, 434).

Истинската Глава на Църквата на адвентистите от седмия ден

Исус ни се представя като „Амин, Верният и Истински Свидетел“. Каква е причината Той да е Глава на Църквата на адвентистите от седмия ден? Дал е кръвта Си за тази църква и единствен е в състояние да ѝ открие истината. Никое събрание или институция не могат да Го контролират, нито да заглушат завинаги Неговата вест. Думата „Амин“ говори, че Исус все още е Живият Застъпник за църквата. Сред противоречивата връва на много гласове се казва, че Исус ще се погрижи вестта Му да се прогласи високо и ясно:

„Сред обръкващите викове: „Ето, тук е Христос!“ ще се представи специално свидетелство, особена вест на истината, подходяща за това време“ (Елън Уайт, *Адвентен библейски коментар*, кн. 7, с. 984).

Елън Уайт изрази огромното си съжаление за постоянната ни склонност да поставяме грешни хора между Христос и себе си. Забележете как в един кратък цитат тя споменава най-малко пет пъти за това идолопоклонство:

„Постоянният стремеж на Сатана е да отдели погледа ни от Исус, като накара мъже и жени да гледат и да се доверяват на хората, а също и да очакват помощ от тях. От години църквата гледа на хората, като разчита повече на тях, отколкото на Исус“ (*Свидетелства към служителите*, с. 93).

Представете си Исус Христос като говорител в Адвентната църква

Очите на Христос са като „огнен пламък“ (Откровение 2:18). Вестта Му не е някаква стратегия. Това е сериозна и свята вест. Ще си навлечем присъдата на вековете в случай, че я пренебрегнем. Ако Христос беше поканен като говорител сред ръководното тяло на Църквата на адвентистите от седмия ден, вестта Му щеше да бъде същата като записаната в Откровение 3:14-21. Тя щеше да ни разбуди до дълбините на душите ни. Исус има най-голямо право да ни говори по този начин!

Темата за колективното покаяние е сериозно оспорвана вече 40 години². През последните месеци двама бележити автори от Генералната конференция дадоха гласност и я направиха повод за сериозно обсъждане³. Съботноучилищните уроци за първото тримесечие на 1992 г. представиха открито нуждата от това. Възможно ли е Господнето провидение да ни е дало възможност да направим задълбочено проучване на въпроса за значението на Неговия призив? Апелът Му да се покаем трябва по някакъв начин да ни проговори на нас днес, а също и на младите. Можем само смирено да се опитаме да го разберем. В тази книга ще се поставяме да проумеем какво е значението му.

Кога ще отговорим на Господа?

Покаянието не е нещо, което ние правим. То не зависи от общественото мнение. Дар от Господа е и трябва да се приеме скромно и с благодарност (Деяния 5:31). Но как бихме могли да намерим време да получим този дар? Постоянно сме под напрежение да правим нещо. Кога ще намерим време да получим от Бога това важно нещо? Книга, издадена неотдавна със съвместното авторство на двама ръководители от Генералната конференция, поставя просто и ясно въпроса:

„Ще извършим ли духовната подготовка, към която Бог ни призовава? Така ще Му позволим да ни използва за приключване на делото Му на земята. Или ще пропуснем поредната възможност и ние, и децата ни ще останем да битуваме на тази земя още 50 или 60 години? (Нийл С. Уилсън и Джордж Е. Райс, *Силата на Духа*, с. 53).

Можете ли да си представите разочарованието, което щеше да изпита древният Израил при река Йордан, ако Исус Навин след 40 години пътуване беше казал: „Съжалявам, но трябва да се върнем обратно в пустинята и да странстваме още толкова години!“? Такова отлагане обаче се е случвало вече няколко пъти в историята ни като деноминация, като най-голямо разочарование изпитва сам Господ.

С приближаването на края виждаме как в църквата действат центростремителни сили, опитващи се да причинят разцепление и разединение. Някои може да стигнат до заключението, че поради тези непознати трудности Исус Христос е изоставил църквата Си. Но призивът Му към „ангела на църквата“ дава увереност в обратното на това твърдение. Божията най-голяма грижа, висшият приоритет на Небето е да създаде пробуждане, реформация и покаяние *в тази църква*. Той наистина е взел това присърце.

Какво ни казва Бог?

1. Забележете, че Отец не ни осъжда, а Исус Христос, защото Той е и Човешки Син (Йоан 5:22, 27). Христос също казва, че няма да съди хората, които не вярват в Него. Ето защо единствените хора, които Той ще съди, са вярващите в Него, но Той ще ги защити (Йоан 12:47, 48).

2. Виж Норвал Ф. Пийз, *Единствено чрез вяра*, предисловие от президента на Генералната конференция, Р.Р. Фигур (1962 г.); А.В. Олсън, *През кризата към победата*, с. 237-239 (1966 г.); Л.Е. Фруум, *Предопределено движение*, с. 357, 358, 445, 451, 686 (1971 г.); Джордж Р. Найт, *От 1888 до вероотстъпничеството*, с. 64 (1987 г.); Джордж Р. Найт, *Разгневени светии*, с. 130, 131, 150 (1989 г.).

3. Виж *Силата на Духа* от Джордж Е. Райс и Нийл С. Уилсън (*Ривю енд Херълд*, 1991 г.).

НИТО ЕДНА ПОХВАЛНА ДУМА ОТ ИСУС

Изглежда, че Христос не е доволен от църквата Си. Но ако тази истина Му причинява болка, тя също може и да се лекува.

„Д о ангела на лаодикийската църква пиши...“ (Откровение 3:14). От десетилетия смятаме, че тази вест е отправена към цялата църква. Но изненадващото е, че вестта е адресирана към ръководителите в църквата. Ние – ръководителите, много често грешим, като отправяме вестта към миряните, мърим ги и ги укоряваме да поемат инициатива за приключването на Божието дело.

Ако вестта е адресирана преди всичко към отделни хора в църквата, тогава възникват няколко сериозни проблема. Адвентисти от седмия ден умират откакто църквата съществува. Практически на всички техни погребения изразяваме уверената си надежда, че починалите ще възкръснат при първото възкресение, което е невъзможно да се изпълни без тяхното лично покаяние.

Ето защо ако Христовият апел за покаяние е адресиран преди всичко към отделните личности, до голяма степен той е ангажирал нашето внимание, защото трябва да приемем, че голяма част от верните светии наистина са се покаяли преди смъртта си. В такъв случай вестта към Лаодикия на практика се превръща в „мъртва буква“. Не бихме очаквали друг резултат, освен постоянното лично покаяние, което преобладава повече от век. Това е начинът, по който голяма част от народа ни и особено младите гледат днес на вестта.

Макар да се налага всеки от нас лично да обърне внимание на съветите от вестите към седемте църкви, призивът за покаяние е адресиран не само към отделни личности. И когато започнем да разбираме към кого точно е отправен, съдържанието на самата вест също придобива по-актуално значение.

Призивът в Откровение 3:20: „Ако чуе някой гласа Ми“, съдържа гръцката дума „tis“, която означава *определен* човек, а не просто *който и да е*. Например, не просто *някой* избяга гол от югребението на Исус според думите в Марк 14:51, 52. Тук думата „tis“ е употребена и преведена като „някой си момък“. Вестта към Лаодикия очевидно се отнася за „ангела“, към когото е адресирана. Безспорно в апела Исус цитира Песен на песните: „Ето, стоя на вратата и хлопам“ (Песен на песните 5:2). Този, който трябва да чуе, е Неговата възлюбена – църквата. Господ назначава ръководството на хора в качеството им на функционални образци и примери. Сам Христос казва: „Заради тях Аз освещавам Себе Си“ (Йоан 17:19).

„Зная делата ти, че не си студен, нито топъл... Така, понеже си хладък, ... ще те повърна из устата Си“ (Откровение 3:15, 16). Бихме могли да направим прибързано заключение, че тъй като „ангелът“ е безспорно хладък, Христос автоматично е спазил обещанието Си и ни е отхвърлил. Това твърдение се основава на английския превод на Библията „Крал Яков“, както и на други преводи. Това се оказва сериозен проблем за някои искрени вярващи, като ги кара да си мислят, че организираната църква би могла напълно да се примири с Христос.

Оригиналният език на Библията съдържа ключовата дума „mello“, която означава, „малко време остава, за да те изплюя“. Това става ясно от Откровение 10:4, където ап. Йоан казва, че в момента, когато започнал да записва това, което седемте тръби са прогърмели, е спрял, защото глас от небето му забранил. Исус все още се съдържа да ни „повърне“. Ето как звучат думите Му на съвременен език: „Направихте така, че да Ми се сгади. Чувствам как скоро всичко ще ми се преобърне в стомаха!“

Това е естествена човешка реакция при силно емоционално отвращение. Една госпожа получила информация за STASI (тайна комунистическа полиция). За свой ужас открила, че през годините на предполагаема лоялна семейна вяност съпругът ѝ тайно я издавал на полицията. Каква била нейната реакция? Отишла в банята и повърнала! Колкото и неприятно да ни се струва, Исус ни казва, че се чувства точно по този начин, но не заради нас, а заради хладкостта ни. Това не означава, че не ни обича или че не ни е верен. (И госпожата обичала своя съпруг!)

Защо Исус се чувства по този начин?

Защо Исус не ни каже нещо хубаво? Толкова ли е жесток? Всеки предизент на компания, председател на управителен борд или военен офицер знае, че трябва да хвали подчинените си, за да могат те да дават всичко от себе си. Ръководните личности в църквата на остатъка са със сигурност най-отговорните хора в целия свят! Не би ли било естествено Христос да каже нещо по наш адрес, например колко сме прилежни и дейни. Нали през всичките 150 години работим толкова усилено? Но Той не казва нищо подобно!

Със сигурност с това Исус не се опитва да ни обезсърчи. Просто иска да се изправим пред действителността, за да разрешим проблема и да се подготвим да Го чуем: „Добре си направил!“, когато похвалното одобрение ще заеме своето място.

Неговият отговор по повод на това как се чувства, когато Му се повръща, ни помага да разберем точно какво е състоянието ни, което не осъзнаваме, че е унищожавашо.

Следващото видение в книгата Откровение ни представя Исус като „съсечен Агнец“, пред когото небесното множество и двадесет и четиримата старци правят прочувствено сърдечно поклонение и пеят химн:

„... защото Си бил заклан и със Своята кръв Си изкупил за Бога човеци от всяко племе, език, люде и народ“ (Откровение 5:9).

Цялото небе разбира и високо оценява това, което е коствало на Исус да ни изкупи, как е стигнал дори до ада, как е опитал от еквивалента на нашата втора смърт. Небесните обитатели усещат „ширината и дължината, дълбочината и височината на Христовата любов, която надвишава всяко познание“. За разлика от това ангелът на лаодикийската църква, който живее в „концентрираната“ светлина на шест хиляди години откровение на добри новини, не е достатъчно заинтересован. Когато случат стигне до нас и се почувстваме признателни, малките ни сърца вече са наполовина замръзнали. „Хладък си!“ – казва Исус.

Не е чудно тогава, че повърхностните ни претенции за любов и посвещение са Му отвратителни. Той дава всичко за нас! Когато сравни Своето несебелюбиво и пожертвувателно посвещение с недостатъчността на сърдечния ни отклик, Исус се срамува пред погледите на жителите от наблюдаващата вселена. Трудно ли ни е да си представим колко е болезнено това за Него?

Нека видим реалността през очите на Небето

Стоим пред прага на последната криза. Днес духовната ни зрялост трябва да е много по-значителна, отколкото е в момента. Но въпреки това детинското ни безразличие нанасява Исус. На Него Му е по-лесно да понесе малодушното отричане на Петър, отколкото умереното ни посвещение.

Арнолд Валенкамф остро критикува отблъскващите аспекти на манталитета „групово мислене“, често срещано сред ръководителите и служителите на адвентистите от седмия ден преди век и днес:

„Главната вина за отхвърлянето на вестта от 1888 година не е в хората като цяло, но в служителите. Това стряскащо изказване днес трябва да се приеме насериозно от всеки човек – служител, учител или ръководител в Църквата на адвентистите от седмия ден“ (Това, което всеки адвентист трябва да знае за 1888 г., с. 90).

„Много от делегатите на конференцията в Минеаполис станаха съучастници в греха на отхвърляне на вестта за оправдание чрез вяра според закона на груповото влияние. Предвид на това, че много от техните многоуважавани и любими ръководители отхвърлиха вестта в Минеаполис, те последваха примера на въпросните служители... Това днес наричаме групово мислене.

Не е приятно да си мислим за това, но въпреки него на конференцията в Минеаполис ръководителите на Църквата на адвентистите от седмия ден повториха отново действията на еврейските ръководители от времето на Исус. Тогава еврейският народ беше в по-голямата си част благос-

клонен към Него. Еврейските ръководители по-късно убедиха хората да поискат разпъването Му. На конференцията в Минеаполис през 1888 година именно ръководителите проведоха опозицията срещу вестта“ (Ръкопис, с. 45-47).

Какво общо има това с нас днес

Исус не казва, че отхвърлянето и разпъването Му от страна на древните евреи Го е накарало да повърне. Това, което Го безпокои, е всъщност, че „ангелът“ на църквата на историческия етап от финалния акт във великата драма, след като познава историята на евреите, повтаря, а в същото време претендира с изповедите си, че Го обича. Можем да оценим отвращението Му, ако размислим за това колко е глупаво възрастен човек да постъпва като дете.

Ние казваме: „Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо“ (Откровение 3:17). Не изговаряме това на глас, но Исус съвсем точно разбира езика на сърцето:

„Устните може да изразяват нищетата на душата, която сърцето не признава. Докато говори на Бога за собствената духовна нищета, сърцето може да се пръска от съзнанието за собственото върховно смирение и превъзвишената си праведност“ (Притчи Христови, с. 159).

Въпреки това проявяваме наивност по отношение на истинското си състояние пред открития поглед на вселената. Дори в очите на разумните невярващи оставаме впечатлението, че сме прекалено патетични. Буквалният гръцки език изостря смисъла на този стих, като вмъква определителния член „ho“, означаващ „този, който“: „Не знаеш, че ти си окаяният, нещастен, беден, сляп и гол“ (стих 17).

За никой от нас като отделни индивиди не заслужава тази развързка на този етап от земната история! По всичко личи, че Христос се обръща към нас като колективно тяло.

Надежда за нас

Господ не би ни обърнал внимание, ако ни е отхвърлил окончателно. Макар че Му причиняваме гадене, Той ни умолява да облекчим болката Му. Вестта към Лаодикия е най-чувствителна-

та и най-спешната в цялото Писание. Успехът на целия спасителен план зависи от последния му час, а проблемът на Лаодикия е свързан именно с този момент.

Исус казва: „Съветвам те да си купиш от Мене злато, пречистено с огън“ (стих 18). Като се обръща към Църквата на адвентистите от седмия ден и в частност към ръководното ѝ тяло, Той ни казва, че първото нещо, от което се нуждаем, не са делата, активността, стратегиите и програмите. В стих 15 казва: „Зная делата ти“. Действията ни са трескаво интензивни. Ап. Петър идентифицира златото, пречистено с огън, като съществената част от вярата в евангелието, която винаги *предшества* всяко действие (1Петрово 1:7).

С други думи, Исус ни казва, че нашата най-голяма нужда е именно това, което дълго време с увереност сме твърждали, че притежаваме – познанието и духовното преживяване на оправдание чрез вяра. Това, което притежаваме, ни подтиква единствено към хладкост. Правилното разбиране кара небесните множества да служат така пламенно на „Агнето, Което е било заклано“. Те са изцяло подбудени от самата същност на вестта „Христос, и то разпнат“ – мотивация, която ни засрамва поради дребнавата ни натрапчива ангажираност от собствената ни вечна сигурност. Диагнозата, дадена от Христос, засяга гордостта на собственото ни ръководно тяло.

Неуловимата заблуда на собствената ни духовна гордост

До издаването на книгата на Валенкамф през 1988 г. религиозната преса поддържаше идеята, че адвентистите са забогатели преди един век, когато ръководното тяло е приело началото на вестта на Високия вик¹. През последните години се наблюдава обрат и днес е всеобщо признат фактът, че не сме я приели². Тази нова откровена искреност е феноменална и ободрителна.

Но сигурни ли сме, че Христос ни говори за нуждата ни от „златото“ на истинската вяра? Да, казва ни, че за да Го излекуваме от болезненото Му гадене, ни е необходимо златото на истинската вяра. Нещо повече, налага се да го купим, т.е. *да платим нещо* за него.

Но защо Исус не ни го *подари*? Той настоява в замяна за истинското да Му дадем безсмислените си възгледи за оправдание чрез вяра, подхранващи собствената ни хладкост. Намираме се в очевидно противоречие по отношение на претенцията ни за правилно разбиране и проповядване на вестта за оправдание чрез вяра, докато плодовете от тази вяра за съжаление продължават да липсват. Това се доказва и разбира от преобладаващата хладкост. Както хладката вода е смес от студена и гореща вода, така и нашият духовен проблем е смес от законничество и неправилно разбиране на евангелието.

Добрата вечеря от пълноценна храна се разваля дори от съвсем малка добавена част арсен. Стигнахме до тази точка от световната история, при която дори и най-малкото законничество, примесено с евангелието, се е превърнало в смъртоносно. Объркването на миналите векове вече не е достатъчно приемливо за настоящето. Вярата в чистото неподправено евангелие (в библейския смисъл на думата) не може да има нищо общо с каквато и да е хладкост. Присъствието на хладкост издава прикрито или несъзнателно законничество – нещо, което ние като ръководители се срамуваме да признаем.

Смятаме, че притежаваме същината на най-скъпата вест. Но всъщност внесохме евангелските идеи от популярните църкви, които не разбират уникалната истина за очистването на светилището:

„Както евреите разпънаха Исус, така и църквата разпъна тези вестни. По тази причина тя няма никакво познание за пътя към Светая Светих и не може да се възползва от посредничеството на Исус. Подобно на евреите, които принасят собствените си безполезни жертви, тя изпраща безполезните си молитви към Светая, от която Исус излезе. Сатана, удовлетворен от измамата, облича религиозни одежди и насочва умовете на тези псевдохристияни към себе си, стараещ се чрез сила, знамения и лъжливи чудеса да ги хване здраво в своя капан“ (*Ранни писания*, с. 261).

Този последователен процес набира скорост от десетилетията. Никога няма да приемете истинското – казва Исус, – докато не станете достатъчно смирени и честни да се откажете от фалшивото и да купите истинското.

Именно по този въпрос Христос среща опозиция от наша страна. Почти неизменно ние – пасторите, евангелизаторите, администраторите, теолозите, ръководителите, учителите и независимите служители – ще протестираме, че не ни *липсва* разбиране. Консервативните адвентисти в миналото заедно с либералните се хвалят с едно и също нещо от своята антибуквена позиция. Верността ни към груповото мислене ни заставя да настояваме, че наистина разбираме вестта и затова не се нуждаем от нищо. Достатъчно компетентни сме и не можем да гладуваме и да жадуваме за правдата чрез вяра, защото сме вече сити³. Имаме нужда само от един по-висок глас, по-мъдър начин да предадем това, което вече сме разбрали.

Същността на проблема

Спорният въпрос не е дали разбираме и проповядваме разпространената версия на оправдание чрез вяра, *както го правят паезците неделята евангелски църкви*. Може да го правим в продължение на хиляди години и въпреки това да не успяваме да разпространим уникалната вест, която Господ ни е заръчал да предадем.⁴ Бог не ни е призовал да се застъпваме за икуменизма. По-скоро нека си отговорим на въпроса какво направихме с голямата светлина, за която Елън Уайт казва, че е „началото“ на Високия вик и на Късния дъжд?

Ако е истина, че мощно проповядвахме оправданието чрез вяра в продължение на десетилетия, защо не преобърнахме света „с главата надолу“, както стана в апостолските дни? Ако истинската праведност чрез вяра е светлината, която ще просвети земята със слава (Откровение 18:1-4), защо не просветихме с нея света? И защо губим толкова голям процент от младите си в Северна Америка?

Възможно ли е всъщност да изявяваме горделивата претенция, че във вестта до Лаодикия Христос има предвид точно нас? Диагнозата Му представлява прицелна точка. Господният слугиня често пъти е казвала, че когато „купим“ от тази праведност чрез вяра, неречена „злато, пречистено чрез огън“, евангелското поръчение ще се разпространи много бързо като огън, проникващ през трънище⁶. Това все още не е станало реалност – не и

сред 900-те мюсюлмани и близо единя милиард недостигнати индуси, още по-малко сред милионите псевдохристияни и други.

Тук стигаме до голямото континентално разделение в адвентизма. На този етап се обръщаме към едната или към другата страна. Или Исус греши, като казва, че сме „бедни“ и „окаяни“, а ние *сме богати*, както твърдим, или наистина сме бедни и Той е поставил пръст върху най-чувствителното ни уязвимо място – гордостта на ръководното тяло. Думите Му бяха камък за препъване за ръководителите на евреите в миналото. Това ли са те също и за нас?

И това не означава „свобода“

Христос изяснява и това: Необходимо е да се откажем от нещо и да Му дадем нещо, да платим нещо при втората покупка, която трябва да направим от Него – „бели дрехи, за да се облечеш, та да се не яви срамотата на твоята голота“ (стих 18). Като се обръща към ангела на църквата, Той дава да се разбере, че се намираме в това неудобно положение, въпреки че сме *деноминация*. Лекарството, което Той ни убеждава настойчиво да купим, включва основния принцип на колективната вина и колективно покаяние:

(а) Не можем да купим дрехата на Христовата праведност и да не я облечем напълно. Нуждаем се 100% от нея. Праведността не е в какъвто и да е смисъл вродена. Не е наша собствена. Всичко, което притежаваме, е неправда. Казано по друг начин, без Христовата благодат не сме по-добри от останалите хора. Ако нямаме Спасител, щяхме да сме чисто голи. Греховете на другите щяха да са и наши собствени, ако благодатта Му не ни е била дадена.

(б) Осъзнаването на тази истина смирява собствената ни гордост. За нас не съществува начин да получим специалната дреха на Христовата праведност освен ако първо не осъзнаем духовната си голота и не пожелаем да разменим погрешните си идеи за истината, която единствено може да покрие срама ни.

В този смисъл Неговият призив наистина *изглежда* краен. Нима не сме просперираща, уважавана деноминация с милиони членове със значителни институции? Не претендираме ли, че сме една от най-бързо нарастващите по членство църкви в света? Защо Христос не хвали постиженията ни?

(в) Исус не говори за успехи. Проблемът на голотата ни е в липсата на разбиране на евангелието. Именно тук обвинението засяга главния нерв на деноминационното самочувствие и възбужда негодуванието ни. Ако можем да уклоним от Христовите думи чрез настояването, че Той ни говори като на отделни личности, винаги бихме могли да се измъкнем от отговорност. Можем да приемем, че човекът до нас е духовно „гол“, докато в колективно отношение сме добре облечени. Единствено когато приемем „ангела“ за колективното ръководно тяло на църквата, ще се почувстваме неудобно. Приятното чувство, че сме добре облечени в деноминационно отношение, ще бъде дълбоко разстроено.

(г) Нека да разгледаме организацията на съвременни псевдохристияни – мормоните. Теологичните им „дрехи“ са доверително, което гласуват на боговдъхновеността на Джоузеф Смит, и написването му на книгата на Мормон. Но едно просто доказателство – достатъчно ясно, за да го види целият свят, посочва, че основата на тяхната „вяра“ е чудовищна заблуда. Представете си само колективния им срам, съпоставен с интелектуалните им познания от тяхна страна на онези факти и интелектуалната им искреност!

При нашия случай проблемът не са 27-те доктрини, чиято валидност е безспорна, и историята ни. Колективната ни „гомота“ е нуждата ни от единствената истина, придаваща смисъл на тези учения – вестта за Христовата правда, която Господ се опита да ни даде още преди век. Тази вест щеше да просвети земята със слава, ако я бяхме приели:

„Праведността чрез вяра в Христос ще се изяви в преобразяването на характера. Това е белег за света за истинността на доктрините, които изповядваме“ (*Материали за 1888 г.*, с. 1532).

„Една потребност трябва да преобладава, една тема трябва да погълне всяка друга – ХРИСТОС НАША ПРАВДА“ (*Ривю енд Херълд*, 23 декември 1890 г.).

Докъде ще стигнем с настоящето твърдение, че сме облечени с истинската дреха?

Мормоните вероятно не се тревожат за теологичното и историческото си предсказание, защото (казвам това най-любезно) те не са народ, роден от истината на вестта на третия ангел. Не претендират, че за света са хората, които „пазят Божиите заповеди и имат вярата на Исус“. Няма изострено чувство за духовното съзнание, каквото писанията на Елън Уайт направи да се породи дълбоко в нас. Ако мормоните могат да издържат обществото си социално и икономически, вероятно щяха да са доволни в колективно отношение да продължат напред, без бялата дреха на Христовата правда да покрие историческия и теологичния им срам.

(д) Ние не можем да направим това, защото притежаваме колективно съзнание, посветено преди всичко на истината. Адвентната църква се издигна с пълната сила на Словото на истината. Слава на Бога съвестта ни неизменно ще се събуди от Христовото „пряко свидетелство“. Особено в Северна Америка – люлката на адвентизма, – където „голотата“ ни става все по-явна, рано или късно, заставени от реалността, ще се изправим пред това, което ни казва Христос.

(е) Осъзнаването на споделена колективна вина ни спасява от капана на илюзията: „По-свят съм от теб!“ Никой от нас не може да критикува другия. Всички сме виновни пред Исус.

Когато видим голотата си

Третото нещо, което Исус уточнява, е: „колурий,... та да виждаш“ (стих 18). Господ ни казва да помажем очите си с колурий, който Той ни предлага. Веднага щом купим златото и белите дрехи, зрението ни автоматично ще се проясни. Ще започнем да гледаме на себе си през очите на наблюдаващата ни вселена, а също и както ни виждат разсъдливите хора около нас (за които казваме, че са все още във Вавилон). Картината ясно ни представя, че покаянието е повече от нужда само на отделни личности.

Тук се говори за имиджа на Църквата на адвентистите от седмия ден през погледа на световната история. Божествената предопределеност изисква да направим много по-голямо впечатление на мислещия свят. Това няма да бъдат собствените ни благотворителни дела, по отношение на които другите далеч ще ни превъзхождат. Впечатлението ще се състои в съдържанието се доб-

ри новини в самата вест. Това ще бъде ясно отчетливо, уникално представяне на оправданието чрез вяра – вест, която далеч надминава тази на известните църкви. Веднага щом се научим да виждаме, ще разпознаем контраста между това, което сме приели за праведност чрез вяра, и истинската вест на третия ангел, призната от Елън Уайт за недвусмислена.

Сега Христос ни дава единствената пряка заповед в Своята вест: „**Ония, които любя, аз ги изобличавам и наказвам. Затова бъди ревностен да се покаеш**“ (стих 19). Греховното ни естество инстинктивно се отвращава от такава репресивна любов. Затова не трябва да се изненадваме, че сериозният призив на Христос за покаяние се сблъсква с негодуванието на хората, които Той обича, както и с противопоставянето на хората, не обичащи истината.

Исус ни уверява, че ни обича с интимна, съкровена семейна любов, която оправдава укора и наказанието и ни прави способни да ги понесем. Служенето на Елън Уайт е пример за това. Духът на пророчеството никога не ласкае, нито „свидетелството на Исус“ – неговият Автор.

Достатъчно голяма е причината да проучим по-нататък значението на най-важната заповед на Верния Свидетел: „**Покай се!**“

1. Примери: *Плодът на духовните дарби*, Л. Х. Кристиан (1947 г.); *Водители на войнството*, А. У. Сполдинг (1949 г.); *От криза към победа*, А. В. Олсън (1966 г.); *Предопределеното движение*, Л.Е. Фруум (1971 г.); *Годините на самота*, А. Л. Уайт (1984 г.).

2. Виж сп. „*Министри*“, февруари 1988 г.; *Какво трябва да знае всеки адвентист за 1888 г.*, Арнолд Валенкамф; *От 1888 г. до вероотстъпничеството*, Джордж Найт; *Разгневените светии*, Дж. Найт.

3. Забележете, че има само една праведност, за която Исус казва, че трябва да се „гладува“ – праведността чрез вяра (Матей 5:6).

4. Срв. със *Свидетелства към служителите*, с. 91, 92.

5. Виж *Ривю енд Херълд*, 22 ноември 1892 г.

6. Виж *Избрани вестни*, кн. 1, с. 118.

ЦЪРКВАТА НА ХРИСТОС Е НЕГОВО ТЯЛО

Неуморните увещания да станем грижеща се църква вече ни омръзнаха. Безкрайните заповеди да направим нещо се превъзхождат от обикновената Божествена покана да видим нещо.

За да разберем какво включва призивът на Христос за покаяние, трябва да вземем предвид превъзходната метафора на ап. Павел за църквата като тяло. Ние, вярващите, поддържаме връзка и помежду си, и с Христос – нашата Глава. Макар тази идея до голяма степен да е чужда на западния стил на мислене, от съществено значение е за библейските идеи.

Всъщност думата „колективен“ е добра според Библията. Ап. Павел адресира писмата си до **вярващите в Исус Христос** (Ефесяни 1:1; Филипяни 1:1; Колосяни 1:2). „**Защото както тялото е едно, а има много части,... така е и Христос**“ (1Коринтяни 12:12). Апостолът илюстрира идеята си.

Съществува колективно единство от „едно тяло“ (стих 13), колективно разнообразие (стихове 15-18), колективна нужда, изпитвана от всички – „**Окото не може да рече на ръката: Не ми трябваш!**“ (стихове 21, 22), хармония между различните части (стихове 23, 24), колективна грижа, която вярващите изпитват един за друг и за Главата (стих 25), както и състрадание и радост, които всички части споделят взаимно (стих 26). Ако се препъна в остър камък, не само кракът, но и цялото тяло изпитва болка. Ако кракът можеше да говори, щеше да каже: „Съжалявам, аз съм виновен за болката!“ Окото щеше да каже: „Не, грешката е моя! аз трябваше да видя острия камък!“

Значение на думата „колективен“

Думата „тяло“ е съществително име, а думата „телесно“ – наречие. Но на английски език не съществува смислено прила-

гателно, което да опише естеството на това единство в тялото, освен думата „колективен“ („телесен“). Латинската дума за тяло е „corpus“. Речникът я определя като: „едно цяло, съставено от отделни личности“.

Личното преживяване може да илюстрира тази идея. Какво се случва, когато си нараните крака? Веднага осъзнавате връзката между крайниците и органите в тялото ви. Спирате за момент, докато цялото тяло страда. Разтривате наранения пръст, за да намалите болката. Може дори да ви заболи навсякъде. Другите телесни органи „изпитват“ колективна загриженост към наранения пръст, сякаш усещат болката. „Ако една част страда, всичките части страдат с нея“ (1Коринтяни 12:26).

Всяка ампутация в тялото се превръща в шизма, която трябва да се избягва на всяка цена. По подобен начин всяко разединение, неразбиране и липса на съчувствие в църквата е чуждо на Христос и на Неговото тяло. Това е толкова непознато и чуждо на Исус, колкото болестта и злополуката са неестествени за човешкия организъм. Грехът е такава злополука за „тялото на Христос“, а вината е болестта на това тяло.

Често пъти сме болни, без да знаем точно кой телесен орган е заболял, нито дори коя е причината за болестта. Също така можем да страдаме от греха, без да знаем какво всъщност е той. Как грехът може да има едновременно лично и колективно естество?

Когато в маларийните области някой е ухапан от комара анофелес, се заразява от малария. След десетина дни от ухапването паразитите в кръвния поток причиняват маларийна треска. Засегнат е само един орган, в случая нараненият пръст, но после цялото тяло получава треска. Кръвният поток е разнесъл паразитите навсякъде. *Това е болест на цялото тяло.*

Когато ни поставят инжекция с антималярийна droga в ръката, не само ръката се облагодетелства от ваксината. Лекарството се разнася по целия кръвен поток. Не след дълго цялото тяло оздравява, треската изчезва от него, а не само от ръката. *Това е корпоративно излекуване.*

Поетът на 17-ти век Джон Доне схванал тази идея:

„Човекът не е остров, достатъчен сам за себе си. Всеки човек е част от континента, част от живота. Ако къс от Земята бъде отнесен от морето, Европа ще стане по-малка,

също както ако това се случи с някоя издатина, с къщата на твои приятели или с твоята собствена къща. Смъртта на човека взема от него, защото всеки е част от човечеството. Затова никога не се опитвам да разбера за кого бие църковната камбана, тя бие за мен“ (*Посвещение*).

Може би е трябвало още малко на Доне, за да признае: „Всеки грях ме смалвява, защото аз съм част от човечеството. Затова никога не се опитвам да разбера кой разпъна Христос; това направих аз!“

Тази солидарност на човечеството може да се илюстрира с живота на лъвовете. Няколко лъва в Африка разкъсват хора, но повечето никога не са го правили. Означава ли това, че някои лъвове са добри, а други – лоши? Няма разлика в нрава на лъвовете. При определени обстоятелства всеки гладен лъв може да разкъса човек.

Дали във вестта Си към Лаодикия Исус казва, че собствена ни гордост, слепота, духовна нищета и окаяност са колективни? Страдаме ли от обща духовна болест, която е като треска за тялото или е с лъвско естество – нещо, отнасящо се за всички? Еврейската история казва „да“.

Библейската идея за Агам

Библейските автори приемаха цялото човечеството за един човек – падналият Адам. „В Адама всички умират“ (1Коринтяни 15:22). В историята на евреите намираме отличителен пример за това. Ап. Павел казва, че Левий е плащал „**десетък чрез Авраама, защото беше още в чреслата на баща си, когато Мелхиседек срещна Авраам**“. Тогава Авраам все още е нямал нито един син (Еврей 7:9, 10). Даниил се молил за прощение на греховете на „**на нас, на царете ни, на началниците ни и на бащите ни**“, като казва: „**Не послушахме гласа на Господа, нашия Бог**“, макар че той самият е бил послушен (Даниил 9:8-11).

Човешкият грях е както личен, така и колективен. „Всички съгрешиха... и цял свят се провини пред Бога“ (Римляни 3:23, 19). Истинската вина на Адам се състои в разпъването на Исус Христос, макар неговият първи грях да е извършен 4000 години преди Голгота. Никой от нас, поколението на Адам, не може да се оправдае. Какво е човешкото ни естество? Отговорът е неприятен, отвратителен: враждебно настроени към Бога, очакващи само да

се появят необходимите обстоятелства, за да се проявим като такива. Няколко души наистина проявиха това пред очите ни, като разпънаха Божия Син. В тях виждаме себе си.

Първоначалният грях на първата двойка в Едем бе жълъдът, израснал в дъбовото голготско дърво. Всеки грях, който извършваме днес, е още един жълъд, нуждаещ се от време и обстоятелства, за да стане дъб, защото „**копнежът на плътта е враждебен на Бога**“, а убийството винаги е следствие от вражда, и защото „**който мрази брата си, е човекоубиец**“ (Римляни 8:7; 1 Йоаново 3:15).

Грехът, извършен от друг човек, може да бъде извършен и от мен, ако Христос не ме е спасил от греха. Христовата правда не е просто добавка към собствените ми добри дела, лек тласък, който ме избутва нагоре до върха. Праведността ми е или Исус, или е нищо. „**В мене... не живее доброто**“ (Римляни 7:18). Ако в мен няма „**нищо добро**“, възможно е тогава всичкото зло да бъде в мен. Никой човек *потенциално* не е по-лош от мен. О, колко ни боли, когато започнем да осъзнаваме това!

Докато не се научим да виждаме греха на някой друг като наш собствен грях, не можем да заобичае другите, както Христос ни е възлюбил. Причината за това е, че като ни обикна, Той взе греха ни върху Себе Си. Когато умря на кръста, ние умряхме с Него. За нас любовта означава да осъзнаем корпоративната идентичност. „**Бивайте... милосърдни, както и Бог в Христа е простил на вас**“ (Ефесяни 4:32). Ап. Павел се моли за нас не да сме в състояние да извършваме повече добри дела, но да проумеем измеренията на тази любов (Ефесяни 3:14-21).

Истината, в която Писанието желае да ни убеди е, че се нуждаем дрехата на Христовата правда да ни се вмени 100%. Хората, разпънали Христос преди 2000 години, се проявиха като наши заместници. Лутер казва много мъдро, че всички ние „**сме замесени от едно и също тесто**“.

Другата страна на монетата

Ако за вас това е лоша новина, предлагам ви и добра: Христос прости на убийците Си (Лука 23:34). Това означава, че Той прощава и на нас! Дори на съгрешилите Адам и Ева Бог прости в градината. Но вие и аз никога няма да познаем това прощение,

докато не осъзнаем греха, породил необходимост от прощение. Тъй като Бог им бе обещал, че в деня, когато ядат от Дървото за познаване на доброто и злото, непременно ще умрат (Битие 2:17), те наистина щяха да умрат в този ден, ако за тях не е било приготвено „**Агнето, заклано от създанието на света**“ (Откровение 13:8).

Вината, която Посланието към римляните казва, че е върху целия свят, е „**в Адам**“ и е законна. Беззаконията на целия свят бяха вменени на Христос, когато Той умря на кръст като втория или последния Адам (2Коринтяни 5:19). Това означава, че присъдата на първия Адам бе отменена чрез заличаване от Втория Адам по силата на Неговата жертва (Римляни 5:16-18).

Помислете за еврейския народ. Разпъналите Христос помолиха кръвта Му да бъде върху тях и децата им (Матей 27:25). Това не означава, че всеки отделен евреин е по-виновен от всеки езичник. Евреите пожелаха да бъдат отговорни за Исусовата кръв в *национален* смисъл. Това е тяхната колективна вина. Но в действителност ние не сме по-добри от тях. Като изключим отделните случаи на покаяние, споделяме едно и също участие в разпъването на Христос:

„Тази Христова молитва за враговете Му (Лука 23:34 – б.р.) обхваща целия свят. Тя включва всеки грешник, който е живял или ще живее от началото на света до края на вековете. Всички са виновни за разпъването на Божия Син. На всички се предлага даром прощение“ (*Животът на Исус Христос*, с. 745).

„Нека всички да помним, че все още живеем в свят, където Исус – Божият Син, бе отхвърлен и разпънат, където все още съществува вината за незачитането на Христос и предпочитането на един крадец пред безгрешния Божи Агнец. Докато не се покаем инди визуално пред Бога за престъпването на закона Му и докато не се доверим на нашия Господ Исус Христос, Когото светът отхвърли, ще изпаднем под пълното осъждане, което заслужава изборът: Варава вместо Христос.

Днес целият свят е обвинен в преднамереното отхвърляне и убийството на Божия Син... Всички класи и секти, разкриващи същия дух на вражда, омраза, предразсъдък и не-

верие, проявени от хората, подложили на смърт Божия Син, биха извършили същото, акоим се предостави възможност за това, както направиха евреите и хората от времето на Христос. Те щяха да са участници в същия дух, пожелал смъртта на Божия Син“ (*Свидетелства към служителите*, с. 38).

Това е колективната вина на света. Забележете, че никой не понася *осъждането*, освен ако не му се даде възможност да повтори греха. Но ако всеки не се покае, споделя колективната вина, включена в Адам.

Участие в колективната вина

Като адвентисти от седмия ден споделяме друга колективна вина по един особен начин, отнасяща се за специален грях. Не че ние лично сме виновни, но защото се смятаме за духовни деца на предците ни, които в особен смисъл са повторили греха, извършен от евреите в миналото. Тази вина става причина за задържането на Късния дъжд и това е толкова сигурно, колкото и фактът, че липсата на покаяние на евреите възпрепятства те да се възползват от благословената служба на Месия. Ние отхвърлихме найценната вест, която Господ ни е изпрацал и която в особен смисъл ни Го представя. Това, което предците ни наистина казаха, прилича на думите на евреите от миналото: „Отговорността за отлагането и за забавянето на Господното пришествие да бъде върху нас и нашите деца!“ Всъщност Елън Уайт казва, че ние се проявихме по-лошо от евреите, защото на нас е дадена много по-голяма светлина, отколкото бе дадена на тях. Действителността на следното обвинение е тревожна:

„Светлината трябва да просвети цялата земя със славата си, но чрез действията на братята е била до голяма степен задържана от света“ (*Материали от 1888*, с. 1575).

„Сърцата на хората, които трябваше да приемат небесните посланици, се заключиха за техните умолявания. Те подиграха, осмяха и презряха Божиите служители, които им предадоха вестта на милост... Не се ли опасяваха тези хора, че могат да извършат смъртния грях?“ (*нак там*, с. 1642).

„Хората, претендиращи, че са благочестиви, презряха Христос в лицето на Неговите посланици. Подобно на евреите те охвърлят Божията вест“ (*нак там*, с. 1651).

„Вие намразихте вестите, изпратени от Небето. Проявихте срещу Христос предразсъдък от същия характер, по-обиден за Бога дори от този на еврейската нация... Вие и всички, които като вас имат достатъчно доказателства и въпреки това отказват благословието на Бога, проявихте упорство в отхвърлянето, защото още в началото не пожелахте да приемете вестта“ (*нак там*, с. 1656).

Можем да твърдим, че не повтаряме греха на предците си. Но какво означава постоянното ни усилие да заглушим вестта от 1888 г. и да я задържим надалеч от хората?

Евреите в миналото действаха по определен начин, докато не се намери лекарство за тяхната липса на покаяние. Господният гняв се надигна против тях (2Летописи 36:16). Тогава се постави началото на трагичната история с жестоките империи – Вавилон, Мидо-Персия, Гърция и Рим. В определен смисъл древният Израил бе отговорен за появата на тези империи. Светът се изпълни с неописуема мъка поради непокаяността на Божия народ¹.

При Стената на плача в стария град Ерусалим невярващи евреи все още се молят Бог да им изпрати така дългоочаквания Месия. По-добре би било да се покаят за това, че са Го отхвърлили, когато Той дойде на Земята преди 2000 години, и да приемат *отново евангелието, което са изгубили*. Молим се Господ да ни изпрати Късния дъжд, така че последната вест да освети земята със слава. Урок от *Съботното училище* за първото тримесечие на 1992 г. представя следното мнение:

„На заседанието на Генералната конференция през 1990 г. стотици вярващи се посветиха на всекидневна молитва за изливането на Светия Дух под формата както на Ранен, така и на Късен дъжд. От тогава хиляди ежедневно се молят за това специално благословение от Господа. Тази молитва със сигурност ще помогне сърцата на вярващите да се променят, църквите да се пробудят духовно и да се направят по-

старателни усилия невярващите да се достигнат. Нещо повече, в отговор на тази обща молитва Господ обещава да достави най-голямото изливане на Духа в историята на човечеството – Късния дъжд, предречен от пророк Йоил и ап. Петър“ (Коментар на съботноучилищен урок, 9 март 1992 г.).

Да се молим за Късния дъжд е добро нещо. Но пропускаме ли нещо? Вече стотина години усърдно и искрено се молим за него, както и евреите се молеха за идването на Месия в продължение на хиляди години. Не би ли било по-добре за нас да се покаем за това, че отхвърлихме началото на същото благословение, което Господ ни изпрати преди век, както и *вследствие на покаянието си да възстановим вестта, която изгубихме?* Дали призивът на нашия Господ да се покаем е също толкова актуален като този въпрос? Дали не минават столетие след столетие на духовна жажда, защото призивът Му не е приет насериозно? Ако Той ни призовава да се покаем, трябва да намерим начин да го направим!

1. Бог каза на Авраам: „... В тебе ще се благословят всичките земни племена“ (Битие 12:3). Израил бе определен да бъде най-голямата от всички нации на земята, да бъде „светлината на света“ (Матей 5:14; Изход 19:5, 6). Ако евреите бяха съхранили вярата на Авраам и се бяха покаяли, нацията им щеше да остане най-великата и мощна на земята. Четирите жестоки и тиранични световни империи трябваше да запълнят вакуума в историята, който възникна поради провала на Израил.

РАЗОЧАРОВАНИЯТ ХРИСТОС

Ние неем, молим се и казваме, че обичаме Исус. Но Той казва, че не е приет от нас!

Нашият греховен, безнадежден съвременен свят отчаяно се нуждае от изпълнена със Светия Дух Адвент на църква. Дълбоко сме убедени, че тази църква е пророческият остатък според Откровение 12:17 – уникален народ, на който змеят е „разярен“ и срещу когото воюва. Тези хора са призвани да пазят Божиите заповеди и да държат свидетелството на Исус Христос. Представят на света истинското благостие на „вечното евангелие“ (Откровение 14:6-12). Съставляват жизнено важен градивен елемент в стабилността на света.

Макар това чувство на предопределение да поддържа Църквата на адвентистите от седмия ден вече столетие, вероятността да се възгордеем е малка, защото нашият Господ остро ни изобличава във вестта Си до Лаодикия. Безброй проповеди са се изнесли, статии са се публикували във връзка с това изобличение, но днес признаваме, че естеството на проблема все още съществува.

Ако сме преодолели успешно тези духовни слабости, вече трябваше да ни се покаже някакво ясно доказателство как и кога е станало това. Разумът налага факта, че когато църквата победи напълно, Христовото пришествие повече няма да се отлага. Това се потвърждава от притчата на Христос за земеделеца: „Когато узрее плодът, начаса изпраца сърпа, защото е настанала жетвата“ (Марк 4:29). Жетвата е краят на света (Матей 13:39; Откровение 14:14-16).

Защо призивът на Христос към Неговия народ все още не е изпълнил задачата си? Кога Исус ще види църквата да си купи от Неговото злато, пречистено чрез огън, от Неговите бели дрехи и да се помаже с Неговия колурий? Трябва ли да се примирим с факта, че Христовата вест ще се провали в края? Някои смятат, че щом евреите са се проваляли многократно в миналото, и съвременните християни също ще се провалят. Със сигурност трябва да има по-добри от тези новини!

Живеем във време на предстояща победа, небивала в историята. Дадено ни е уверението:

„Светият Дух трябва да съживи и да изпълни цялата църква, като очисти и утвърди сърцата... Намерението на Бога е Той да се прослави пред света чрез Своя народ“ (*Свидетелства*, кн. 9, с. 20, 21).

Колкото е сигурно, че Църквата на адвентистите от седмия ден е остатъкът от Откровение, толкова е сигурно, че в края на земната история вестта на Исус ще триумфира.

По какъв начин да си обясним дългото забавяне

Дали Христос е отговорен за дългото забавяне на Своето пришествие? Ние, адвентистите, смятаме, че това е Негово решение. Но да се приеме това означава да се породи сериозен проблем. Без каквато и да е надежда за бъдещето, освен да продължим да си спомняме нашето минало, с течение на времето надеждата за близкото завръщане на Христос постепенно ще избледнява.

Във връзка с Второто пришествие извънредното издание на „Адвентист Ривю“ от 1992 г. докладва за добре известната на всички несигурност на много от нашите млади. „Ние сме поколение, на което липсва ясното убеждение за Второто пришествие на Исус“ (*Черил Мерит*). „Не смятам, че изобщо можем да си представим кога Исус ще дойде“ (*Даниил Потър*). „Не мога да си представя това да се случи през моя живот“ (*Шон Шугарс*).

Това ни представя реалността на ужасен проблем. Ако изгубим вярата си в близостта на Второто пришествие, изгубваме причината за съществуването си като специална църква. Предците ни вложиха в името ни като деноминация увереността ни в близкото завръщане на Христос. Речникът определя думата „адвентизъм“ не като някаква смътна, бегла надежда за далечно Божествено събитие, но увереност в близкото завръщане на Исус. Съществува тясна връзка между разбирането на Христовия призив към Лаодикия за покаяние и увереността ни в близостта на Второто пришествие.

Криза в Църквата на адвентистите от седмия ден

Роланд Хегстад, дългогодишен редактор на сп. „Либърти“, смята, че адвентизмът „не привлича младите вярващи, защото всичко, за което ги молим, е да ни придружават, когато се правим, че ходим на църква“ (*Адвентист Ривю*, 27 февруари 1986 г.). Вестта на Христос към Лаодикия не се приема от църквата като духовно предизвикателство, защото ако сме се покаяли, трябва сега да сме богати и да нямаме нужда от нищо, освен да продължаваме да вършим ежедневните си задължения и да работим усилено.

Можем ли да имаме разумната надежда, че ще сме свидетели на Господнето завръщане? Дали Христос не е заблудил адвентните пионери, като им е казал, че ще дойде скоро, а в същото време е знаел, че поне още 150 години няма да Го видят? Вярна ли е идеята на Калвин, че Господ е предопределил денят на Исусовото идване без никаква специална подготовка на Неговия народ?

Ако случаят наистина е такъв, възникват сериозни проблеми, поставящи Бога в морално затруднение. Той често ни е говорил чрез Духа на пророчеството, че краят е близо. Неговата вестителка често казваше: „Видях, ... че времето може да продължи, но за още много малко“ (*Ранни писания*, с. 58). „Остава само още един кратък момент от време... Битката при Армагедон скоро ще започне“ (*Свидетелства*, кн. 6, с. 14). Ако подобни предупреждения са просто вик от рода на „Вълк, вълк!“, в такъв случай Господ не е справедлив. От Негова страна би било подло да повтаря, че ще дойде скоро, когато в действителност не е имал предвид това, нито е възнамерявал да дефинира думата по такъв начин, че да не можем да я разберем.

Със сигурност Бог не се отнася към децата Си по този начин! Непо повече, ако смятаме, че Той забавя пришествието Си, приличае на злия слуга от притчата (Матей 24:48).

Адвентизмът не би могъл да се съхрани при подобно съмнение, защото някои хора няма да могат да общуват с Бога, ако чувстват, че Той ги е измамил. Ако Той беше допуснал да разберат,

че истината Му е подправена още от самото начало, те изобщо не биха Му се доверили¹. Това щеше да бъде основният проблем за евентуално отстъпничество и заблуда. Съществува дълбоко залегнало адвентно отчуждение, защото изглежда, че вдъхновените вестии приличат на предупреждението: „Вълк, вълк!“

Писанието казва, че има отговор за това обръкване. Докато е пълновластен в Своето върховенство, Бог е определил времето за Христовото идване да зависи от духовната подготовка на народа Му. Тази истина е залегнала в адвентната идея за очистването на Небесното светилище. Мъртвите остават затворени в гробовете си в очакване на освобождение при първото възкресение, когато то стане. Но живите могат да забавят или да ускорят това възкресение, защото то се определя от Второто идване на Христос, което зависи от тяхната подготовка за него (2Петрово 3:12, повечето преводачи признават значението на думата „pseudo“ като „ускорявам“).

В Своята притча Исус се представя като очакващ с нетърпение да се завърне, когато зърното узрее. Той веднага изпраща сърпа, „защото е настанала жетвата“ (Марк 4:29). При описанието на Второто пришествие в Откровение ангел казва на Исус: „Настанал е часът да жънеш, понеже земната жетва е узряла“ (Откровение 14:15). Дълго отлаганата „сватба на Агнето“ се реализира веднага когато „Неговата жена се е приготвила“ (Откровение 19:7). Покаянието, за което Христос призовава, е свързано с приготвянето на „жена“ Му. Ако тя не се приготви, Той ще се разочарова.

„Привилегия за всеки християнин е не само да очаква Исус с нетърпение, но и да ускори пришествието Му. Ако всички, които изповядват името Му, принасят плодове за Негова слава, колко бързо целият свят щеше да бъде засят със семето на евангелието! Бързо щеше да узрее последната голяма жетва и Христос щеше да дойде да събере скъпоценното зърно (Притчи Христови, с. 69).

Да продължаваме поколение след поколение все така да сме хладки не е подходящ отговор на невястата спрямо Христос.

По-дълбоко значение на Христовия призив за покаяние

Ако Лаодикия никога не се е покаяла, както призовава Христос, това ни дава надежда, защото съществува нещо, което покаянието би могло да приведе в изправност. Пророк Захария говори за покаяние, изпълващо сърцата на Давидовия дом и обитателите на Ерусалим, което направило възможно в тях да се извърши дело на очистване, така че Христос да може да се завърне (Захария 12:10-13:1). „Ангелът на лаодикийската църква“ е еквивалентен на думите „доме Давидов“ в Захария – това очевидно е колективното тяло на църковното ръководство.

Последното обещание на Христос се отнася за същото символично тяло, а не просто за отделни личности: „На този, който победи (ангела на църквата в Лаодикия), ще дам да седне с Мене на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Отца Си на Неговия престол“ (Откровение 3:21). Тази голяма почит ще бъде оказана на поколението от Божиите деца, които ще откликнат на призива за покаяние².

Проучването на значението на покаянието не се оказва нещо негативно. По-скоро чувството на удовлетворение спрямо настоящото положение представлява наистина негативно отношение, защото духовната апатия и безразличие отлагат за неопределено време приключването на евангелското поръчение. Напълно погрешно е да приемем, че покаялата се църква няма да привлича младите. Това е единствената атмосфера в църквата, способна да ги привлече и задържи.

Хиляди вярващи гладуват и жадуват за по-ясно виждане на жизнено необходимата истина за днешните последни дни. Те чувстват, че идването на Господа е отложено задълго, както и това, че не Небето, а ние сме отговорни за това. Осъзнават, че уточняването на причината за покаяние и проучването на начините то да се преживее са най-доброто поведение, което бихме могли да имаме.

Покаянието от страна на църквата не заменя личното, индивидуално покаяние. По-скоро го прави по-ефективно. Всекидневната служба на левитите в първото отделение в светилището бе-

ше предназначена за индивидуалните нужди на хората, но в Деня на умиловителното трябваше да се извърши цялостно очистване за Израил. Покаянието е лично и индивидуално. Но човек сам по себе си не може да е невястата на Христос, защото в качеството си на отделни личности Божиите деца са само гости на сватбата. Колективното тяло на побеждаваща църква от последното време представлява самата невяста.

Нещо е забавило подготовката на църквата. Това е дълбоко вкорененият грях, който Исус казва, че не осъзнаваме (Откровение 3:17). Струва си да разберем, че покаянието за този грях трябва само по себе си да бъде пълно. Макар да е обезпокоителен, призивът на Господа трябва да се приеме с искрена прямота.

Покаянието е както скръб, така и отричане от греха. Но то ще бъде повърхностно, ако и разбирането ни за греха само по себе си е повърхностно. Докато с готовност казваме: „Ако изповядаме греховете си, Той (Христос) е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда“ (1Йоаново 1:9), трябва да имаме предвид контекста на това обещание. То не ни дава вятърничава увереност, че информацията в касетата, на която са записани греховете ни, се изтрива само чрез натискането на някакъв вълшебен бутон. Ако безразсъдно приемем твърдението, че Господ може да прощава грехове, и същевременно не осъзнаваме точно какви са греховете ни, ап. Йоан ни казва, че се самозалъгваме и „истината не е в нас“. Докато е валидна Исусовата преценка „Не знаеш“, „ние ще лъжем себе си“. Не бихме могли да се очистим от греха, който не изповядаме с разбиране (1Йоаново 1:8,10).

Ако някой грях не ни е известен, това означава ли, че той не е грях? Човек може цял живот да пуши цигари, без да знае, че те му вредят. Въпреки всичко това е факт. „Заплатата на греха е смърт“, независимо дали знаем какви са греховете ни, или не. Съществува много по-обхватен въпрос, отколкото този за личната ни сигурност – честта и оправдаването на Христос. Господ може да не ни държи отговорни за греха, който не осъзнаваме, но въпреки това грехът Му причинява срам и възпрепятства делото на пълно прощение.

Вестта към Лаодикия не е забавление. **Човешкият Син, с очи като огнен пламък и с глас като звук от много води, призовава**

народа Си за дълбок духовен опит. Неуспехът да разберем призива Му ни причинява объркване и вероотстъпничество, представлява и евентуална заплаха от самоунищожение. Изпратил ни е вест:

„Всяка църква се нуждае от покаяние и духовно обръщане. Разочарованието на Христос е неопишуемо (*Ривю енд Херълд*, 15 декември 1904 г.).

Неговият призив за покаяние е най-ясното доказателство за любовта Му! Това е и нашата най-голяма надежда!

„Който има ухо, нека слуша що говори Духът към църквите“, особено на последната църква!

1. Новозаветните данни посочват, че Христос и апостолите Му не са подготвяли ранната църква да очаква Второто пришествие в своето поколение. 2Солунци 2:1-10 ни помага да разберем, че апостолите са имали поне елементарно схващане за бързото разгръщане на времето в пророчествата на книгата Даниил. Подобно на това, изказването „Ето, ида скоро!“ в Откровение винаги се е смятало, че се отнася в пророчески смисъл за хората, живеещи в края на времето. Със сигурност Бог не е заблуждавал народа Си в продължение на 2000 години, нито народът Му си е мислил нещо подобно!

2. Неяснотата по този въпрос подкрепя фанатичната идея, че отделни личности трябва да излязат от Лаодикия и да се върнат във Филаделфия. Но това означава стрелките на часовника да се върнат назад с повече от век, като се задвижат в обратен ход събитията от последното време. Христос никъде не призовава отделни личности да напуснат Лаодикия. Той призовава ангела на лаодикийската църква да се покае. (Виж ПРИЛОЖЕНИЕ Б.)

НАЙ-СЕРИОЗНИЯТ ПРОБЛЕМ НА БОГА ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ

Окончателният успех на спасителния план зависи от последния му час. През всичките 6000 години Господ не е имал по-голям проблем за разрешаване.

Въвлечени ли сме в истинска криза? Най-великата криза през вековете включваше разпъването на Христос. Но тази криза съществува и днес.

Още от Едем човешкият грях се разви и достигна своята кулминация – убийството на Божия Син. На хората, които Го разпънаха, се прости, защото Исус се помоли за тях: „Отче, прости им, защото не знаят какво правят“ (Лука 23:34). Колкото и да сме искрени, възможно ли е да повторим техния грях, без да знаем какво правим?

Някои хора „разпъват втори път в себе си Божия Син и Го опозоряват“ (Евреи 6:6). Свързан ли е грехът на Лаодикия с това? Колко е тежък грехът, за който ангелът на лаодикийската църква е призован да се покае?

Лаодикия има нещо общо с древния Израил – невежество по отношение на истинското си състояние. „Не знаеш!“ – казва Господ, Който се помоли за Своите убийци: „Не знаят какво правят“. Църквата на остатъка не осъзнава действителната си служба, когато се явява на сцената на вселената. „Ти си гол“ – разтревожено прошепва Христос (Откровение 3:17). Би ли могло това да е по-сериозно, отколкото сме предполагали? Нещо повече от засрамваща, но невинна наивност? Възможно ли е от дълбините на сърцата ни да произлиза отчуждение от Господа – нещо, което ни отъждествява с евреите от древността?

Идеята за голотата се открива и в притчата за сватбената дреха. Заблуденият гост, който сметнал, че дрехите са по вкуса на гостите, не е бил просто наивен; *липсвало му уважение към домакина*. Отчуждение, по-дълбоко от собственото му разбиране, заразило чувствата му към домакина (Матей 22:11-13). Неподходя-

що облечената, но горделиво присъстваща на празненството Лаодикия не е просто наивна. Това означава неуважение към Домакина. Единствено „последното умилоствение“ може да предизвика подходящо уважение и почит към Домакина, както и да намери разрешение на проблема.

Адвентистите от седмия ден са приятели на Исус и като такива не биха Го разпънали съзнателно за втори път. Но фактът, че сме Негови приятели, не гарантира непременно, че ще се отнасяме коректно към Него. Той казва, че вече е бил наранен от **Своите приятели** (виж Захария 13:6).

Много изказвания на Господнята вестителка заявяват, че тази враждебност към Христос, характерна и за евреите от древността, е била проявявана в миналото и от ръководителите на Църквата на адвентистите от седмия ден. Нещо повече, този синдром е бил и остава причина на основния ни духовен проблем в продължение на почти цял век.

Лесно е да предположим, че предвид хладкостта си Лаодикия не е нито много лоша, нито твърде добра. Така че грехът ѝ по всяка вероятност е умерен. Често пъти постъпваме и говорим така, сякаш Небето се гордее с нас. Но има един проблем. Духовното ни разбиране не нараства пропорционално със забележителното увеличаване на познанието в света. Никой днес, в този компютъризиран век, не иска да живее в пещера и да смята на сметало при светлина от свещ. Но ако говорим за духовните неща, Христос представя църквата Си от последното време като покосена от нищета, задоволена с духовни ресурси, които далеч не отговарят на стандартите на съвременното равнище. Ние сме прочувствена гледка за Небето. Някой ден ще се обърнем назад и ще приемем днешните дни като тези от тъмните векове на Средновековието.

Във времето на експлоатиращо познание Божият народ не е преодолял духовната бариера на „Не знаеш!“. Последният неизследван континент не е Антарктида, но дълбоката душевност на Лаодикия. Именно враждебната настроеност към Христос все още не ни е известна.

Кръстът и паталогичността на греха

Съвременната наука откри, че болестите се причиняват от вредните бактерии и вируси. Докато медицинската патология често пъти е в състояние да идентифицира тези микроорганизми, разбирането ни за това, какво представлява грехът и по какъв начин той действа в нас, не успява да върви успоредно с темпото на знанията във връзка с развитието на болестите. Не е далеч времето, когато ходайствената служба на Христос в небето трябва да приключи, когато вирусът на греха трябва да бъде унищожен завинаги. Ако някакво отчуждение от Бога или вражда срещу Него успее да оцелее по това време, то ще се развие неусетно, докато стигне до повторен бунт срещу Бога. От това ще последва Армагедон – непосредствена всеобща вражда срещу Христос без понастоящем наложеното от Светия Дух ограничаващо въздействие.

По същество всеки грях е повторно разпъване на Христос, като окончателната му проява ще бъде Армагедон. Никой не би могъл да отрече факта, че днес грехът е навсякъде и постоянно се умножава. Разрешението за това е познание и много по-изобилна благодат.

Изобретателят на всяка враждебност иска да засрами Христос, да Го направи да изпадне в неудобно положение. Ако Сатана успее да овековечи греха сред Божия народ, е постигнал успех. Това е най-добрият начин да саботира Христовото царство.

Сега нека се обърнем към действителността. Апатията е грях. С течение на времето ще се разбере, че всъщност това означава повторното разпъване на Христос. Врагът днес не използва физическо насилие. Стратегията му е да се възползва от невежеството ни по отношение на това, какво представлява грехът. По този начин създава в нас духовна парализа. Хладкостта сама по себе си е необяснима летаргия точно на границата за небето.

Какво представлява паталогичността на хладкостта

По какъв начин вече поколения адвентисти изпитват отново и отново апатия? По какъв начин тя стига дори до църквите от Третия свят? Сигурно трябва да е причинена от някой вирус на

греха. Ако е така, какво е естеството на този грях? Защо не сме намерили лечение за него?

Проповедта на ап. Петър на Петдесетница ни помага да разберем това. Апостолът шокира слушателите си с новината, че кулминацията на смъртоносната вражда срещу Бога е в разпъването на Месия. Светият Дух използва проповедта на Павел, за да ги убеди колко ужасен е бил този непознат грях. Те извикаха: „Какво да сторим?“

Отговорът на апостола бе: „Покайте се“ (Деяния 2:22-38). И те се покаяха. Получиха Светия Дух в преизобилна мярка. Това се случи, защото осъзнаха, че грехът им е значително по-голям, отколкото са предполагали. Благословието на Ранния дъжд ще бъде надминато от окончателното приемане на Светия Дух, познато като Късен дъжд. *Както и на Петдесетница, даването на този дар зависи от пълното осъзнаване на истинската ни вина.*

Господ държи при Себе Си ефикасно средство за мотивация. Случилото се на Петдесетница зареди ранната църква с необичайна духовна енергия, следствие естествено от уникалното им покаяние. Нито един грях не е по-ужасен и по-страшен от този, в който се провиниха тези хора – убийството на Божия Син.

Грехът винаги е бил **вражда против Бога**, но никой не е разбирал доколко той се е задълбочил, докато Светият Дух не направи истината да засегне сърцата на слушателите на Петър. Осъзнаването на тяхната вина ги застигна като потоп. Това, което направи, не бе някакво търсене на помощ от гроба, нито възнаграждение от Небето. Не бе и израз на очакван опит наказанието да се избегне. Кръстът на Христос се издигна над тях и сърцата им откликнаха искрено. Тук не се забелязва никакъв егоизъм.

Христос днес ни призовава към покаяние като това на Петдесетница. То ще бъде реалност. Смътните, неясни представи за покаянието възпроизвеждат само смъртно, неясно посвещение. Подобно на лекарство, прието в определено количество, за да предизвика концентрация в кръвния поток, покаянието трябва да се осъществи с разбиране, цялостно. Така Светият Дух ще изпълни дейността Си в нас максимално ефективно.

Покаянието на Лаодикия – в дълбочина и обхват

Пълният спектър на покаянието е включен във вечното евангелие от Откровение 14 гл. Но най-ясната дефиниция за него не бе възможна, докато на световната сцена не застана последната от седемте църкви. Оригиналната дума за покаяние „metanoia“ означава да погледнеш назад от финалната перспектива – „meta“ („след“) и „nous“ („разум“). Ето защо покаянието не би могло да бъде цялостно, докато не се стигне до края на историята. Подобно на великия Ден на умилюванието, цялостното измерение на покаянието трябва да е преживяване на хората от последното време. Сега вече стигнахме до този момент във времето.

Ако замъглените ни очи не видят дълбочината на греха – сщия като греха на вярващите по времето на Петдесетница, е възможно да се породи само външно покаяние. По този начин проблемът на Господа продължава да съществува и през идните поколения. Не е достатъчно грехът да бъде юридически простен. Трябва да се унищожи.

Не само ние сме разочаровани от продължителното забавяне. Сам Христос е дълбоко ранен. За нас е възможно да не гледаме ужасите на телевизионните новини и да спим спокойно. Но Господ не действа така. Той не може да задреме, нито да заспи (Псалм 121:4). Агонията на страдащия, тероризиран свят Го измъчва. Бог не може да заживее в някоя отдалечена част на вселената и да забрави всичко. В собствената си слабост малко можем да съчувстваме на агониите на гладуващите, бездомните и отчаяните, когато това стигне до нашето знание. Въпреки всичко Исус е безкрайно по-чувствителен и състрадателен от най-добрите между нас. В древността „във всичките им скърби и Той скърбеше“ (Исаия 6:9), а Той не се е променил и до днес.

„Хората, които обмислят резултата от разпространяването или смълчаването на евангелието, го свързват със себе си и със света. Малцина мислят за него и за общото му с Бога. Малко хора мислят и за страданието, причинено на Създателя от греха. Цялото небе страдаше с Христос; но това страдание не започна и не приключва с идването Му

на земята. Кръстът е разкритие пред безчувствените ни сетива на болката, която грехът още от самото начало нанесе на Бога. Всяко отклонение от доброто, всяко жестоко дело, всеки неуспех от страна на човечеството да достигне Божествения идеал, Му причинява скръб“ (*Възпитание*, с. 263).

Нашият Бог не е някакво пасивно божество, стигнало до нирвана, като Буда. Молитвите ни не Го умилюствяват, защото Неговото естество е милост. Когато се молим: „Помогни ми!“, Той ни отговаря обнадеждаващо: „Защо не направите нещо?“

Когато умът и сърцето на ангела на лаодикийската църква бъдат съединени с Христос, препятствието ще се премахне. Тогава Бог ще употреби ефективно хората Си да извършат това, което Той иска да се направи за света. Елън Уайт казва следното в специална връзка с адвентистите: „Разочарованието на Христос е неопишимо“. По какъв начин можем да намалим това разочарование?

Кризата на вековете

Библията разкрива Бога в измерение, непознато на Корана, на ведическия хиндуизъм или на будизма. Болката на света е болката на Бога, само че в много по-голяма степен. Помислете по какъв начин любящият, чувствителен баща преживява болката на своето ранено дете. Асега умножете това шест милиарда пъти, за да го приложите за Бога.

Откровението ни представя Христос като Младоженец, Който няма търпение и копнее сватбата Му да настъпи скоро. Но Той е разочарован от това, че невестата Му все още не е подготвена (Откровение 19:7-9). През цялото време тя го държи на една ръка разстояние. Това означава, че до този момент не може да се примири истински с Него. Когато стане едно с Бога в сърце и ум, църквата ще се изпълни с живот от Светия Дух, ще прелива с Христоводна любов. Всеки вярващ ще е духовно буден, ще излъчва чудотворно несebelюбие, преобразяващо го в уникално откровение за Христос.

Боговдъхновената писателка заявява, че пълно пробуждане никога няма да има в „цялата църква“, защото между житото винаги ще има плевели. Но има и други вдъхновени изказвания, по-

казващи, че църквата ще бъде оживотворена и пропита от Светия Дух и от нея ще прелива Христоподобна любов. По какъв начин можем да си обясним тези на пръв поглед противоречия?

„Намерението на Бога за Неговите деца ще се изпълни под формата на „пробуждане на истинско благочестие сред нас“, „за да се подготви пътят на Господа“. „Велико движение – дело на пробуждане – ще се проведе на много места.“ Адвентният народ е действал праволинейно при откликване на Божия призив. „Молитвеният дух ще раздвижи всеки вярващ и ще премахне от църквата духовете на разделение и борби... Всички ще са съгласни помежду си в ума на Духа.“ „В нощни видения ми се представи велико реформаторско движение сред Божия народ..., каквото имаше в деня на Петдесетница... Светът сякаш се просвети от небесното влияние.... Изглежда ставаше реформация, на която бяхме свидетели през 1844 г... Завистливите се отделиха от групата на вярващите“ (срв. *Свидетелства*, кн. 9, с. 20-23, 46, 47, 126; кн. 8, с. 247-251; *Избрани вестни*, кн. 1, с. 116, 117, 121-128).

Привидните противоречия се изясняват от това последно изречение. Съществуват две църкви – преди и след реформацията. Реформираната църква ще изпълни тези пророчества.

Великият финал на дейността на Божия Дух ще се отличава с изключителна красота и простота:

„Очакващите идването на Младоженеца трябва да кажат на хората: „Ето, вашият Бог!“ Последният лъч на благодатна светлина, последната вест на милост, която трябва да се занесе на света, са откровение на Божия любящ характер. Вярващите трябва да изявяват Господнята слава“ (*Притчи Христови*, с. 415, 416).

Църковните събрания, емоционално наситените програми, грандиозните изяви няма да ни мотивират. Истината трябва да ни подбуди да стигнем до човешките сърца, защото единствено, третата ангелска вест в своята актуалност може да стигне до тайните кътчета на човешката душевност.

ПОКАЯНИЕ В ДЕНЯ НА УМИЛОСТИВЕНИЕТО

Очистването на светилището, започнало през 1844 г., е неоспорима истина за всеки адвентист от седмия ден и основа на църковното ни съществуване. То има също така дълбок морален смисъл.

Защо небесният Ден на умилоствие ще е особено преживяване за Божия народ от последното време? За държал ли е Господ умишлено това уникално благословение от предишните поколения? Справедливо ли е Той да даде на последното поколение нещо, което е спестил на другите от изминалите векове?

Поколенията преди нас не са били в състояние да получат пълната благодат, която Небето копнее да им подари. Това не се е случило не поради липса на желание и готовност от страна на Бога, но поради липса на готовност човекът да го получи – причина за забавяне с хиляди години. Наложило се е историята да измине своя път.

Пример за това е древният Израил. Господ имал готовност и желание още на планината Синай да даде на народа Си същата праведност чрез вяра, на която се зарадвал Авраам, когато повярвал в Господа (Битие 15:6). Този скъпоценен опит е описан от ап. Павел в Посланието към римляните. Но неверието им по това време осуетило Божието намерение, така че законът трябвало да стане техен „учител“, „наставник“, който да ги води през времето на дългия път обратно към мястото, където е бил Авраам, за да може да се оправдаят чрез вяра (Галатяни 3:24).

Пророческият период за две хиляди и триста денонощия, когато светилището трябва да се очисти (Даниил 8:14), предсказва, че по време на последната епоха от човешката история вярата на Божия народ ще стане зряла и вярващите ще имат възможност да приемат напълно небесната благодат. Пророчеството на Даниил предсказва тяхното духовно развитие – до „мярката и ръста на Христовата пълнота“ (Ефесяни 4:13).

Бог не задържа нищо от Адам, което да го възпрепятства да се включи в групата на 144 000. По-скоро поради духовната си незрялост Адам не успя да му направи своя благодаратта, която безкрайният Бог можеше да осигури дори тогава. Бог щеше да очисти светилището още в древността, ако духовното развитие на човека не Го спираше. Не трябва да ограничаваме безкрайните ресурси на Бога; недостига го причиняваме ние. Исус призовава всяко поколение да се покае, защото „**всички съгрешиха**“. „**Чрез закона става познаването на греха**“ (Римляни 3:20). Светият Дух открива това цялостно познание за вина на **всеки човек**. Неговата светлина огрява всички (Йоан 1:9). Последното поколение ще приеме дара на покаянието, последвано от духовно прозрение, съжаление за миналото, както бъдещето ще ни разкрие в края. **Тогава сватбата на Агнето ще настане, защото Неговата невеста ще се е приготвила.**

По какъв начин покаянието става реалност

Два пъти по-тежкото престъпление на цар Давид – прелюбодеяние и убийство, илюстрира как Светият Дух убеждава за грях. Да напусне даден човек Божият Дух означава да се определи за него възможно най-жестокото наказание. Но Бог все още обичал Давид. Светият Дух говорил чрез съвестта му. „Ден и нощ ръката Ти тежи над мен“ – казва Давид. Образно казано, Господ „**строши**“ костите му. След това добавя: „Престъплението си аз признавам и грехът ми е винаги пред мене... Отвърни лицето Си от греховете ми и всичките ми беззакония изличи“ (Псалм 51:3-9). Това е истинско покаяние.

Човек може никога да не е чувал името на Христос, но в сърцето си да чувства, че е съгрешил и че не заслужава да се прослави от Бога. Може да има някакво съзнание, макар смътно и неясно, за някакъв съвършен стандарт в Божествения закон, както е в Христос. Светият Дух прониква в човешките сърца и ги убеждава „за грях и за правда“ (Йоан 16:8-10).

Вината – сигнал, че нещо не е наред

Всеки удар изпраща импулси до мозъка и ние усещаме болка. И макар че дрогата притъпява болката, не ни лекува. Потискането на симптомите може да причини сериозно заболяване и дори смърт. Аналогично на това, когато грешникът отхвърля неудобството от милостивото убеждаване на Светия Дух, настъпва духовна болест и духовна смърт. Болката подтиква страдащия да търси лечение. Прокажените в Африка, на които притъпяват болките чрез аналгетици, загубват част от крайниците си през нощта, защото плъховете ги гризят, а те не усещат. Колко е по-ценно за нас болезненото убеждение на Светия Дух за греховете ни!

Благодарният грешник се моли: „Господи, благодаря Ти, че толкова много ме обичаш и ме убеждаваш за греховете ми. Предлагаш ми Заместник, Който да понесе вината вместо мен. Тази любов ме мотивира да се отделя от греха, който Те е убил.“ Това чудо стана в сърцето на Давид, когато се помоли: „... ще признам беззаконието си, ще тъжа за греха си“ (Псалм 38:18).

Такова покаяние отразява не само скръб за греха, но и искрено отвращение от него. Възпроизвежда на практика отдалечаване от греха. Законът никога не би могъл да направи това за когото и да е. Това чудо става единствено чрез Божията благодаратта. „... законът докарва... гняв“, като ни ужасява от съда, но когато благодаратта предизвика покаяние, „старото премина, ето, [всичко] стана ново“ (Римляни 4:15, 2Коринтяни 5:17). Някога обичаният грях сега е мразен, а ненавижданата правда сега е обичана. „Божията благодат... те води към покаяние“ (Римляни 2:4).

Такова покаяние включва действително „**прощение на греховете**“ (Лука 24:47). Новозаветната дума за „прощение“ означава „отделяне от греха“, „спасение от греховната сила“. По този начин истинското покаяние на практика възпрепятства вярващият в Христос да продължава да живее в грях. Любовта на Христос е велик мотив, променяща сила в живота (2Коринтяни 5:15).

Човек открива радост в това преживяване. Тъгата, причинена от Бога, е за предизвикване на промяна в сърцето. Тя е спасителна. В това няма повод за съжаление! Но тъгата, която е чисто човешка, причинява смърт. Вижте какво е направил Бог с вашата тъга, колко искрени ви е направил...

Какво негодувание, каква тревога, какви чувства, какво посвещение! (2Коринтяни 7:10).

Петър истински се покая. Бихме могли да се идентифицираме с него, защото той се провали по много жалък начин, но въпреки всичко прие дара на прощението, което Юда отказа. След като се отрече от Господа, Петър излезе и плака горчиво (Марк 14:71, Лука 22:62). Покаянието му никога не престана. Дълго след това, когато си спомняше за своя грях в контраст с нежността на Господа към него, сълзи проблясваха в очите му. Но това бяха сълзи на щастие. Бурята на покаянието винаги донася след себе си дъгата на Божественото прощение. Дори специалистите по медицина признават, че съществува целително въздействие от сълзите на покаяние както за мъжете, така и за жените. Ние съсипваме здравето и съкращаваме живота си, като се противопоставяме или потискаме нежността, смекчаващото влияние на Божия Дух в опита Му да смекчи закоравелите ни сърца.

Господ, Който „толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син“, подготви пътя за евангелието. Даде на човечеството тази способност да усети болката от убеждението за грях. Това е съвсем едно доказателство за Неговата любов!

Но законничеството или изопаченото евангелие осуетява делото на Светия Дух в човешкото сърце. Милиони не са в състояние да преживеят покаянието, което единствено може да изцели раните дълбоко в тях. Писанието предсказва настъпването на време, когато евангелието ще бъде възстановено в първоначалната си чистота и земята ще се просвети от неговата слава (Откровение 18:1-4). Това ще прилича на възстановяването на прекъснатата електрическа верига. Процесът ще бъде цялостен – убеждението на Светия Дух за грях ще се допълни от истинското евангелие и потокът от небесно прощение ще изпълни каещата се душа.

Трайно щастие

Истинското покаяние не е негативно преживяване, а основа на най-голямата радост. Както всеки кредит има съответстващ дебит, който да прави баланс в счетоводството, така и за да бъдат изпълнени със смисъл усмивките и житейското щастие, трябва

да се основават на сълзите на Този, върху Когото бе поставено „наказанието, докарващо нашия мир“ и с раните на Когото „се изцелихме“ (Исаия 53:5).

Сълзите на покаяние и скръб за греха не удовлетворяват книгите на живота. По-скоро дълбокото осъзнаване на това, което е направил Исус за нас – понесе страданията ни и се натовари със скърбите ни – това е, което свежда покаянието в нашия обсег.

„Колкото по-близо идваме до Исус и по-ясно различаваме чистотата на характера Му, толкова по-добре ще осъзнаваме изключителната греховност на греха и по-малко ще имаме желание да се възвеличаваме. Ще има непрекъснат стремеж на душата към Бога, постоянно, сериозно, съкрушаващо сърцето признание за греха и смиряване на сърцето пред Него“ (Деяния на апостолите, с. 561).

„При всяка стъпка напред в християнския духовен опит покаянието ни ще се задълбочава. Господ говори именно на тези, на които е простил и е приел за Свой народ: „Тогава, като си спомните нечестивите си постъпки и недобрите си дела, ще се отвратите сами от себе си пред очите си...“ (Езекиил 36:31)“ (Притчи Христови, с.160, 161).

Такова покаяние сме непосилни сами да изпитаме. То трябва да бъде дар отгоре. Бог издигна Христос да „даде покаяние на Израил“ (Деяния 5:31). На езичниците Той „даде покаяние за живот“ (Деяния 11:18). Дали Господ не е по-малко щедър към нас? Способността за такава промяна на сърцето и ума е безценно съкровище, по-голямо от всичките милиони долари в Лас Вегас. Дори желанието да се покаем е дар от Него, защото иначе сме „мъртви чрез... престъпления и грехове“ (Ефесяни 2:1).

Това преживяване изглежда почти напълно неуместно в последното десетилетие на 20-и век. Би ли могла днес една променена църква да го получи?

Какво прави покаянието възможно

Библията прави връзка между „покаяние спрямо Бога и вяра спрямо нашия Господ Исус Христос“ (Деяния 20:21). Покаянието

не е преценка на направен избор и на последиците от него. Не е егоистичният избор да се търси вечна награда или да се избегне страданието в ада. То е преживяване на сърцето, произхождащо от оценяване жертвата на Христос. Не може да се осъществи от страх или ужас, нито от надеждата за безсмъртие. Единствено Божията благодат ни води към покаяние.

Неотменният източник, предлагащ ни този превъзходен дар, е истината за Христовата саможертва на кръста. Както вярата е признателността на човека за любовта на Бога, разкрита на Голгота, така и покаянието респективно е упражняване на тази вяра от вярващия. Ние вървим на колене по пътя, по който ни води вярата, щом е осветен от кръста. Призивът на ап. Петър: „Покайте се и всеки от вас нека се кръсти“, бе край на най-убедителната проповед върху кръста, представяна някога (Деяния 2:16-38). Резултатът от Петдесетница бе изпълнение на Исусовото обещание: „И когато бъда Аз издигнат от земята, ще привлека всички при Себе Си“ (Йоан 12:32).

Защо днес не виждаме този скъпоценен дар? Дали съвременният човек е прекалено престолен, за да го приеме? Не, човекът не е обречен дори в тези последни дни. Истинското покаяние с потвърждаващите го действия е рядкост, защото за кръста истински се проповядва само от време на време (срв. Деяния 26:20; 2Коринтяни 5:14). Същността на това е убедително представена в паметните слова на Исак Уот:

*„Когато гледам чудния кръст
на моя Спасител Христос,
считам най-богатата си придобивка за загуба
и изпитвам презрение към всичката си гордост.“*

През всички изминали векове от Петдесетница до днес грешните вярващи са получавали дара на покаянието индивидуално. Заспали в Христос, те всички очакват първото възкресение. *Преживели са покаяние*. Но без подготовка на живите вярващи за Второто пришествие Христос не може да дойде. Дотогава заспалите светии от всички векове, които индивидуално са се покаяли, са обречени да останат затворени в прашните си гробове. Ето защо чрез особено покаяние „остатъкът“ трябва да даде ход на тези

очакващи изпълнението си събития. Това събитие – уникално по своя род в историята, е причина за съществуването на Църквата на адвентистите от седмия ден.

Какво е особеното при покаянието на Лаодикия

Лаодикия не е по-лоша от останалите шест църкви. Но поради факта, че живее в последните дни – време за очистване на Небесното светилище, неосъществена до този момент част от служенето на Първосвещеника в Деня на умилюванието – Бог я призовава да Му отговори по специален начин. *Тук става въпрос за друга фаза от покаянието.*

Докато Христос провежда последно умилювание във второто отделение на Небесното светилище, ще си позволим ли да живеем така, сякаш все още служи в първото отделение? Контрастът между уникалните възможности на Лаодикия и истинското ѝ състояние се е увеличил до такава степен, че състоянието ѝ се е превърнало в най-трудния проблем, с който Господ някога се е справял. И ако не действаме внимателно, ще изпаднем в най-голямата надвиснала опасност на всички векове. Елън Уайт осъзна значението на ориентирането на Христовата служба от първото към второто отделение на Небесното светилище:

„Възкръсналите с Исус изпрацат вярата си към Него в Светая Светих с молитвата: „Татко, дай ни Своя Дух“. Тогава Исус им вдъхва от Светия Си Дух. В Него имаше светлина, сила и много любов, радост и мир.

Обърнах се и погледнах хората, които бяха коленичили пред трона (в първото отделение). Те не знаеха, че Исус не е там. Сатана се появи пред трона и се опита да продължи да провежда делото на Бога. Видях хората да поглеждат нагоре към трона и ги чух да се молят: „Татко, дай ни Своя Дух“. Тогава Сатана им вдъхна несвято влияние, в което имаше светлина и много сила, но не и любов, радост и мир. Целта на Сатана е била те да останат заблудени и да измамим Божиите чеда“ (*Ранни писания*, с. 55, 56).

В свое по-късно изказване авторката говори за хора, които „не знаят нищо за пътя до Светая Светих и не могат да се възползват от ходатайството на Исус там“. Свикнали сме да смятаме, че тези хора са пазителите на неделята. Но днес много хора от църквата на остатъка „нямат [това] познание“:

„Подобно на евреите, които принасят своите безполезни жертви, те отправят безсмислените си молитви към отделението, от което Исус излезе. Сатана, доволен от измамата, приема религиозен вид и насочва умовете на тези псевдохристияни към себе си. Той действа със силата, знаменитата и лъжливите си чудеса така, че да ги задържи в капана си... Идва също като ангел на светлината и разпространява влиянието си над земята чрез фалшиви реформации. Основават се църкви и се смята, че Бог действа чудотворно за тях, докато там влияе друг дух“ (*Ръкописи*, с. 261).

Опитът на Лаодикия ще съвпадне с възможностите на небесния Ден на умилоствението, защото вестта се отправя едновременно с очистването на Небесното светилище. Какво означава това от гледна точка на практичното и понятието?

Покаяние и очистване на светилището

Всекидневната дейност в светилището включва прощение на греховете, докато ежегодната означава нещо повече. Заличаването на греховете става в „освежителните времена“, т.е. при очистването на светилището (виж Деяния 3:19). Службата в Деня на умилоствението включва заличаване на греховете, което е възможно да се случи единствено в края на времето, след приключването на 2300 години.

В днешните последни дни има нещо, което Лаодикия не знае, дълбока вина, която тя не е осъзнавала. Именно тук се изпълнява това по-дълбоко покаяние.

За нас няма да е достатъчно да кажем: „Нека небесните компютри да изтрият греховете ни, когато времето настъпи, без да знаем за това“. Не съществува нещо като автоматично, компютризирано унищожаване на греховете, което да става без да знаем и без да направим нищо. Логично е ние да се покаем, а не небесните компютри. „Изгонването на греха е дело на душата“, а не на небесните компютри (*Животът на Исус Христос*, с. 466).

И най-повърхностните размисли ще изяснят, че никой грях не може да се заличи, ако не го осъзнаем и не го изповядаме. Дълбоко вкоренените в нас грях и вина трябва да се осъзнаят, ако искаме да оценим дейността на нашия Спасител. Нищо по-малко от това не е резултатно покаяние в Деня на умилоствението.

Ето защо покаянието на Лаодикия е уникално в световната история. Натоварени сме с ценния товар на високия вик на благоветието, определен да просвети земята. Нямаме време за отлагане – дори до гонението. Когато то дойде, може да е вече късно.

Много вдъхновени изказвания изясняват принципа на дълбоката вина. Предлагам ви няколко примера:

„Делото на възстановяване никога не може да бъде цялостно, докато не достигне корените на злото. Отново и отново се режат издънките, докато корените на горчивината се оставят да поникнат и да покварят мнозина. Трябва обаче да се стигне до същността на скритото зло. Моралните сетива трябва да се пренастроят в светлината на Божественото присъствие“ (*Адвентен библийски коментар*, кн. 5, с. 1152).

„Вестта към Лаодикия трябва да се прогласи със сила. Тя е особено актуална за днешното време... Да не виждаме собствената си деформация означава да не виждаме красотата на Христовия характер. Когато напълно се събудим за собствената си греховност, ще оценим Христос... Да не осъзнаваме забележителния контраст между Христос и себе си означава да не познаваме себе си. Който не се отвращава от себе си, не може да разбере значението на спасението... Мнозина не се оглеждат в светлината на Божия закон. Те не се гнусят от себе си. Егоисти са“ (*Ривю енд Херълд*, 25 септември 1900 г.).

„Вестта към лаодикийската църква разкрива състоянието ни като народ... Служители и църковни членове са в опасност да позволят „аз“-ът да завладе трона на сърцата им... Ако видят ясно несъвършените си, безформени характери в огледалото на Божието слово, така ще се разтревожат, че ще паднат пред Бога в душевно смирение и ще разкъсат дрехите на собствената си правда“ (*Ръкописи*, 15 декември 1904 г.).

„Светият Дух ще разкрие грешки и несъвършенства в характера, които е трябвало вече да бъдат забелязани и приведени в изправност... Близо е времето, когато ще се разкрие вътрешният ни живот. Всички ще видят, сякаш отразени в огледало, действието на скритите източници за мотивация. Господ желае сега да проверите собствения си живот и да видите какво е положението с доклада ви пред Него“ (нак там, 10 ноември 1896 г.).

„Ако имаме неосъзнати несъвършенства в характера, Той [Господ] ни поставя под дисциплина. Тя ще ни помогне да ги осъзнаем, за да ги победим... Обстоятелствата в живота ви са помогнали да проумеете непознатите несъвършенства в характера ви. Нищо друго няма да видите, освен това, което е било във вас“ (нак там, 6 август 1889 г.).

Няма нищо негативно в цитираните текстове. Ако човек има злокачествен тумор, трябва да посрещне като жизненоважно съобщението на хирурга, че незабавната операция е в състояние да премахне канцерогенната тъкан и да спаси живота му.

Най-големият грях

Какво причини морален упадък на древния Израил? Отказът да приеме вестта на Месия, показваща дълбоката вина на израилтяните, която те не осъзнаваха. Евреите по времето на Христос не бяха по-лоши от което и да е друго поколение. Просто по тяхно време се разигра цял епизод от същата вражда към Бога, която всички синове и дъщери на Адам винаги са имали. И тъй като естественият „копнеж на плътта е враждебен на Бога“ (Римляни 8:7), те просто демонстрираха този факт в убийството на своя Божествен Посетител. Хората, разпънали Спасителя, държат огледало, в което можем да се огледаме и ние.

Хоратий Бонар осъзна това по време на един сън, при който той, изглежда, е бил свидетел на разпятието. При вида на агонията, както във всеки кошмар, той се опитал да възрази и да се възпротиви на жестоките войници, които забивали пирони в ръцете и краката на Христос. Той поставил ръка на рамото на единия войник и го помолил да престане. Когато убиецът се обърнал, за да го погледне, Бонар видял собственото си лице.

Покаянието на Лаодикия трябва да стигне до дълбините на естествената вражда против Бога. Тази по-дълбока степен на покаяние представлява покаяние за грехове, които е възможно да не сме извършили лично, но които щяхме да сторим, ако ни се беше предоставила възможност. Коренът на всеки грях, общият знаменател на всички грехове е разпъването на Христос. Покаяние за този грях е напълно уместно, защото в небесните книги този грях е вече записан срещу името на всеки. Светият Дух ще ни убеди в съществуването на този понастоящем неизвестен грях:

„Молитвата на Христос за враговете Му обхваща целия свят. Тя включва всеки грешник, който е живял някога или ще живее... Всеки е отговорен за разпъването на Божия Син (Животът на Исус Христос, с. 745).

„Божият закон засяга чувствата, мотивите и действията. Разкрива тайните на сърцето, осветява нещата, погребани в тъмнина. Бог познава всяка мисъл, всяко намерение, всеки план, всеки мотив. Небесните книги докладват за грехове, които биха се извършили в случай на възможност. Бог ще доведе на съд всяко дело заедно с всяка тайна... Той разкрива на човека несъвършенствата, обезобразяващи живота му, и го призовава да се покае и да се отвърне от греха“ (Адвентен библиейски коментар, кн. 5, с. 1085).

Тази възможност често се предоставя на хората под формата на подвеждащи, обезсилващи изкушения, свързани с обстоятелствата, които може и да не сме очаквали. Никой от нас не би могъл да устои на цялостното съзнание за това, какво бихме направили при доста силен натиск, при тероризъм например. (Насилственото поставяне на белега на звяра ще предостави крайната „възможност“.) Но потенциалният ни грях вече е докладван в небесните книги.

Оцелял от холокоста евреин, който бил в концентрационен лагер, открил тази истина доста необикновено. Йехиел Динър се разхождал в двора на Нюремберг през 1961 г., подготвен да свидетелства срещу нацисткия касапин Адолф Айхман. Но когато видял скромния му вид, Динър изведнъж започнал да плаче, а после се свлякъл на пода. Той не бил завладян от омраза, нито от страх. Осъзнал съвсем неочаквано, че Айхман не бил свръхчовекът, от когото се стра-

хували затворниците, а само един обикновен човек. Динър казва: „Уплаших се за себе си. Осъзнах, че и аз съм способен на подобна жестокост. Аз съм... точно какъвто е и той!“ Майк Уолънс от предаването „60 минути“ разказа този случай по телевизията. Той завърши по следния начин: „Айхман е във всички нас“. Единствено всеотранната дейност на Светия Дух може да ни доведе до пълното убеждение за действителността на греха. Но в тези последни дни, когато греховете трябва да се заличат и да бъдат простени, това е Неговото блажено дело. Никакъв скрит вирус или бактерия на грях не може да се пренесе във вечното царство на Бога.

Призивът към Лаодикия за покаяние е същността на вестта за Христовата правда. В каквито и грехове да се провиняват другите, те очевидно имат възможност да ги извършват. По някакъв начин изкушенията са ги победили. По-дълбокото проникновение, което Светият Дух ни дава, е това, че по естество ние не сме по-добри от тях. Когато Писанието казва, че „всички съгрешиха“, това означава, както Новата английска Библия го превежда. „Всички еднакво съгрешиха“ (срв. с Римляни 3:23).

Няма друг начин, по който да оценим височината на славната Христова правда, освен да признаем дълбочината на собствената си греховност. Да видим собствения си потенциал за извършване на грехове е неизразимо добра новина!

*Приемам, кръсте, сянката ти за свое прибежище.
Не питам за друга светлина,
освен за светлината на Исусовото лице.
Ще оставя светът да си върви,
без да зная какво е печалба и загуба.
Греховното ми „его“ е единственият срам,
а всичката ми слава е кръстът.*

Елизабет Клефан

Кои са практичните аспекти от това окончателно разкриване на истинската ни вина и на много по-изобилната очистваща Божия благодат?

Проучването трябва да продължи.

ПОКАЯНИЕТО НА ХРИСТОС ЗА ГРЕХОВЕ, КОИТО НИКОГА НЕ Е ИЗВЪРШВАЛ

По какъв начин Христос би могъл да се кръсти с „кръщението на покаяние“, ако никога не е преживявал покаяние? Как е възможно безгрешна Личност да се покае?

Както Библията, така и писанията на Елън Уайт ни дават да разберем, че Исус Христос преживя покаяние. Но изглежда безсмислено да си представим как и защо безгрешна Личност като Него може да преживее покаяние.

Исус никога не е съгрешавал в мисъл, дума или действие. Не се е поддавал на изкушението. Ап. Петър казва за Него: „Който грях не е сторил, нито се е намерило лукавщина в устата Му“ (1Петрово 2:22).

Йоан Кръстител е „кръщавал с кръщението на покаяние“ (Деяния 19:4), така че с това кръщение трябва да е кръстил и Исус. Този ритуал предполагал, че Кандидатът е преживял опитността на покаянието. В противен случай кръщението би било фарс и както Йоан, така и Исус биха се провинили в лицемерие. А това е недопустимо!

Как Христос би могъл да се покае, след като никога не е съгрешавал? Винаги сме смятали, че само грешните хора се нуждаят от покаяние и могат да се покаят. Шокиращо е да се смята, че добрите хора трябва да се покайват, а е неразбираемо как съвършена Личност би могла да се покае.

Въпреки това ако Христос се е кръстил „с кръщение на покаяние“, е ясно, че е преживял покаяние. Но единственото покаяние, което безгрешен човек може да преживее, е колективното. Така че Исусовото покаяние е пример за покаянието, което Той очаква от Лаодикия. Това е от особено значение за нас, живеещите в днешното време, защото Христовата служба в Деня на умиловението ще подготви народът Му да заприлича по характер на Него.

Защо Йоан кръсти безгрешния Исус

При определени случаи и при дадени обстоятелства кръщение не може да се извърши, както е в случая с разбойника на кръста. Исусовото кръщение беше законно осигуряване, депозит, от който да се тегли при спешни случаи. Често пъти сме разсъждавали така:

* Човек трябва да се кръсти, за да влезе в рай.

* Престъпникът, прикован на кръста, не можеше да бъде кръстен.

* Исусовото кръщение му помогна да излезе от безизходното си положение подобно на прехвърляне на кредит при банкова сделка.

* Необходимият депозит се прехвърля на сметката на некръстения престъпник.

* Той вече може да бъде спасен.

Дали това е целта на Христовото кръщение? Мнозина разсъждават по този начин, но подобни неистини са чужди на спасителния план.

Ако в тази законническа идея се крие някакъв валиден елемент, оставаме равнодушни. Повечето хора са имали възможността да бъдат кръстени и вярващите са се съобразявали с това. Това може да е утешение за малцината, които не могат да се кръстят, но какво означава в такъв случай Исусовото кръщение за огромната част от хората, способни да се кръстят?

Друга теория гласи, че Йоан е кръстил Исус, за да демонстрира подходящия физически метод за осъществяване на ритуала, физически пример от страна на Учителя. И това ни оставя равнодушни.

Исус беше искрен, когато помоли Йоан да Го кръсти. Йоан също бе искрен, когато отказа. Но Исус обясни защо иска да се кръсти. Отговори на възраженията на пророка с думите: „Така ни е прилично да изпълним всичко, що е право“ (Матей 3:15).

Дали Исус не загатва, че заедно с Йоан трябва да изиграят една пиеса? Същността на праведността е искреността и истинността. Исус не би могъл никога да погледне леко на подобно действие, без подходящо сърдечно преживяване. Изиграването на определена роля не би могло да изпълни „всичко, що е право“. Да се кръсти без преживяване, отговарящо на церемонията, за Хрис-

тос означава да стане лицемер – последното нещо, което Исус иска от всеки! Той никога не е искал който и да е човек да преживее кръщение без истинско покаяние.

Йоан Кръстител очевидно не е разбирал принципа на колективната вина и покаяние. Веднага щом се разбере тази истина, Исусовото кръщение започва да се осмисля.

Колко близо го нас гоиже Исус

Исус поиска да се кръсти, защото се приравни с грешниците. Ако Адам представлява цялата човешка раса, Исус стана „последният Адам“, като се натовари с греха на човечеството (виж 1Коринтяни 15:45). Не че той е съгрешил, но е усетил как се чувства виновният грешник. Той застана на нашето място. Обгърна ни с ръце, когато коленичи мокър близо до йорданския бряг, и се помоли на Отец да получи позволение да стане Божият Агнец. Кръщението Му показва, че „Господ възложи на Него беззаконие то на всички ни“ (Исаия 53:6). Следователно Исусовото кръщение е целебното средство, предизвикващо покаяние за греха. Ап. Петър казва, че идентифицирането на Христос с нашите грехове е било дълбоко, а не повърхностно, защото „сам понесе в тялото Си нашите грехове на дървото“ (1Петрово 2:24).

Христос не взе греховете ни, както човек носи раница на гърба си. В собственото Си „тяло“, в душата Си, в нервната Си система, в съзнанието Си Той понесе смазващия товар на нашата вина. Дойде толкова близо до нас, че почувства греховете ни като Свои собствени. Агонията Му в Гетсимания и на Голгота беше действителна.

Елън Уайт описва дълбокото съкровено покаяние на Христос за нас:

„След като бе предприел необходимите стъпки – покаяние, обръщане и вяра – в полза на човешката раса, Христос отиде при Йоан, за да се кръсти в р. Йордан“ (*Бюлетин на Генералната конференция*, 1901 г., с. 36).

„Йоан бе чул за безгрешния характер и неопетнената чистота на Христос... Не можеше да разбере поради каква причина Безгрешният трябва да участва в ритуал, който предполагаше за наличието на вина, както в действителност кръщението символизира отмиване на омърсяването...“

Христос дойде не да изповяда собствените Си грехове, но на Него Му бе вменена вината на грешника, защото е негов заместник. Той дойде да се покае не за Себе Си, но за грешника... като негов Замесник Той взе върху Себе Си греховете му, като се присъедини към престъпниците. Предприе стъпките, които трябваше да извърви всеки грешник, и извърши делото, което грешникът трябва да извърши“ (Ри-ю енд Херълд, 21 януари 1873 г.).

Този текст съдържа няколко истини:

* Макар да е безгрешен, Христос преживя покаяние в душата Си. За тези неколккратно повторени изказвания съществува библейска подкрепа.

* Кръщението на Исус показва, че той знае как се чувства всеки каещ се грешник. Със собствената си правда не бихме изпитали такова съчувствие към всеки каещ се грешник. Това е една от главните причини, поради която печелим толкова малко хора за Христос! Само съвършена Личност може да преживее съвършено и цялостно покаяние. Но ние имаме привилегията да станем участници в Божественото естество.

* Предприемането от Негова страна на „стъпките, които трябваше да извърви всеки грешник“, подчертава приравняването Му с грешниците. Ние не можем в действителност да погледнем към „**Божия Агнец, Който носи греха на света**“, без да бъдем едно с Него. Ето защо е от жизнено важно значение да погледнем към Исус. Хладкостта и липсата на покаяние са следствие или от неясна видимост за Него, или от отхвърлянето Му. Един поглед към **Божия Агнец** ни прави способни да идентифицираме дълбоко вкоренения си грях, който е наложително да бъде взет и премахнат от нас.

В Своята служба Исус прояви необикновената Си сила да печели човешки сърца. Защо? В опитността преди кръщението Си на „покаяние, духовно обръщане и вяра заради човешката раса“ Той разбра „що има в човека“, защото „нямаше нужда да му засвидетелства някой за човека“ (Йоан 2:25). По този начин се научи да говори така, както „никога човек не е говорил“ (Йоан 7:46). Само чрез този опит Той можеше да развали магията на злото да каже на всеки: „Следвай Ме“, без да пренебрегне никой. Вдъхваше надежда на „най-грубите и на нищо обещаващите“. „На обезкуражения, болен, изкушаван и паднал човек Исус изговаряше думи на най-неж-

но състрадание – навременни и разбрани“ (По стъпките на Великия Лекар, с. 26). Започваме да осъзнаваме, че няма да притежаваме подобна притегателна сила като Неговата, докато не станем съучастници на покаянието, което Той преживя заради нас.

Съвършеното състрадание на Исус за всяка човешка душа се дължеше на съвършеното Му покаяние. Той стана вторият Адам, стана едно с нас. Приема ни, без да се срамува, „оприличи се във всичко на братята Си“ (Евреи 2:17).

Грижовна църква

Като грижовна църква осъзнаваме нуждата си от истинската, постоянна Христоводна любов. Можем да проповядваме за нея хиляда години и никога да не успеем да я преживеем напълно. Само зрялата вяра, характеризираща окончателното покаяние на Лодикия. Такава вяра оценява Христовия характер, който се оценява ясно от всеки каещ се. Неговото покаяние представлява жизнено важен аспект от безгрешния характер на Емануил.

Обединявайки се с Него чрез вяра, ставаме част от колективното тяло на човечеството. Не е ли дързост да искаме да направим Христос наша собственост и въпреки това да отказваме да приемем Неговата любов към грешниците? Как ще Го приемем без любовта, която е в Него?

Имаме безкрайно по-голяма причина да се чувстваме близо до грешниците, отколкото има безгрешният Господ, защото и ние самите сме грешници. Гордостта ни задържа да бъдем съпричастни като Христос. Да преживеем тази близост е целта на истинското покаяние.

Първо, трябва да признаем, че участваме в греха на целия свят. Макар да не сме присъствали буквално на Голгота преди две хиляди години, като потомство на Адам цялата човешка раса бе там. Също толкова е сигурно, че сме виновни в Адамовия грях.

Да предположим, че няма Спасител. Ако смъртоносното зло бе оставено да се развие в пълнога в душата на някой от нас, ако той бе изкушен до краен предел, със сигурност щеше да повтори греха им, ако (разбира се) му се предостави достатъчно време и възможност – т.е. ако няма Спасител, Който да ни спасява от нас самите.

Да предположим, че Хитлер беше живял толкова дълго, колкото Матусал. Въпреки това никой от нас не се осмелява да каже: „Не бих могъл да направя това, което той е направил!“

Апостол Йоан казва, че само когато изповядаме греха си, преживяваме Христовото прощение и се очистваме (1Йоаново 1:9). Но да изповядаме греха без да осъзнаваме реалността му, само говорим. Това е лицемерие. Повърхностната изповед и повърхностното покаяние водят до повърхностна любов и повърхностно посвещение. Исус ни учи да осъзнаем, че ни е простено, преди още да се научим да обичаме много. На Мария Магдалина много се прости, защото бе обзета от седем бяса (виж Лука 7:47, 8:2). Трябва ли и ние да бъдем обзети от демони, за да обичаме много, след като ни се прости? Не, има по-добро предложение: *да осъзнаем, че със сигурност ще бъдем обладани от седем демона, ако не е благодатта на Спасителя!*

Когато ап. Павел каза: „Съразпнах се с Христа“ (Галатяни 2:20), имаше предвид, че се уеднаквява с Христос. По същия начин се идентифицираме с Христовото покаяние заради човешката раса. Стъпките на Христос са път към колективното покаяние.

От светлината на Христовия кръст в мъглата започва да се очертава силуетът на истинското измерение на греха ни. Забележете по какъв начин боговдъхновеният съвет разкрива греха ни, за който трябва да се покаем индивидуално:

„В деня на заключителния съд всяка изгубена душа ще разбере естеството на личното си отхвърляне на истината. Кръстът ще бъде представен и ще се види истинското му значение... Грешните ще стоят осъдени пред Голгота и пред тайнствената Жертва... Човешкото отстъпничество ще се види в своя отвратителен характер“ (*Животът на Исус Христос*, с. 58).

„Все още живеем в света, където Исус, Божият Син, бе отхвърлен и разпнат... Ако не се покаем индивидуално за това, което сме причинили на нашия Господ Исус Христос, Когото светът отхвърли, ще изпаднем под пълното осъждане, заслужило избора! Варава вместо Христос. Целият свят днес стои виновен в умишленото отхвърляне и убийството

на Божия Син... Евреи и езичници, царе, управляващи, служители, свещеници и обикновени хора – всички слоеве на обществото и секти, които подхранват същия дух на вражда, омраза, предразсъдъци и неверие, проявени от хората, причинили смъртта на Божия Син – биха направили същото, ако им се даде необходимата възможност, подобно на евреите и хората от времето на Христос. Те биха проявили същия дух, който изиска смъртта на Божия Син“ (*Свидетелства към служителите*, с. 38).

Нека да отбележим:

* Дори служителите и миряните в църквата са виновни за разпъването на Христос. Ако не е благодатта на Бога и покаянието, всеки грешник ще участва в тази вина.

* Без благодатта всеки грешник би повторил греха на убийците на Христос в случай, че има необходимото време и възможност.

* Грехът на Голгота е кулминацията на отчуждението на хората от Бога, което не осъзнаваме без просветлението от Светия Дух. На Голгота се свалиха всички маски.

* В истинския смисъл на думата всички ние бяхме при Голгота. Това не означава, че предварително сме съществували, но че колективно се идентифицираме „в Адам“. Адам споделя тази вина с нас и днес.

* „Праведните“ в собствените си очи, включително служителите и свещениците от различните секти, щяха да се намират в църквата ни, ако не беше благодатта и покаянието.

Историята ни учи, че малкият жълд на „плътския ни ум“ се нуждае от достатъчно време и възможност, за да израсне в големия дъб на Голготския кръст. Но човекът, получил Христовия ум, задължително ще преживее покаянието и любовта на Христос. Ето защо колкото по-близо идва човек до Христос, в толкова по-голяма степен ще се идентифицира с всеки грешник на земята посредством колективното покаяние.

Апостол Павел първи изрази тази блестяща идея. Когато признаем този факт, чувстваме, че и ние имаме „длъжност към гърци и към варвари“ (Римляни 1:14). Когато се свържем с Христос, Неговите грижи стават наши, както един орган от тялото функционира добре само когато е в хармония с всички останали органи. Като част от Христовото тяло всеки вярващ копнее да изпъл-

ни намерението на Главата, както пръстите на цигуляря възпроизвеждат умело способността на ума му. Чудото на чудесата се случва в сърцето и в ума на човека, вярващ в евангелието – започва да обича, както Христос обича!

Защо Христовото иго е „лесно“ и бремето Му е „леко“

Това преживяване помага на вярващите успешно при хилядите им болезнени борби с изкушението. Чрез единство с Христос усещаме, че по закон не притежаваме нищо. Всичките ни борби с материализма, любовта към света, сребролюбието, похотта, себеугаждането се превъзхождат от непреодолимия импулс на спасителното единство с Христовия ум. Идеята на ап. Павел за длъжника дава начало на любовта към другите.

За да разберем как това се реализира практически, ще поставим въпроса: По какъв начин Христос обича грешниците? Ако дойде в църквата днес, може би ще се шокираме. Той не „прави дискриминация на националност и ранг“. Той щеше да „свали всяка стена на разделение“.

„Христовият живот установи религия, в която няма каси; религия, при която евреи и езичници, свободни и роби се свързват в братство и всички са равни пред Бога. Никакъв политически въпрос не можеше да повлияе на Неговия начин на действие. Не правеше никаква разлика между близки и чужди, приятели и врагове... За Него нямаше недостойно човешко същество, което би могъл да отmine. Стремеше се да намери целебно, спасително средство за всяка душа. С всяко човешко пренебрежение или оскърбление осъзнаваше още по-силно нуждата от Божествено-човешко съчувствие. Опитваше се да вдъхне надежда и на най-грубите и най-малко обещаващите...“ (По стъпките на Великия Лекар, с. 25, 26).

Покаянието в сърцата на хората е причина за тази практична любов. Вече не се налага да сме безпомощни да достигнем другите, чиито злодеяния не разбираме и се гордеем, че не сме извършили. Разстоянието, което ни разделя от тях, лесно се преодолява.

Христос не може да извърши каквото и да е изцеление чрез хора, нечувстващи необходимост да се покаят. Той не съгреси в нищо, но позна покаянието. И ние можем да проявим истинско състрадание към другите, макар лично да не сме извършили греховете им. Сега разбираме, че добротата ни е всъщност липса на възможност или липса на изкушение със сила, равностойна на тяхната. С това работата ни за тях се реализира и усилията ни стават ефективни.

Помагаме на другите, изпаднали в беда, заради Божията благодат. Те веднага ще усетят, че се приравняваме с тях по начина, по който грешниците усетиха идентифицирането на Христос с тях. Нуждаещите се ще започнат да чуват в гласовете ни ехо от Исусовия глас.

Защо само съвършена Личност може да преживее съвършено покаяние

Колкото по-христоподобен е един човек, толкова по-големи са изкушенията и по-дълбоко е покаянието му. Ето защо Христос е съвършеният Пример за колективно покаяние. Никога в световната история човек не е изпитвал такова покаяние за греха. Поради съвършената Си невинност и безгрешност единствено Христос усеща съвършено товара на човешката вина.

Колко сполучливо изразява тази истина Елън Уайт:

„Чрез престъпването на закона човекът се отдели от Бога на такова разстояние, че не можеше да се смири пред Него за отвратителния си грях. Божият Син успя да разбере напълно тежкото положение на престъпника и затова чрез безгрешния Си характер направи необходимото умилиствие за човека, пострада и усети в агония неодобрението на Своя Отец. Мъката и агонията на Божия Син за греховете на света бяха съразмерни на Божественото Му съвършенство и чистота, както и на тежестта на престъплението“ (Избрани вестни, кн. 1, с. 283, 284).

Бог е щастлив, защото знае, че има народ, който стои безгрешен пред Неговия трон (Откровение 19:5). Затова макар и да са с грешно естество, в края истинските вярващи ще се покаят съвършено като Христос.

„При всяка стъпка, която ни води напред в християнския опит, покаянието ни ще се задълбочава. Господ говори именно на онези, на които е простил и е приел за Свой народ: „Тогава, като си спомните нечестивите си постъпки и недобрите си дела, ще се отвратите сами от себе си пред очите си...“ (Езекиил 36:31)“ (*Притчи Христови*, с. 160, 161).

Елън Уайт признава огромната полза от подобно преживяване:

„Когато виждаме души без Христос, трябва да се поставим на тяхно място и вместо тях да се покаем пред Бога. Да не почиваме, докато не ги доведем до покаяние. Ако направим всичко по силите си и въпреки това те не се покаят, грехът остава вратата им. Тогава трябва да продължим да изпитваме състрадание за състоянието им, да им покажем как да се покаят и да се опитаме да ги заведем стъпка по стъпка при Христос (*Адвентен библейски коментар*, кн. 7, с. 960).

Колкото и бегло да обсъдим този въпрос, покаянието ни за другите трябва да се базира на Христовото „покаяние... за човешката раса“. Невъзможно е да почувстваме подобна загриженост и мъка за другите, ако Исус пръв не бе почувствал това към нас.

Ако обичаме, защото първо Христос ни обикна, ще се покаем, защото Той първи се покая в наш интерес. Той е нашият Учител!

ПО КАКЪВ НАЧИН В МИНАЛОТО ХРИСТОС ПРИЗОВА ЕВРЕИТЕ КЪМ НАЦИОНАЛНО ПОКАЯНИЕ

Исус бе разочарован от начина, по който евреите отговориха на призива Му за национално покаяние. Каза, че е разочарован и от отговора на адвентистите от седмия ден.

От собствен опит на колективно покаяние и кръщение заради човечеството Исус поиска от еврейската нация: „Покайте се, защото наближи небесното царство“ (Матей 4:17). Учениците Му също излязоха и „проповядваха, че човеците трябва да се покаят“ (Марк 6:12).

Най-голямото разочарование на Христос се състои в това, че народът Му не реагира. Той „почна да укорява градовете, гдето се извършиха повечето от Неговите велики дела, загдето не се покаяха“ (Матей 11:20). Направи аналогия между народа и смоковницата, засадена в лозето Му. „... Три години как дохождам да търся плод на тая смоковница, но не намирам“ (виж Лука 13:6-9).

Безплодната смоковница, която Исус прокълна, се превърна в символ не само на множеството непокаяли се евреи, но и на целия народ, отхвърлил Христос:

„Проклинането на смоковницата бе притча в действие. Това безплодно дърво, накичено измамно със зеленина, символизираше израилевия народ. Спасителят желаше да обясни на учениците Си причината и неизбежността на израилевата съдба“ (*Животът на Исус Христос*, с. 320, бълг. изд.).

„Исус Христос изпрати първо дванадесетте апостола, а след тях други седемдесет да прогласят, че Божието царство е наближило, и да призват хората да се покаят и да поярват в евангелието.... Това бе вестта, занесена на еврейс-

кия народ след разпъването на Христос, но те отхвърлиха евангелието с претенцията, че са особенният Божи народ“ (*Притчи Христови*, с. 308).

Забележете докъде е стигнал грехът! Превърнал се е в национален грях! В него участвали ръководителите на народа, като нацията изпаднала в морален и духовен упадък.

„Когато Христос дойде и представи на народа изискванията на Бога, свещеници и старейшини отрекоха правото Му да застава между тях и хората... Решиха категорично да настроят хората против Него“ (*Притчи Христови*, с. 304, 305).

По какъв начин националният упадък причини липсата на национално покаяние

Само национално покаяние можеше да спаси еврейския народ от неизбежната съдба, предизвикана от националния им грях:

„Евреите бяха отговорни за отхвърлянето на Христос и за последвалите от това резултати. Грехът и упадъкът на нацията се дължаха на религиозните водачи“ (*Ръкописи*, с. 305).

„Павел показа, че Христос е дошъл да предложи спасение първо на народа, който очакваше идването на Месията – кулминация и слава за националното им съществуване. Но народът отхвърли Този, Който им предлагаше живот. Избра друг учител, властта на когото е преходна. Бог се опита да направи за слушателите Си ясен факта, че само покаяние може да ги спаси от застрашаващия упадък“ (*Деяния на апостолите*, с. 247).

В последната Си публична проповед Исус апелира за последен път ръководителите на Ерусалим да се покаят. Отказът им съкруши сърцето Му. С тъга Спасителят предсказа неизбежния предстоящ упадък на народа: „**Всичко това ще дойде върху туй поколение. Ерусалиме, Ерусалиме...**“ (Матей 23:13-37).

Христос със сигурност е призовавал отделни личности да се покаят, защото „**ще има повече радост на небето за един грешник, който се кае**“ (Лука 15:7). Съществува обаче разлика между националното и индивидуалното покаяние. Божият Син апелира към това „**нечестиво поколение**“ (Лука 11:29), т.е. към народа. „**Ниневийските мъже ще се явят на съда с това поколение и ще го осъдят, защото те се покаяха при проповедта на Йона**“ (Лука 11:32). Участи на цял народ, а не само на отделни хора, натежаваше на везните.

Приличащо на проблясък в непрогледна нощ, това споменаване на Ниневия илюстрира Исусовата идея. Националното покаяние се среща изключително рядко. Малко хора вярват, че то може някога да се реализира. Исус използва историята за Ниневия в потвърждение на факта, че това, за което Той призоваваше, можеше да стане реалност. Ако езически народ може да се покае – каза Той, – със сигурност и претендиращите, че са Божи народ, могат да го направят!

„Защото както Йона стана знамение на ниневийците, така и Човешкият Син ще бъде на това поколение... Ниневийските мъже ще се явят на съда с това поколение и ще го осъдят, защото се покаяха чрез Йоновата проповед; а ето, тук има повече от Йона“ (Лука 11:30, 32).

Покаянието на Ниневия

Покаянието на Ниневия съвсем ясно илюстрира отговора ѝ на Божия призив. *Целият народ* се покая, а не само отделни разпръснати групи или личности. По-лесно е да повярваме, че огромна риба е погълнала Йона и той е останал жив, отколкото да приемем факта, че известните хора и простолюдието могат да се покаят в следствие на Божието предупреждение. „**И ниневийските жители повярваха в Бога, и прогласиха пост, и се облякоха с вретище от най-големия между тях до най-нищожния**“ (Йона 3:5). Нямаме повод да се съмняваме в тази история.

Покая се както „най-големият“ между тях, така и „най-нищожният“. „... понеже вестта бе стигнала до ниневийския цар, който, като стана от престола си, съблече одеждата си, покри се

с вретиче и седна на пепел. И обяви, и прогласи из Ниневия с указ от царя и от големците му...“ (Йона 3:6, 7).

Вярно е, че призивът за покаяние *не идваше* от царския дворец. Забележете обаче, че правителството на Ниневия го *подкрепи* с цяло сърце. Целият град се покая. Фантастично! Покаянието бе *както национално, така и индивидуално*. Бог бе предсказал, че ще има пълен обрат в намеренията Му за Ниневия, ако ръководното тяло доведе хората до покаяние, до национално покаяние.

Исус иска да каже: Ако това вече се е случило в историята, защо да не се случи и с евреите? На практика Божият народ би могъл да се покае по-лесно. (Защо това да не се изпълни и за нас?) Първосвещеникът Каяфа можеше да изведе народа от това положение, както направи царят на Ниневия. За Каяфа бе необходимо само да приеме кръста така, както Исус проповядваше.

Как Каяфа е могъл да доведе израилтяните до покаяние

Нека великодушно да приемем, че Каяфа се е съмнявал дали Исус е Месия. Той може съвсем искрено да е бил неуверен в решението си как да се отнесе към Исус в началото на Неговата служба. Но до времето на съдебния процес за Исус той можеше да заеме твърда позиция. Беше необходимо да произнесе кратка реч, каквато изнасяше пред Синедриона: „За известно време не разбирах делото на Исус. Вие, братя, също споделяхте моето недоразумение. Изпитвахме нещо, което не идваше от нас. Но аз изследвах Писанието. Видях, че зад скромния Си външен вид Исус от Назарет е наистина Месия. Животът Му отговаря на пророческите детайли. Сега, братя мои, Го признавам със смирение. Отстъпвам Му високопоставеното си положение и първи ще го поставя за истински Първосвещеник на Израил.“

Въздишка на изненада щеше да се чуе от членовете на синедриона, ако Каяфа бе казал тези думи. Днес той щеше да е уважаван от мнозина като най-благородният водител на Божия народ в цялата история. Можеше да направи това, което и Мойсей би пожелал да се извърши. (Всъщност, Мойсей се отказа от трона на фараона!) Много от евреите без съмнение щяха да последват примера на Каяфа.

Видяхме как религиозните водители са затвърдили националната вина на народа. Изводът е, че същите ръководители лесно можеха да доведат народа до национално покаяние. Христос щеше да умре по друг начин, вместо да бъде умъртвен от собствения Си народ, а Ерусалим днес вместо бедствена територия, можеше да е благословение за цялата земя.

Ако църквата на остатъка избере да последва примера на древния Израил, тоест да не се покае, Христос ще изпита най-ужасното унижение, което някога е преживявал. Той ще бъде повторно разпънат, отново ще бъде наранен „в дома на Своите приятели“ (Захария 13:6). Негодуванието на човечеството отново ще се стовари върху Неговата невинност.

Но Божието слово ни предлага добри новини. Христос не се е жертвал, за да претърпи поражение. Денят на умиловителното разрешава проблема без съмнение. В светлината на кръста виждаме уверението, че църквата ще преодолее този трагичен пример на неверие. Църквата е Исусовото скъпоценно притежание. Тя е изкупена със собствената Му кръв (Деяния 20:28). В края народът Му няма да Го разочарова.

Трагедията, случила се вече веднъж, няма да се повтори. Църквата на Христос ще оправдае напълно доверието Му. Той ще види, че безкрайната цена, която е платил за тях, си е струвала. Тази скъпоценна Жертва напълно ще изкупи и изцели човешкия грях.

Макар да е по-велик от Йона и от Соломон, Христос не живя в блясъка и славата на Соломон. Гласът Му не се чу в тайното, както направи Йона (срв. с Матей 12:42; Исая 42:2). Еврейските водачи имаха достатъчно доказателства за Неговата власт. Сериозният Му призив за покаяние ги убеди в това, което гордостта им отказа да признае. Не можеше да се даде друго знамение на това нечестиво и прелюбодейно поколение. Като обърна гръб Израил на последния призив на Небето за покаяние, вече нищо не можеше да задържи страшната му участ.

Сигурното свидетелство на делото на Светия Дух днес е в сериозния призив за покаяние, отправен към нас от Верния Свидетел.

Събирането на каещите се евреи

За наследниците на Израил в днешно време остава бляскавата надежда:

„... частично закоравяване сполетя Израил само докато влезе пълното число на езичниците... Защото даровете и призванието от Бога са неотменими..., та чрез показаната към вас милост и те сега да придобият милост“ (Римляни 11:25-31).

Забележете, че пророчеството загатва за покаяна християнска църква. В предстоящите дни ще наблюдаваме някои изненадващи събития с покаяните се евреи:

„Когато това евангелие бъде представено в пълнота на евреите, мнозина ще приемат Христос като Месия...

В заключителното проповядване на евангелието, когато трябва да бъде извършена особена работа за пренебрегнати до този момент групи хора, Бог очаква от Своите вестители да проявят особен интерес към еврейския народ, когото ще намерят по всички краища на земята... За много евреи те ще бъдат като зора на ново сътворение, възкресение за душата... Мнозина чрез вяра ще признаят Христос като свой Спасител...

Израилевият Бог ще направи това да стане в наши дни. Ръката Му не се е скъсила, за да не може да спасява. Когато служителите Му работят с вяра за тези, които дълго време са били пренебрегвани и презирани, спасението Му ще се открие (*Деяния на апостолите*, с. 170, бълг. изд.).

Как бихме могли да призовем евреите към такова покаяние, ако ние не сме го преживяли? Голямото Божие милостиво сърце се трогва от страдащите. Тях ги очаква голямо благословение, щом се подготвим да станем посредници евангелието да стигне до тях:

„Независимо от ужасната участ, произнесена над евреите, когато отхвърлиха Исус от Назарет, през вековете са живели много богобоязливи, благородни мъже и жени от

тях, които мълчаливо са страдали. Бог е утешавал сърцата им и е гледал със съжаление на ужасното им положение. Чул е агонизиращите молитви на потърсилите Го с цяло сърце, за да разберат правилно Словото Му (*Ръкописи*, с. 379, 380).

Сърцето на човек бие учестено, когато чете тези думи, изпълнени с толкова много надежда. Каква радост ще бъде да станем свидетели на изпълнението на пророчеството на ап. Павел за бъдещето възстановяване на истинския Израил! Милиони християни гледат към Палестина в очакване на това изпълнение. Господнята служителка, в съгласие с мнението на ап. Павел за оправдание чрез вяра, прие, че истинското изпълнение на тези думи ще се изрази в покаяние на много евреи, научили от църквата на остатъка принципа за колективните вина и покаяние.

Възможно ли е това да стане днес? Да, ако го искаме. Евреите ще бъдат ученици, за да разберат от нас това, което не осъзнаха преди две хиляди години – как да се покаят.

КАК ЕВРЕИТЕ ПОДПИСАХА УЧАСТТА СИ

Историята на бунта на евреите е фатална. Писанието ни предупреждава, че предстои подобно бедствие.

Ще обвини ли Исус народа Си в престъпление, което не е извършил? Ако например някой отпрати към мен обвинението, че съм поставил началото на Първата световна война, ще отговаря, че изказването му е безумно. Дори не съм бил роден, когато тя е започнала! Исус обаче обвини еврейските водители за престъпление, извършено много преди те да се родят. Обвинението Му звучи неоправдано.

Случаят е записан в Матей 23 гл. Исус тъкмо избличава книжниците и фарисеите. В края споменава за убийството на някой си Захария: „... за да дойде върху вас всичката праведна кръв, пролята на земята, от кръвта на праведния Авел до кръвта на Захария, Варахиевия син, когото убихте между светилището и олтара“ (Матей 23:35).

Мислех, че този Захария е бил човекът, когото Христовите слушатели лично са убили в храма 30-40 години по-рано.

Човешката вина от А до Я

Шокиран бях, когато установих, че Захария е бил убит близо 800 години по-рано (2 Летописи 24:20). Защо Исус отправя обвинението за смъртта му към евреите от *Своето* време? Нима Той е несправедлив? Когато видим принципа на колективната вина, картината става по-ясна. Като Го отхвърлили, еврейските ръководители участвали в човешката вина от А до Я (от Авел до Захария), макар те да не са извършили нищо конкретно. Били са едно в духа на бащите си, пролели са кръвта на невинния Захария в храма. Казано с други думи, те щяха да направят същото и наистина го сториха – само че с Исус.

Като не приеха призива за покаяние, провъзгласен от Йоан Кръстител и от Исус, те се съгласиха да приемат вината на всичките убийци на невинни хора, пострадали още от времето на Авел. Този, Който не можеше да съгреши, стана виновен вместо тях.

Да предположим, че еврейските ръководители се бяха покаяли. В такъв случай щяха да се покаят за „кръвта на всичките пророци, която е проливана от създанието на света“ (Лука 11:50). Нямаше да стигнат и дотам, че да разпънат Христос.

За да разберем логиката на Исус, трябва да прегледаме еврейската представа за колективната личност. Църквата е „Исаак“ по вяра, истинският потомък на Авраам, „едно тяло“ с него и с всички истински вярващи от вековете. На вярващите евреи и езичници ап. Павел казва, че Авраам е техен баща (Римляни 4:1-13). Той споделя с вярващите езичници: „Бащите ни... са били кръстени от Мойсея.“ „Ние всички – било юдеи или гърци, било роби или свободни, се кръстихме в един дух“ (1Коринтяни 10:1, 2; 12:13). „Всички“ означава хора, живяли в миналото, и съвременници.

Христовото тяло се състои от всички вярващи в Него – от Адам до последния остатък, който ще Го приветства при пришествието Му. Всички са един човек според модела на Павловото мислене. Дори дете ще разбере този принцип. Въпреки че само ръката на детето взема от кутията със сладките, когато майката научи какво се е случило, ударите се усещат най-много отзад. За детето това е свършено справедливо.

Старият завет изяснява това

Пророк Осия сравнява многото израилеви поколения с човек, който се развива от тийнейджърска до зряла възраст. Той въплътява Израил и в образа на момиче, сгодено за Господа. Израил „ще пее... както в дните на младостта си и както в деня, когато възлезе из египетската земя“ (Осия 11:1, 2:15).

Езекиил разказва за миналото на Ерусалим като биография на един човек:

„Така казва Йехова на ерусалимската дъщеря: „Произходът ти и рождението ти е от Ханаанската земя. Баща ти бе амореец, а майката ти – хетейка... Когато заминах край

тебе и те видях, ето, възрастта ти беше любовна възраст... стана превъзходно красива и напреднала си дори до царско положение“ (Езекиил 16:3-13).

Поколения израилтяни са идвали и са изчезвали, но колективната и персонална идентичност се запазва. Нацията взе вината на младостта в годините на зрялата си възраст, както възрастният човек остава виновен за злодеяние, извършил в годините на своята младост – макар физиолозите да казват, че всички физически клетки в тялото му са променени. Личната морална идентичност на човека остава, независимо от молекулярния състав на тялото му.

Мойсей вярваше в същия принцип. Той се обърна към своето поколение, което трябваше да стане свидетел на Вавилонския плен близо хиляда години по-късно (виж Левит 26:3-40). Призова следващите поколения да осъзнаят колективната си вина заедно с бащите си:

„Но ако изповядат беззаконието си и беззаконието на бащите си в престъплението, което са извършили против Мене, и още, че са ходили противно на Мене и че Аз ходих противно на тях и ги отведох в земята на неприятелите им – ако тогава се смири необрязаното им сърце и приемат наказанието на беззаконието си,... ще си спомня завета, който направих с праотците им, които съм извел из египетската земя“ (Левит 26:40-45).

Следващите поколения понякога осъзнаваха този принцип. Цар Осия изповяда, че „голям е Господният гняв, който е пламнал против нас, понеже бащите ни не послушаха думите на тая книга, та да постъпват напълно според както е писано за нас“ (4Царе 22:13). Царят не каза нищо за вината на своите съвременници, а така ясно знаеше вината на своето поколение, както и вината на предходните.

Ездра присъединява вината на своето поколение към тази на бащите им: „От дните на бащите си до днес сме били много виновни и поради беззаконията си ние, царете ни и свещениците ни бяха предадени в ръката на другоземните царе“ (Ездра 9:7). Царете са били управниците на поколенията от миналото, защото в дните на Ездра не е имало цар (виж ПРИЛОЖЕНИЕ В).

Връзката между Давид и Христос е поразителна. Псалмите на Давид изразяват толкова съвършено това, което Христос е преживял. Спасителят използва думите на Давид, за да изрази чувствата на съкрушеното Си сърце: „Боже Мой, Боже Мой, защо Си Ме оставил?“ (Псалм 22:1; Матей 27:46). Христос, Словото „стана плът“. Никъде съвършената корпоративна идентичност на „органа от тялото“ с „Главата“ не се вижда така ясно, както във връзката Давид – Христос. Христос знае, че е Давидовият Син. Преживя неговите опитности. Съвършената представа, която имаше за Себе Си от преживяванията и думите на пророците в Стария завет, Той изживява чрез вяра в тялото Си.

Идеята за идентичността намира най-пълнен израз в Песен на песните – любовната история на всички векове. Христос обиква една „жена“, именно Своята църква. Израил, глупавото „дете“, повикано от Египет, непостоянното момиче в своя „любовен период“, невярната, „опечалена и изоставена“ жена в дните на царството, става в края чистата и зряла невеста на Христос. Чрез колективно покаяние тя се подготвя да Му стане съпруга.

Да застанем срещу всички

Нека си представим, че сме сред тълпата, събрала се около Пилат през онази съдбоносна петъчна утрин. Странният затворник стои вързан. За хората е нещо естествено да се съберат и да Го осъдят. Нито един глас не се издига в Негова защита.

Ако сте свързани с правителството на Пилат или сте нает на служба при първосвещеника Каяфа, ако издържате семейството си чрез заплатата си, щяхте ли да имате смелост да се изправите сам-самичък и да възразите: „Станало е някакво недоразумение! Този Човек не е виновен в това, за което Го обвиняват. Той е именно небесният Син на Бога! Призовавам ви, господин Пилат и Каяфа, приемете този Човек за Месия!“

Ако приятелите ви вече подиграват и малтретират Исус, бихте ли имали смелостта да се изправите срещу тях и да ги укорите за това, което правят?

Като осъзнавате колко лесно изразената от вас защита в полза на Исус може да ви прикове на кръста, бихте ли се осмелили да застанете срещу всички? Със сигурност отговорът е ясен. Не искам да кажа, че църквата като цяло не може да изпита такава

покаяние, да не би когато проучи чудесния кръст, на който умря Князът на славата, да презре любящата Му жертва и да я направи невалидна.

Историята на Израил има смисъл

Призивът на Исус не успя да докосне евреите. Но на Петдесетница се проведе колективно покаяние. Призивите на Исус дадоха резултат в края.

В този ден вероятно не всички от трите хиляди духовно обърнати към вярата са били викали „Разни Го!“ при съдебния процес на Христос, нито лично са Му се подиграли, когато бе прикован на кръста. Въпреки всичко осъзнаха, че споделят вината на действителните убийци.

Еврейските ръководители упорито отказваха да направят това: „Не ви ли заповядахме стриктно да не проповядвате в това име?... Възнамерявате да ни навлечете кръвта на този Човек!“ (Ние, адвентистите от седмия ден, също отричахме собствената си вина в продължение на десетилетия.) По този начин евреите отхвърлиха единствената надежда за спасение.

Петдесетница вдъхновява Божия народ вече 2000 години. Каква е причината за тези огромни резултати? Хората повярвали на собствената си колективна вина и искрено изповядали своя дял в най-тежкия грях, за който ръководителите им отказваха да се покаят. Петдесетница е пример за това как миряните се издигат над духовните стандарти на своите ръководители. Окончателното изливане на Светия Дух чрез Късния дъжд ще е продължение на преживяването на Петдесетница.

Няколко месеца по-късно възникнала реакция срещу Петдесетница от страна на ръководното тяло. Синедрионът отказал да приеме начина, по който дякон Стефан им представил колективната вина от националната история: „Вие всякога се противите на Светия Дух, както правеха бащите ви, така правите и вие. Кого от пророците не гониха бащите ви? А още избиха ония, които предизвестиха за дохождането на Този Праведник, на Когото вие сега станяхте предатели и убийци“ (Деяния 7:51, 52). Те „запушиха ушите си и единодушно се спуснаха върху него. И като го изгласаха вън от града, хвърляха камъни върху него“ (стихове 57, 58).

Прилича ли ви тази история на друга? Началото ѝ се постави от Каин. Поколение след поколение евреите отказваха да осъзнаят колективната си вина. Накрая, все още непокаяни, демонстрираха пред света за всички бъдещи поколения трагичния край, който е следствие от липсата на национално покаяние. „А всичко това им се случи за примери и се написаха за поука нам, върху които са стигнали последните времена“ (1Коринтяни 10:11).

В трагичния час, в който израилтяните подпечатаха съдбата си с убийството на дякон Стефан, истината започна да изпква в едно искрено човешко сърце. Впоследствие това щеше да приведе в изправност греха на израилтяните. „Свидетелите сложиха дрехите си при нозете на един момък на име Савел.“ Обезпокоената съвест на този момък осмисли великата идея за световно разпространеното „тяло на Христос“, която по-късно щеше да прояви в пълна и окончателна степен благословенията на покаянието, които евреите отказаха.

СПЕШНОСТТА НА ХРИСТОВИЯ ПРИЗИВ ЗА ПОКАЯНИЕ

След като наблюдавахме близо 150 години търпеливото изчакване на Исус, можем да се изкушим да си помислим, че Христос изобщо не Го е грижа. Но Той не си играе с нас! Взел е нещата на сериозно.

Църквата на адвентистите от седмия ден е представена в писанията на Елън Уайт като църквата на „остатъка“. Нещо повече, още при основаването ѝ пионерите са вярвали, че това е изпълнение на пророчеството в Откровение. Ако това е вярно, значи имаме автентична деноминационна идентичност. В обратен случай нямаме основателна причина да съществуваме.

„В особен смисъл адвентистите от седмия ден са стражи и факлоносци за света. Поверено им е последното предупреждение за загиващия свят... Дадена им е работа със сериозна значимост – провъзгласяването на първата, втората и третата ангелски вести.“

„Дадени са ни най-сериозните и важни истини, поверявани някога на простосмъртни, за да ги представим на света. Тяхното провъзгласяване е определено да бъде наше дело. Светът трябва да бъде предупреден и Божиите хора трябва да са верни на повереното им доверие“ (*Свидетелства*, кн. 9, с. 19; виж *Свидетелства*, кн. 1, с. 91-93; *Адвентен библийски коментар*, кн. 7 с. 959, 960, 961).

От всички страни съмняващи се хора отправят сериозно предизвикателство към пророческото ни предопределение. Те спорят, че организираната църква се е провалила до такава степен, че е престанала да бъде истинската църква на остатъка от пророчеството. Източникът на този отцепнически начин на мислене е гладът за евангелските истини от вестта на 1888 г. Идеите на вес-

тта от 1888 г. приличат на жизнено необходими витамини за човешкото тяло; отсъствието им предизвиква болест.

Ние претърпяваме неуспех в разбирането си на необятните измерения на Божията благодат, като едно от тях е идеята от 1888 г. за праведност чрез вяра. Тази идея не само бе погрешно разбрана, но и отхвърлена. Създаде се законнически вакуум, в който целестремено се насочиха много неясни и обезсърчаващи ереси. След десетилетия на заглушаване на „най-скъпоценната вест“ се появи груб, често пъти остър и безмилостен дух на егоцентрична загриженост. Върховният интерес е собствената ни сигурност, спасението на собствените ни дребни души. Религиозният страх от това представя най-лошото от човешкото естество. По-добра мотивация е загрижеността ни за самия Христос. Присъствието в църквата на разгневени „светии“ при всички случаи прави Бог да изпадне в много неудобно положение. Докато праведното негодувание е разрешено, грубият и грозен гняв е напълно неуместен. Отсъствието на християнско милосърдие и повсеместна любезност при някои от гласовете в църквата, от които побиват тръпки, е нещо феноменално. Погрешно е да приемем, че Илия не е бил християнски благородник. Укорите никога не се освещават, ако не се изричат със сълзи – устно и писмено. От десетилетия систематично лишаваме миряните от изобилната благодат на тази стопляща сърцето вест от 1888 г. Една стара поговорка гласи: „Гладното животно хапе!“

Тайният източник на разделението

Важното е да разберем истинското естество на любовта *агапе*. Критици, отказали се от библийската надежда, не биха могли да видят по какъв начин Божията любов е лоялна към грешащата, често бъркаща църква. Те приемат, че Божествената любов е като човешката – проявява се с условия и според цената и добротата на нейния обект, който е зависим от нея. (Нали се влюбваме в красивите? Не можем да проумеем как ще се влюбим в някой грозен!) Гледат на слабото и несвършено състояние на църквата и се питат как е възможно Божията любов към нея да е постоянна. Църквата не успя – казват те, – затова търпеливата любов на Бога ще престане.

Божествената любов (*agape*) е свободна и независима. Тя твори доброта и ценни качества в своя обект. Именно това съзидателно качество гарантира успех на вестта към ангела на лаодикийската църква.

Ентузиазирани отцепници гледат на тази постоянна, търпелива любов като на доказателство, че Христос е малодушен. Погрешно обясняват думата „агаре“; смятат, че е прекалено „мекушава“ и „отстъпчива“. В същото време осъзнават, че е твърда като стомана. Не разбират силата ѝ – пълновластна и независима, свободна да обича и този, който не заслужава. Тя ще направи от хладката църква покаяна. В края може да успее да обърне искрените души както от либералните, така и от свръхконсервативните лагери, като доведе разделени братя в сърдечно единство.

Отцепниците не разбират, че честта и защитата на Христос зависят от покаянието на църквата. Те гледат на греховете на църквата като на непрости или най-малко на такива, на които не би могло да се устои. Затова не вярват във възможността за деноминационно покаяние. От друга страна, ръководителското тяло често пъти утежнява проблема с твърдението, че всичко е наред, че не се налага деноминационно покаяние. Така някои искрени хора, незапознати с вестта за Христовата праведност, се отделят от организираната църква.

Това е не целомъдрено, ненужно и погрешно. Христос не ни призовава да напуснем църквата, а да се покаем и да „въздишаме и плачем“ не песимистично, но положително и ефективно. Божовдъхновенният глас ни уверява в сигурността на окончателното деноминационно покаяние. Това става недвусмислено в изказвания като следните:

„Дадено ми е поръчение да кажа на адвентистите от седмия ден по целия свят: Бог ни е призовал като народ да бъдем Негово особено съкровище. Той е определил църквата Му на земята да стои свършено, обединена в Духа и съвета на Господа на силите до края на времето“ (*Избрани вестни*, кн. 2, с. 397).

„Доверете се на Божията охрана... Макар да е слаба и несвършена, църквата е обект на върховната Му грижа и внимание“ (*Писмо 279*, 1904 г.).

„Докато се провеждат спорове в опита да се поддържа отличителният ни характер, в качеството си на библейски християни винаги сме се оказвали на печелившата страна“ (*Писмо 170*, 1907 г.).

„Може да изглежда, че църквата всеки момент ще се провали, но това няма да стане. Тя ще остане, докато грешниците в Сион бъдат пресяти, докато плявата се отдели от скъпоценното зърно. Това е ужасно мъчение, но въпреки всичко трябва да стане“ (*Ръкописи*, с. 380).

„Насърчена съм и съм благословена, когато осъзнавам, че израилевият Бог все още ръководи народа Си и че продължава да бъде с него, дори докрай. Даде ми се поръчението да кажа на братята служители: Позволете на вестите, излизащи от устните ви, да се заредят със силата на Светия Дух. Крайно време е да демонстрираме пред света Божията сила в собствения си живот и служене (*нак там*, с. 406, 407).

Вестта на Христос към Лаодикия, всъщност характерът на Неговата любов, са поставени под въпрос пред вселената. Ще има ли успешен край спасителния план? Или времето ще продължи своя ход, без призивът да осъществи великото дело, за което апелира?

Някои истини изпъкват

Става ясно, че Господ е загрижен най-много за управителното тяло на Неговата църква. „Божите служители са представени чрез седемте звезди... Христовите служители са духовната охрана на хората, поверени на грижата им“ (*Служители на евангелието*, стр. 13, 14). „Това казва Този, Който държи седемте звезди в десницата Си.“ Тези думи са изречени за учителите в църквата – хората, на които Бог е поверил сериозни отговорности“ (*Деяния на апостолите*, с. 586). Това са хората, „определени от Бога да понесат отговорността на ръководството в църквата, хората по службите, които Бог е определил за ръководството на народа Си“ (*Ръкописи*, с. 164). Ако те отхвърлят специалния призив на Христос да се покаят, църквата впоследствие ще се разпадне. Но ръководителите могат да отговорят на Христовия призив, а и книгата Откровение посочва, че преди края ще направят това.

Христос зачита църковната организация. Той очаква ангела на църквата пръв да се покае, а след това да приложи опитността в световната църква¹. Когато ръководителите на църквата „до голяма степен“ отхвърлиха вестта от 1888 г. (*Избрани вестни*, кн. 1, с. 234, 235), Бог не престана да ги уважава и зачита. Той допусна неверието им да задържи приключването на делото Му за период от най-малко едно столетие. Наистина човек трябва да приеме, че ако това неверие продължава да съществува столетие след столетие, Господ наистина проявява малодушие и позволява на непокаяния ангел на църквата да разочарова намерението Му. Идеята е, че ако не се движим с темпото, определено от Господа, Той ще се разочарова завинаги и ще се принуди да се съобразява с нашето темпо.

Въпреки това обаче ни е дадено насърчително обещание, за което можем да се хванем. *Ще дойде време, когато Господ ще преодолее непокаяното управително тяло.* През 1885 г. три години преди началото на вестта на високия вик от 1888 г., Елън Уайт писа до президента на Генералната конференция, по-късно избрал да отхвърли тази „най-скъпоценна вест“:

„Ако хората, довели нещата в това положение, не почувстват задължението си, няма да осъзнаят Божието дело, когато ще се чуе високият вик на третия ангел. Когато изгрее светлината, която трябва да просвети света, вместо да станат в помощ на Господа, те ще пожелаят да ограничат делото Му, за да задоволят собствените си тесногръди идеи. Позволете ми да ви кажа, че в това последно дело Господ ще работи по начин, който напълно се разминава с обичайния ход на нещата и ще е много противоположен на всеки човешки план. Сред нас винаги ще има хора, желаещи да контролират Божието дело. Те ще искат да диктуват какви действия трябва да се предприемат, когато делото напредва под напътствията на ангела, присъединяващ се към третия ангел във вестта, която трябва да се занесе на света. Бог ще използва начини и средства, с които ще изпълни съвършено делото Си на оправдание“ (*Писмо 1*, октомври 1885 г.; *Свидетелства към служителите*, с. 300).

Никой не знае конкретно по какъв начин Господ ще „вземе контрола в собствените Си ръце“. Макар любовта Му да е безкрайна, търпението Му не е. Любовта Му към падналия свят ще бъде по-голяма от търпеливото Му задоволяване с неизменната хладкост на адвентистите от седмия ден. Христос умря *за света*. Ще дойде време, когато Той няма да толерира упоритата, своеволна липса на покаяние. **Тогава кой може да устои?**

Когато се обърне внимание на Христовия призив за покаяние от страна на ангела на църквата, дух на разкаяние и помирение с Бога ще се забележи в световната църква много по-бързо, отколкото предполагаме. Сърца ще се смиряват. В края народът ще бъде готов да прогласи вестта на високия вик пред света, за когото Христос умря. Няма причина тази всеобхватна задача да не се изпълни в границите на нашия живот.

Ще отхвърли ли Христос Лаодикия

„Отец не съди никого, но е дал на Сина да съди всички“ (Йоан 5:22). Христос казва: „Този, който не вярва в Мен, аз не го съдя“ (срв. с Йоан 12:47). В такъв случай единствените хора, които Той ще съди, са защитените от Него. Името „Лаодикия“ всъщност означава „в защита на народа“, на Божия народ.

Вестта признава църквата като единствения обект на върховна грижа и внимание от страна на Христос. Последният призив на Христос загатва, че Той с надежда очаква църквата напълно да Му отговори. В противен случай не би полагал Божествени усилия. Призивът Му изразява увереност в любовта като заставяща сила.

Нещо повече, периодът от повече от едно столетие ни показва по какъв начин Исусовото търпение и дълготърпение съдействат за нашия успех. Той няма да полага специални грижи за обект, който възнамерява да изостави. Ето защо вестта към Лаодикия е вест на надежда. Думата „Лаодикия“ не е синоним на провал. Странното е не името, но хладкостта, заблудата и окаяността ѝ, дори не и идентичността ѝ като последна от седемте църкви.

Истина е, че някои вярващи никога няма да се покаят.

„Фигуративното представяне на изплюването от устата означава, че Бог не може да понася вашите молитви и изразяването на любов към Него. Не би могъл по какъвто и да е начин да поръчителства за поученията ви по Неговото Слово, нито за духовната ви работа. Не би могъл да представи религиозните ви упражнения с молбата да ви се даде благодат (Свидетелства, кн. 6, с. 408).

За някои, може би за мнозина, това лично отричане вече е станало. Някои ръководители, отхвърлили Христовия призив, продължават да заемат високи длъжности и да разпространяват банални вести.

„Славата на Господа се е отдалечила от Израил. Макар мнозина да продължават да изпълняват формите на религията, силата и присъствието Му липсват... „Мир и безопасност“ – викат онези, които никога вече няма да издигнат гласа си като тръба, за да предупреждават Божия народ за греховете му и Якововия дом – за престъпленията му. Тези неми псета, които не искат да лаят, ще почувстват справедливото отмъщение на един оскърбен Бог“ (Свидетелства, кн. 5, с. 210, 211).

„Бог е обещал, че там, където пастирите Му не са верни, лично ще се погрижи за стадото Си. Стадото никога не е зависело изцяло от хора. Дните на очистването на църквата приближават бързо. Бог желае да притежава чист и верен народ... Тогава на доказалите се като неверни Той няма да повери стадото Си“ (Свидетелства, кн. 5, с. 80).

В определен смисъл Господ наистина по-късно „избълва от устата Си“ хората, които в началото отхвърлиха вестта на високия вик през 1888 г.:

„Ако хора като старейшините Смит, Ван Хорн и Бътлър трябва да останат настрана, без да се намесват в елементите, които Бог вижда като толкова съществени за осъществяване на делото в тези опасни времена, те ще изостанат... Тези братя... ще се сблъскат с вечната загуба. Дори да се

покаят и в края да бъдат спасени, никога няма да успеят повторно да си възвърнат това, което са изгубили чрез погрешните си действия (Писмо 9, януари 1893 г.; Материали за 1888 г., с. 1128).

„Конференцията в Минеаполис бе златна възможност всички присъстващи да смират сърцата си пред Бога и да приветстват Исус като великия Учител. Но позицията, заета от някои, се окача за провал за тях. Оттогава те никога не са прогледнали ясно, нито някога ще го направят, защото упорито подхранват духа, който преобладаваше там – нечестив, критикуващ и осъдителен“ (Ръкописи, с. 1125, 1126).

Забележете, че в тези сериозни изказвания Елън Уайт не казва, че цитираните скъпи братя в края ще бъдат изгубени. *Казва, че никога няма да успеят да си възвърнат вестта и духовното преживяване, които са отхвърлили.*

Историята показва, че това наистина е така. Макар братята ръководители, които тя споменава, впоследствие да изповядват грешката си, те никога не преживяха силата на самата вест и не успяха да изпитат радостта от прогласяването ѝ. Книгите, проповедите и статиите им остават в архивите за изследване, а съществени елементи, превърнали вестта от 1888 г. в начало на високия вик, отсъстват от там. В книгата *Единствено чрез вяра* Норвал Ф. Пийз осъзнава, че когато деветнадесетото столетие отминало, никой от отхвърлилите вестта не е участвал в прогласяването ѝ (виж стр. 164).

В този смисъл тези братя са се сблъскали с „вечната загуба“. В конкретен смисъл, който Елън Уайт има предвид в изказването от Свидетелства, кн. 6, стр. 408, те са били изплюти от устата на Господа като ръководители в църквата, макар да са продължили да заемат този пост до смъртта си.

Какъв урок е това за нас! Христовият призив към ангела на църквата не трябва да се приема лекомислено. Исус не се шегува, нито драматизира. Подходжда към нещата съвсем сериозно. Колко жалко ще е за човека, който върви напред дръзко и арогантно в качеството си на ръководител, пастор, църковен служител или старейшина, когато Христос откаже да има нещо общо с него! Но Христовите думи не предричат колективен провал за Лаодикия.

Последната велика борба между Христос и Сатана

Понякога се появяват отцепници с твърдението, че Христос вече е отхвърлил ръководството на църквата Си. Те неправилно разбират Христовия призив за покаяние. Предполага се, че призивът изисква *индивидуално* покаяние, че е избран и че след това е бил отхвърлен. От друга страна Писанието посочва, че призивът е за *колективно* и *деноминационно* покаяние. Историята посочва, че той не е напълно разбран и затова не е отхвърлен или поне не е окончателно и интелигентно отхвърлен.

Ако впоследствие Христовият призив се отхвърли от Неговото тяло, църквата наистина ще бъде обречена. Но това „ако“ не е вярно. То би гарантирало неуспеха на вестта към Лаодикия и окончателното поражение на Господ Исус в ролята Му на верен и обичащ Бог. Всеки, който е готов да допусне подобно поражение за Христос, стои на противниковата страна, защото Сатана е твърдо решен да осъществи подобно поражение. Дори натрапчивото съмнение, изразяващо онова „ако“, е породено от греховно неверие – знак на недоверие в Христос.

Сатана злобно и постоянно атакуваше Божия Син с „ако“: **ако Той е израилевият Цар, ако Бог Го приеме...** Тези „ако“ бяха мъчение за душата на Исус. И ние ще застанем на страната на Сатана във великата окончателна борба, ако се съмняваме, че невястата няма да се покае и да се подготви или „ако църквата не отговори на призива“. Такова съмнение в цялостната защита от страна на Христос парализира посвещението на човека, както неврологичният газ парализира волята на личността. Никой не може да работи всеотдайно за деноминационното покаяние, ако тайно се съмнява, че подобно нещо е възможно или е необходимо да стане. Това съмнение е основата на по-голямата част от наблюдаваните се объркване, инертност и разединение. Това е предателство на Христос, и то толкова сигурно, колкото бе измяната на Юда и отричането на Петър.

Лекарството трябва да е подходящо за болестта. Христос възнамерява цялата църква да се покае.

Истина е, че можем индивидуално да се борим за лична победа над грехове, като зъл нрав, чревоугодничество, любов към за-

бавленията, суетност, похотливост и т.н. Но целта на Господния апел в Откровение 3 гл. е, че в качеството си на църква или по-конкретно в качеството си на църковно ръководство сме винаги в *деноминационен* грях. Това в конкретен смисъл е деноминационна гордост („**Казваш: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо**“), деноминационно доволство („**Нямам нужда от нищо**“), деноминационна заблуда („**Не знаеш, че си окаян**“) и деноминационни претенции за успех, които не са подпечатани с валидност от страна на небето („**Ти си окаян, сиромаш, сляп и гол**“).

Предложените лекарства са: **злато, пречистено в огън, бели дрехи и колурий**. На църковните водители ще се внуши както никога дотогава дълбокото чувство за действителната ни роля пред вселената. „**Домът Давидов**“ ще се смири дълбоко чрез ново виждане на Христовото разпятие и личното му участие в него. Тогава ще се отвори онзи „**извор... за грях и нечистота**“ (Захария 12:10; 13:1).

Трябва и можем да успеем там, където евреите се провалиха

С покаянието на Ниневия като пример в священата история се убеждаваме, че това може да се случи и с църквата днес. Вестта за покаяние до Лаодикия ще стигне „**от най-големия до най-нащожния**“ в църквата в световен мащаб. Ако Христовата жертва не е напразна, то ще стане и както писателят, така и читателят на тази книга ще са в състояние да намерят начин да ускорят Великия ден.

Когато това се разбере и се приеме от ангела на църквата, методите за популяризирането му ще са уникално ефективни. Светият Дух, а не рекламната технология на Мейдсън Авеню, ще бъде причина покаянието да бъде **провъзгласено и обявено**. Както в дните на Ниневия, „**царят и неговите големци**“ ще застанат твърдо на страната на това, към което Христос ги призовава (виж Йо-на 3:5-9). Този принцип отдава на всеки отделен вярващ жизнено значение. Това е така, защото колективното покаяние не „въздиша и плаче“, а действа ефективно чрез вратата в Христос, която ще Му сътрудничи в последното дело на умилостивение. „... **слабият... в оня ден ще бъде като Давид и Давидовият дом – като**

Бога, като ангел Господен“ (Захария 12:8). Господ все още може да действа чрез скромни инструменти, за да извърши велико дело. Но те трябва прилежно да извършат домашната си работа, да дисциплинират умовете си и да се осведомяват.

Макар в миналото Господните призиви за покаяние обикновено да са се отхвърляли, не трябва да очакваме, че и последният Му призив ще претърпи провал. Пророческата картина е ясна: нещо ново трябва да се случи в края на времето. Дългата тъжна история на хилядолетия на тъмнина трябва да се анулира. Такава е библейската доктрина за очистването на Небесното светилище. Църквата на остатъка ще прослави Господа и ще Го защити по невидан дотогава начин. Ключовият елемент ще бъде чистата и истинна вест за оправдание чрез вяра, истинността на третата ангелска вест.

Доказателство по-важно от субективните ни чувства

Методът за оценка на относителното наличие или отсъствие на доброта на църквата не е валиден. Идентичността ѝ не зависи от субективната човешка преценка по отношение на добродетелите и провалите ѝ, а от обективните критерии на библейското пророчество и на съзидателната сила на *любовта*. Ето защо истинският тест на вярата се намира в самото Писание.

Пророчествата на Даниил и Откровение посочват въздигането на църквата в последното време, на която е дадено поръчението да провъзгласи вечното евангелие при последните земни събития. Историята на появата на тази църква показва, че тя отговаря на критериите, но не е успяла да изпълни задачата си.

Разрешението на проблема с привидната ѝ изневяра е деноминационно покаяние, а не деноминационно разпадане. Само тази служба може да извърши Първосвещеникът в последния ден на умилостивение. Според пророчеството на Даниил (Даниил 8:14) това със сигурност ще стане. Настъпило е времето, когато трябва да повярваме в това с цялото си сърце, така че да успеем да натиснем спирачките си и обединено да сътрудничим на Бога в последното дело.

Въпросът за честта на Христос

Само така църквата ще се приготви да стане Христова невяста. Исус заслужава да Му принесем този плод от Неговата жертва. Той е страдал достатъчно и в края църквата ще Му се посвети напълно, както съпругата се отдава на съпруга си.

Някои искрени църковни членове са се съмнявали в това, че някога е възможно да се приведе в изпълнение подобна съдебна защита. Необходимо им е да разберат, че техните съмнителни предположения възпрепятстват Божието дело. Тези съмнения мотивират вярващи да дезертират при този, който категорично е решил Христос да не получи полагащата Му се почит в края. Най-сериозният проблем на Бога не са външните врагове на делото, но слепотата и неверието на изповядващите се за Негови последователи.

Чували ли сте някога при сватбена церемония булката да откаже да приеме младоженеца въпреки неговите уверения за вярност и любов? Няма ли младоженецът да бъде ужасно унижен?

Бихте ли могли да си представите по-голяма трагедия в края на историята от тази, Христос да стои „пред вратата“ разочарован и да чука, а в края да Си тръгне унижен? Именно това иска дяволът! Защо да му се предаваме предварително? Картината, която ни представя Писанието, е за пълен успех. „Жертви на Бога са дух съкрушен. Сърце съкрушено и разкаяно, Боже, Ти няма да презреш“ (Псалм 51:17). Заради безценната Жертва на Голгота трябва да изберем да повярваме, че вестта към Лаодикия ще осъществи напълно целта си.

„Това, което Бог възнамеряваше да направи за света чрез Израил – избрания народ, Той ще постигне днес чрез църквата Си. Лозето е дал „под наем на други земеделци“, а именно на Своя народ, който спазва завета, проявява вярност и дава „плодовете на времето им“ (Пророци и царе, с. 367, бълг. изд.).

Лаодикийската църква е новата заветна църква. Не поради добротата ѝ Господ ще остане верен към нея, но защото Той държи на завета Си. „Не поради твоята правда, нито поради правдата на твоето сърце влизаш ти да притежаваш земята им, но... за да

утвърди думата, за която Господ се е клел на бащите ти, на Авраама, Исаака и Якова“ (Второзаконие 9:5). Заветният аспект от Христовия характер е уверението, че вестта към Лаодикия няма да се провали.

Не е наше правото да стоим и да издаваме присъди за призива на нашия Господ, нито да приемаме този призив така, сякаш е човешко предложение. По-надалеч от подобни мисли! Не е ли достатъчно това, че *Господ* ни призовава към покаяние? Как някой се осмелява да казва: „Идеята ми допада, но се съмнявам дали ще подейства!“ Или: „Според мен не сме толкова лоши, че да се нуждаем от деноминационно покаяние“. Нито заседание, нито конференции могат да дръзнат да противоречат на Христовия призив.

Четем, че

„Безкрайният все още държи сметка на народите. Докато милосърдието Му се предлага специално с призови за покаяние, този доклад си остава открит. Но когато цифрите достигнат определен от Бога брой, се поставя началото на Неговия гняв. Докладът е приключен“ (*Пророци и царе*, с. 364).

Ако Бог държи сметка на народите, защо да не може да държи сметка на една *църква*?

Жителите на Вселената ни наблюдават може би чрез специален предавател. Наблюдавали са и разпъването на Княза на славата. Видяли са и как Той е призовавал към смирение, покаяние, смекчаване на душата от страна на деноминацията, гордееща се с това, че е „църквата на остатъка“.

Какъв отговор ще дадем днес?

1. Да предположим, че ръководното тяло се провали или отхвърли Господния апел. Историята на Израил показва, че можем да се покаем (виж Еремия 26 гл.).

КАК ЦЪРКВА С МИЛИОННО ЧЛЕНСТВО МОЖЕ ДА СЕ ПОКАЕ?

Дали сложният ни организационен апарат се съгласува с начина на действие на Светия Дух? С постоянното нарастване на църковното ни членство дали се отдалечаваме все повече от Христос? Трябва да си отговорим.

Как е възможно една широко разпространена организирана църква да се покае? Ще се наложи ли в духовен смисъл „тялото“ да се раздели, така че действията му да не са синхронизирани и контролирани от главата?

Същественото качество на покаянието се запазва през всички векове и при всички обстоятелства. Покаяние могат да преживеят хората, а не сградите или организациите. Но покаянието на Лаодикия е уникално в обстоятелства, дълбочина и обхват. Църквата не е апарат, нито организацията ѝ – безличностна сила. Църквата е „тяло“, а организъмът ѝ е нейната жизнено потребна функционална способност. Отделните личности, съставляващи това тяло, могат да се покаят, защото всеки църковен член е едно с останалите в качеството си на градивна част от цялото.

Както вече разбрахме, „metanoia“ (гръцката дума за „покаяние“) буквално означава „проницателно обмисляне на последствията“. Покаяние не може да се извърши цялостно до края на благодатното време, когато вината на човечеството ще бъде окончателно и ясно разграничена. Докато съществуваме и съответно докато размишляваме за значението на нашия „ум“ днес или докато греховете на някой друг все още разкриват собствената ни по-дълбока вина, в тази степен покаянието ще остане непълно.

Но то ще расте, защото „при всяка стъпка напред в християнския опит покаянието ни ще се задълбочава“ (*Притчи Христови*, с. 160). Първосвещеникът, Който очиства Небесното светилище,

не се е отказал от делото Си. Народът Му може да научи урока си, но Христос ще ги връща обратно към същото място, за да ги изпитва отново и отново, докато победят. Финалният тест може би протича в момента (виж *Свидетелства*, кн. 4, с. 214; кн. 5, с. 623).

Светло бъдеще за Божието гело

В уникалната програма на предстоящите събития стои едно красиво преживяване. Често пъти не сме обръщали внимание на това стоплящо сърцето пророчество на Захария, Христоцентричния пророк на Късния дъжд. Той ни казва, че църквата на последното време и нейното ръководство ще отговорят сърдечно на Жертвата на Голгота, Която ще ги преобрази напълно. Говорейки за събитията в края, Господ казва:

„А на Давидовия дом и на ерусалимските жители ще изляе дух на благодат и моление, и те ще погледнат на Мене, Когото прободоха, и ще плачат за Него, както плаче някой за едничкия си син... В оня ден ще се отвори извор за Давидовия дом и за обитателите на Ерусалим, за грях и за нечистота“ (Захария 12:10, 13:1).

Кой е Давидовият дом? В древността това бе правителството на Божия народ. Захария се обръща към ръководството на църквата в последното време, както Йоан се обръща към „ангела на църквата“ или към „царя и големците му“, ако трябва да си послужим и с терминологията на Йона. Това са „юдовите мъже“, които Даниил разграничава от „Ерусалимските жители“ (Даниил 9:7). „Давидовият дом“ включва всички нива на управление в организираната църква.

Кои са Ерусалимските жители? Ерусалим е градът на Авраамовото потомство, на Божия народ. По времето на Захария Ерусалим бе столица на отделна група хора, призвани да представят истинския Бог пред света, деноминираното тяло от поклонници.

„Духът на благодат и моление“ не е определен да се даде на разпръснатите потомци на Авраам, но на обитателите на града – видимото тяло на Божия народ на земята. (Може да се каже, че всеки потомък на Авраам, който избере да живее извън Ерусалим, няма да участва в благословието. След Вавилонския плен

евреите, които бяха избрали да не живеят в Ерусалим, се разпръснаха между народите и отказаха да се върнат обратно в Палестина – страната на своите предци.)

Изглежда ли невъзможно духът на покаяние да се излее върху управителното тяло и върху световната Адвентна църква, пренатоварена от организационна дейност? Колкото по-голямо участие има църквата в многобройните си същностни градивни единици, толкова по-голяма е опасността колективното ѝ „аз“ да заглупи простите, преки импулси от Светия Дух. Всеки човек, имащ отношение към тези неща, е изкушен да почувства, че ръцете му са вързани. Какво може да направи? Великият организационен монолит, пропит от формализъм и хладкост, сякаш се придвижва със скоростта на костенурка. Като изключим този „дух на благодат и моление“, с приближаването на края на времето и с увеличаване на църковното членство се натовазва и усложнява движението ѝ, а изгледът за това преживяване става все по-далечен.

Но да не изпусваме от погледа си това, което Библията казва. Необходимо е да помним, че преди да задвижим сложните системи на църковна организация, Господ е създал безкрайно по-сложни системи на организация, но въпреки това „духът... беше в колелата“ (Езекиил 1:20). Проблемът не е в сложността на организацията, а в колективната любов към самите себе си. Вестта на кръста е в състояние да се погрижи за това!

Защо светът се нуждае от Божия народ

Светът има нужда от един „Ерусалим“, който да бъде „свидетел на всички народи“. Без него задачата не би могла да се извърши. Историята на неуспеха на древния Ерусалим доказва, че без „духа на благодат и моление“ деноминационната организация неизменно ще изгуби гъвкавостта си, ще представи погрешно своята Божествена мисия. Захария казва, че правилното разбиране на Голгота подбужда вярващите към покаяние („ще погледнат на Мене, Когото прободоха [не евреите, нито римляните от миналото хилядолетие]“). По този начин видението на кръста ще даде окончателно разрешение на проблема с човешкия грях и нечистота.

Какво представлява нечистотата? По всяка вероятност трябва да е по-дълбокият слой на неосъзнатата егоистична мотивация,

залегнала в основата на греха, който се налага да бъде очистен в Деня на умилостивението. Това никога не е било извършено напълно от предходните поколения. Мотивацията от страх от ада заедно с обратната страна на монетата – надежда за вечен живот, ще отстъпят пред искреното заставане на страната на Христовата любов. Колективната любов към себе си ще бъде „разпъната с Христос“.

По какъв начин действа този „дух на благодат и моление“? Това забележително преживяване е съставено от два отличителни елемента: „духа на благодат“ – това е оценяване на кръста, отношение към Божия характер и Божията любов, която е напълно опустошителна и гибелна за човешкото самодоволство и гордост, „духът на моление“ – молитва, произхождаща от смекчени, покаяни сърца.

Разликата между това „моление“ и обичайните формални молитви е съществена. Хората веднага ще разпознаят неподправеността на подобна молитва, защото тя произлиза от сърца, смирени от колективното покаяние. Когато молитвата произлиза от такова сърце – казва Давид, – ще „науча престъпниците на Твоите пътища и грешниците ще се обърнат към Тебе“ (Псалм 51:13). Спечелването на човешки души ще бъде успешно.

Духът, завладял всяко събрание, ще се реорганизира. В прекия контекст на пророчеството на Захария 10 глава откриваме друго пророчество за резултатите от деноминационното покаяние:

„Пилигрими от целия свят ще дойдат в Ерусалим, за да присъстват на тези празнества. Хората ще пишат на приятелите си от други градове (деноминации): „Нека отидем незабавно, да искаме Господното благоволение и да потърсим Господа на силите! Ще отида и аз!“ (Захария 8:20, 21)“ (Кенет Н. Тейлър, *Живите пророчества*).

Кръстът и деноминационното покаяние

Какво би могъл да стори човек, за да ускори Христовия ден? Нима трябва да извървим жизнения си път и да оставим тази работа на някое бъдещо поколение?

Ако откажем да приемем покаянието, за което ни призовава Христос, отговорът ще трябва да е „да“. Ако *позволим* хладкостта да владее сърцата ни, отговорът ще остане положителен. Той може и ще бъде „не“, когато индивидуалното и груповото себелюбие бъде разпънато с Христос. Единствено тогава всеки ще има смелостта да свидетелства за истината и да се противопостави на неосветеното групово мислене.

Отговорът на въпроса „Как?“ е вестта на кръста. „*Ще погледнат на Мене, Когато прободоха*“ – казва Господ. Тук се съсредоточава цялостното осъзнаване на колективната вина, а Духът би могъл да се подари единствено вследствие на пълно и искрено покаяние от страна на тялото. Целият човешки грях се съсредоточава в убийството на Божия Син. Докато това не се осъзнае, „духът на благодат и моление“ няма да се приветства от гордите сърца. И по тази причина не може да се осъществи. Тогава оставаме като децата – трагично доволни от това да пристъпим наперено на всемирната сцена, без да осъзнаваме истинското си покъртително състояние. Познанието на пълната истина причинява скръб за греха, христоцентрично съчувствие към Него в страданията Му, загриженост от цяло сърце за защитата Му в съда, а не егоистичен страх от наказание.

Този преход на загриженост от себе си към Христос ще бъде цялостен и обхванен. Той не е бил осъзнат в пълнота още от времето на апостолите. „**И ще плачат за Него, както плаче някой за едничкия си син**“ (Захария 12:10). Да благодарим на Бога, че повечето от нас не са изпитали тази особена печал. Но можем да започнем да я оценяваме. Ще запеем: „**Из дълбочините викам към Тебе, Господи**“ (Псалм 130:1). Ще преместим фокуса на загриженост и безпокойство по отношение на собственото си спасение към тази загриженост за Христос. Това явление може да се осъществи единствено от Светия Дух.

Естествената загриженост за собствената ни лична сигурност често пъти е пропивала духовния ни опит при химните, молитвите и проповедите ни. Ако не съществуваше силата на Светия Дух, която да осъществи чудото на тази промяна, сме сигурни, че ще са необходими десетилетия, може би и столетия, за да се задейства подобно вътрешно преобразяване на човешкото естество. Но „**бързата работа**“ е напълно възможна, при това обещана (Рим-

ляни 9:28). Ако комунизмът в Източна Европа успя да се срине така неочаквано, със сигурност и неверието на Лаодикия би могло да се срине за кратко време.

Църквата на последното време се състои от хора като всички други в човешката история, родени с „плътски ум“ и с естествено необновено сърце на грешника. Но разкритието на истината ще преобрази ума на вярващите. Колкото по-пълно се приеме Христовият ум, толкова по-дълбоко ще става чувството на покаяние. Прозрението впоследствие, озарило просветения ум, осъзнава греха без каквато и да е илюзия. Накрая Лаодикия ще прогледне.

Това е добра, а не лоша новина

Това покаяние е противоположно на отчаянието и скръбта. Когато осъзнаем греховното си състояние чрез покаянието на просветеното „прозрение впоследствие“, истински ще оценим добрата новина в него. Хората, които се страхуват покаянието да не им причини скръб или тъга, погрешно разбират Христовия ум и заключват сърцата си за целебната сила на Светия Дух. Смехът на света е повърхностен и при изпитание бързо се превръща в отчаяние. „Не... както светът дава“ – е радостта на Христос, която е в съгласие с това, че Той е „Човек на скърби и навикнал на печал“ (виж Йоан 14:27; Исаия 53:3). Когато църквата на остатъка служи сред трагичното разпадане на човешкия живот, характерно за последните земни дни, тази дълбока неизменна радост в Господа ще изплува от реалистичното състояние на нещата. По-близкото общуване с Този Човек на скърби ще направи Божият народ да е в състояние да помага на бездомните и гладните, на всички, които умират от СПИН, и на хората, оплакващи разрушените си домове.

Покаянието на *отделната личност* е прозрение, промяна на ума, която разбира история в светлината на Голгота. Това, което преди не се е разбирало, става понятно и разбираемо. На дълбоко скритата себичност на душата, на покварените подбуди се гледа през светлината, излъчваща се от кръста.

Покаянието на *църковното тяло* е същата мисъл на прозрение, но то разбира *църковната история* от гледна точка на Голгота. Това, което преди не се е осъзнавало, сега се свежда до нашето знание. Движения и събития, които са били загадъчни за времето

си, се оценяват в тяхното по-обхватно и истинско значение. Петдесетница завинаги определя тази славна действителност на покаянието.

Успехът на апостолите

Тайната на успеха на ранната църква се състоеше в разбирането, че „вие разпънахте Христос“, след което съвсем естествено последва истинско покаяние. Христос, и то разпънат, се превърна в централния апел на цялата дейност на апостолите. Книгата Деяния на апостолите нямаше да се напише, ако вярващите от ранната църква не бяха осъзнали собственото си участие, включващо се в радостното преживяване на покаянието.

От Деяния 10 глава разбираме как другите, с изключение на евреите, били взели участие в същото духовно преживяване. Апостолите се удивлявали, че езичниците са изпитали същата дълбока опитност с кръста като вярващите евреи, като по този начин са приели дара на Светия Дух (Деяния 10:44-47). Светият Дух изпратил истината още по-пряко към целта, отколкото апостолите очаквали. Покаяните им сърца *се отъждествили с евреите* и призначили участието си в общата вина. С други думи езичниците преживели колективно покаяние.

Нищо в Писанието не посочва, че цялостното приемане на Светия Дух в последните дни ще се различава по нещо от това.

АДВЕНТНАТА ИСТОРИЯ

*Лошата новина – изгубили сме някои от борбите.
Добрата новина – войната все още не е свършила.*

Дава ли деноминационната ни история смисъл на Христовия призив за покаяние в последното време? Няколко са възможните начини да погледнем на историята ни:

(1) *Бихме могли да погледнем на миналото си с гордост подобно на спортен отбор, който винаги е побеждавал.* Това поведение се смята за проява на лоялност, защото се приема, че благословенията на Бога идват в знак на одобрението Му на духовното състояние на църквата. Следва апатия и хладкост. До този момент това е най-разпространената идея за историята ни, но духовната гордост е противоположна на новозаветната вяра, която неизменно включва елемент на покаяние и смирение.

(2) *В разрез с това други гледат на историята ни с отчаяние.* В нея има действителни неуспехи и някои приемат това за доказателство, че Господ е отхвърлил църквата Си. Това становище е било причина за възникването на различни отцепнически движения, които постоянно се увеличават. Често те протестират срещу духовната гордост и отстъпването от вярата, макар рядко да предлагат някакво практично разрешаване на проблема.

Но има нещо общо и за двете групи: упорито се противопоставят на деноминационното покаяние. Първата група изразява противопоставянето си от убеждението, че то *не е належащо*. Дори предложението за покаяние се приема за нагло, безочливо, нелоялно, също както в миналото свещениците в храма гледаха на апелите на Еремия за национално покаяние. Втората група отхвърля предложението, защото смята, че то е невъзможно. Приема, че Господ е оттеглил от църквата Си както привилегията, така и възможността за подобно покаяние.

(3) *Съществува и трето възможно становище: можем да погледнем на историята си с увереността, породена от смирено покаяние.* Това е правилният подход. Тази църква е истинският „остатък“ от библейското пророчество, издигнат от Бога. Светът все още не е чул вестта в нейната яснота, а Божия народ не се е при-

готвил за завръщането на Христос. Това становище „се радва в истината“. То не се опитва да избяга или да потисне очевидните факти на деноминационната история, които призовават към покаяние и реформа. Неуспехът ни да почетем Господа изисква просто да паднем на колене. Въпреки това реализмът тушира бъдещето с надежда. Радостта в Господа винаги съпътства покаянието.

Опит да се обясни продължителното забавяне

Истината винаги дава повод за надежда. Ако отричаме или потискаме истината, ще се разочароваме и отчаем. Причината за това се състои във факта, че човек осъзнава действителността за преходността и бързия темп на времето, всеобхватната духовна инертност, както и потискащия мироглед. Незачитането на Христовия призив за покаяние неизменно ще унищожи духа на разсъдливите, посветени църковни членове по целия свят. Загубата за църквата ни е неизмерима.

Заставени сме да признаем, че дългото забавяне на Исус трябва да има някакво обяснение. Обикновено ни се представят четири възможни разрешения на въпроса:

1) *Някои хора твърдят, че непорочността на църквата дължи обяснение.* Това означава, че надеждите ѝ са били разочаровани, защото – казват те – самото ѝ съществуване е станало незаконно. Изгубила е Божието благоволение – казват в допълнение, – като вече не представлява движение под Неговото ръководство. В края това становище приема позиция на „По-свят съм от теб“.

2) *Някои теолози приемат, че фундаменталните доктрини на църквата са ни дължници.* Пионерите са били наивни в теологично отношение. Конкретно доктрината за светилището – казват те, – която е направила от Адвентното движение уникална деноминация, не се основава на Писанието. Това предложено разрешение се явява като фатално следствие от продължителните десетилетия на глад за „третата ангелска вест и нейната истина“, връзката от 1888 г. на оправдание чрез вяра с очистването на светилището.

3) *Някои привърженици ни убеждават, че разбирането ни за Духа на пророчеството ни е дължник.* Според думите им Елън Уайт не се е радвала на онази степен на боговдъхновение, която ѝ приписваме. Тя е боговдъхновена само в смисъла, в който са боговдъхновени и останалите автори на 19-ото столетие. Нещо трябва да даде обяснение и плътският ум, негодувал толкова дълго срещу високия християнски стандарт, представен от Елън Уайт, же-

лае да разруши пророческата ѝ благонадежност и достоверност. „Не искаме Този Човек да ни управлява“ – викаше разбунтувалият се Израил против Исус. Сега се сблъскваме със същия бунт срещу свидетелството на Исус. То се отхвърля като отживелица на 19-ото столетие.

4) Някои предлагат идеята, че изливането на Светия Дух на Петдесетница е начало на действителното Второ пришествие, продължаващо и до днес. Колкото по-дълго Исус се забави, толкова по-силно ще е изкушението да реструктурираме доктрината за Второто идване и да изоставим вярата си в персоналното, буквално и неизбежно завръщане на Исус.

Във всичко, посочено по-горе, се крие съвсем недвусмислено фактическо обвинение срещу самия Бог. „Господарят ми се забави“ е действителната тема. Приема се, че от дните на пионерите Бог се подиграва с молитвите на искрените хора, устояли твърдо на заповедите Му и държали вярата на Исус срещу присмеха на останалите църкви и на света. Това становище изисква да повярваме, че Бог разочарова народа Си не само на 22 октомври 1844 г., но и от тогава до днес. Критичният въпрос е: Верен ли е Бог?

Историческо разрешение за безизходното ни положение

Ако разберем Христовия призив към ангела на лаодикийската църква като призив за деноминационно покаяние, можем да видим четирите мнения по-горе в по-различна светлина:

(а) Непорочността на църквата остава ненакърнена в качеството ѝ на истинския остатък.

(б) Фундаменталните доктрини остават валидни поради факта, че изцяло се основават на Писанието.

(в) Елън Уайт понася критика и атаки като истински, верен Божи служител, упражнявал дара на свидетелството на Исус.

(г) Изливането на Светия Дух на Петдесетница не се обърква с персоналното, буквално, бъдещо Второ пришествие на Христос. Господ не отлага идването Си, нито се подиграва с искрените молитви на народа Си, ако трябва да се върнем назад към 1844 г. Пионерите са били истински ръководени от Светия Дух в разбиранята си на истините за пророчествата, Второто пришествие и святилицето. В такъв случай длъжник ни е колективното, греховно лаодикийско неверие, осуетило всичките опити на нашия Господ да внесе в църквата изцеление, единство и реформация.

От друга страна, алтернативата е ужасяваща. Ако нашият Господ наистина е забавил идването Си, значи ни е измамил и вече не можем да Му се доверяваме. Но ако сме отложили идването Му, в такъв случай има надежда. Може да се направи нещо. Неверието и непокаяността ни могат да се излекуват. Да настояваме, че нашият Господ е отложил идването Си, фактически унищожава адвентната надежда. Но да признаем, че ние сме го отложили, това само утвърждава и прави валидна надеждата ни.

„Точно като евреите“

Историческото ни сходство с еврейския народ е поразително. Евреите бяха истинският народ на Бога, радвал се на също толкова голямо доказателство за Неговото благоволение, колкото и ние. Гордостта им по отношение деноминационната им структура и организация се прояви в поведението им: „Храмът Господен, храмът Господен, храмът Господен е това“ (Еремия 7:4). Храмът за нас е световно разпространената ни организация, която ни е също толкова източник на гордост, колкото бе и храмът за древните евреи. Господ наистина учреди и благослови древния храм, но отказът на евреите за национално покаяние анулира смисъла му.

„Същото непокорство и отпадане, които се виждаха в юдейската църква, характеризират до голяма степен хората, получили голямата небесна светлина, съдържаща се в последните предупредителни вестии. Ще повторим ли опитността на Израил? Дали и ние като тях ще пропиеем възможностите и привилегиите си, докато Бог ще допусне над нас угнетения и гонение? Ще оставим ли неприключено делото, което трябва да се изпълни в мирно и благополучно време, докато се наложи да го изпълним в дни на мрак, под натиск на изпитания и гонения?“

Огромна е вината, за която църквата е отговорна“ (Свидетелства, кн. 5, с. 456, 457).

Гибелно за самочувствието на всеки е да се изправи пред реалността на собствената си вина без умиловитието на Христос. Същото е и с църковното тяло. Като се сблъскаме с тази „огромна вина“, без да се обезкуражим, ще видим как Божията любов към църквата остава непроменена. Каквато и да е „вината“, църквата все още остава единственият обект на върховната грижа и внимание от страна на Господа. Вследствие на това осъзнаваме съзидателния аспект на Божията любов.

Критици, готови да изоставят надеждата за църквата, воюват несъзнателно с основната истина за Божия характер. Последното умилостивение, за което дълго говорихме, трябва да включва последно примирие с действителността за Неговия характер в обстановката на първообразния Ден на умилостивението.

Много вдъхновени изказвания уеднаквяват деноминационния ни неуспех с този на евреите. Достатъчни са само няколко примера:

„От времето на конференцията в Минеаполис през 1888 г. видях състоянието на лаодикийската църква така, както никога преди това не бях го виждала. Чух как Бог укорява хората, чувстващи се удовлетворени, макар че им е известно духовното предназначение... Подобно на евреите мнозина са затворили очите си, за да не видят“ (*Ревю енд Херълд*, 26 август 1890 г.).

„Днес има по-малко основание за извинение на упоритото ни твърдоглавие и неверие, отколкото е имало за евреите по времето на Христос... Мнозина казват: „Ако бях живял по времето на Христос,... нямаше да Го отхвърля, нито да Го разпъна, както направиха евреите“. Това обаче ще се докаже от начина, по който се отнасят към Неговите вестни и към посланиците Му. Господ изпитва днес хората също толкова, колкото изпитваше и евреите в миналото.

Ако... преминем през същото, ако съхраняваме същия дух, ако не приемем укор и предупреждение, вината ни ще се увеличи и осъждането, което постигна евреите, ще дойде и върху нас (*Ръкописи*, 11 април 1893 г.).

„Целият всемир стана свидетел на срамното отношение към Исус, представено от Светия Дух (на заседанието на конференцията от 1888 г.). Ако Христос бе пред тях, те (собствените ни братя) щяха да се отнесат към Него по начин, подобен на този, по който евреите се отнесоха към Христос (*Специални свидетелства*, серия „А“, №6, с. 20).

„Претендиращите, че са благочестиви, презряха Христос в лицето на Неговите вестители (през 1888 г.). Подобно на евреите те отхвърлят Божията вест“ (*Основи на християнското възпитание*, с. 472).

Колкото е сигурно, че историята на евреите илюстрира нуждата им от национално покаяние, толкова е сигурно, че случилото се през 1888 г. показва нуждата ни от покаяние и последно умилостивение. Богвдъхновената вестителка на Господа бързо забеляза това. Според нея конференцията от 1888 г. представляваше Голгота в миниатюр, изява на същия дух на неверие и противопоставяне на Божията правда, който вдъхнови и древните евреи. Духът, задействал противниците на вестта, не бе никакво незначително недоразумение, временно неоченяване на доктрина, която предполага обсъждане и разискване. *Това бе вътрешен бунт срещу Господа*. Ако Господнята вестителка има предвид точно това, което казва неколкотократно, това е било възпроизвеждане на Христовото разпятие. Действителността е големият камък за препъване и съблазън за нас.

Адвентната история разкрива вражда срещу Бога

Тези факти в никакъв случай не поставят под съмнение истината, че Църквата на адвентистите от седмия ден е била и остава църквата на остатъка. Братята, противопоставили се на вестта от 1888 г., съставляваха истинският „ангел на лаодикийската църква“. Така че Бог не е отхвърлил църквата Си. Историята ни оживява Христовия призив за покаяние, а единствената причина, поради която той не е бил направен да оживее по-рано, е, че не е бил разбран. В основата си църквата е искрена, а продължителното забавяне на покаянието се дължи преди всичко на това, че истината се тълкува погрешно и се изопачава.

Докато в миналото евреите отхвърлиха дългоочаквания Месия, сега ние отхвърлихме дългоочакваното изливане на Късния дъжд. Забележете някои сравнителни моменти:

(а) **Месия се роди в обор.** Началото на Късния дъжд през 1888 г. се изяви в необичайно скромни обстоятелства. И двете събития изненадаха ръководителите.

(б) **Евреите не успяха да разпознаят Месия под скромния Му вид.** Ние не успяхме да различим в скромната вест от 1888 г. началото на последните важни събития за църквата и за света.

(в) **Евреите се страхуваха, че Исус ще унищожи деноминационната им структура.** „Ние“ се уплашихме, че вестта от 1888 г. ще нанесе увреждане на ефективността на църквата чрез издигането по-скоро на вярата, отколкото на послушанието на закона като начин за спасение.

(г) Противопоставянето на еврейските ръководители повлия на мнозина да отхвърлят Исус. Упоритото противопоставяне на братята ръководители след 1888 г. повлия на по-младите работници и миряни да не обърнат внимание на тази вест. Църквата като цяло щеше да приеме вестта, ако тя беше достигнала до тях без това противопоставяне от страна на ръководството.

(д) Еврейската нация никога не се покая за греха си. По този начин никога не си възвърна благословенията, които Исус щеше да им даде. По подобен начин и ние никога не сме се изправяли като деноминация срещу колективната вина. Не сме се покаяли за отхвърлянето на началото на изливането на Светия Дух, нито си възвърнахме вестта. Поради тази причина все още не се радваме на пълните благословения, следващи възобновяването ѝ. Съвсем очевидната реалност на едновековната ни история демонстрира тази истина.

Забележете по какъв начин беше възможно евангелското поръчение да се приключи близо преди век:

„Влиянието, възникнало в резултат от противопоставянето на светлината и истината в Минеаполис, бе способно напълно да осуети светлината, която Бог бе дал на народа Си чрез свидетелствата...

Ако всеки Христов войник бе извършил задълженията си, ако всяка стража от Сионовите стени бе издала звук с тръбата си, скоро след това светът щеше да чуе предупредителната вест. Но работата е изостанала с години. Какъв отчет ще се даде на Бога, след като така забавяме делото?“ (Бюлетин на Генералната конференция, 1893 г., с. 419).

„На светлината, която трябва да освети цялата земя със славата си, се противопоставя, като чрез действието на собствените ни братя до голяма степен бе удържана от света“ (Избрани вестни, кн. 1, с. 235).

Божията скромна вестителка вярваше, че Църквата на адвентистите от седмия ден е истинският „остатък“ от библейското пророчество. Бе убедена, че на тази църква е поверена последната евангелска вест на милост. Бе вярна на църквата докрай, като вярваше, че смиряването на сърцето пред Бога е единственият отговор, който можем да дадем и който ще даде възможност на Небето да възобнови дара на Светия Дух.

Пълната истина е възвисяваща, а не генресураща

Пълната истина е винаги оптимистична, позитивна, насърчителна. Някой може и да се опита да изопачи проповедта на ап. Петър на Петдесетница, приемайки я за негативна, защото тя ясно изтъква вината на народа и е призив за покаяние. Но силата за свидетелстване дойде след покаянието. Повторение на това славно явление предстои в бъдеще, но то ще бъде следствие от нашето покаяние и примирение с Господа.

Божията любов за света изисква вестта Му за спасение да достигне със сила навсякъде. Известно ни е, че не е справедливо от страна на Господа да задържа изливането на Късния дъжд до момента, в който се покаем по начина, по който Господ искаше от древния Израил. За нас може да се каже: „... Голям е Господният гняв, който е пламнал против нас, понеже бащите ни не послушаха думите на тая книга, та да постъпват напълно според както е писано за нас“ (4Царе 22:13). Можем да се помолим като Ездра: „От дните на бащите си до днес ние сме били много виновни“ (Ездра 9:7).

Причината за това е, че греховете на бащите ни остават дълбоко в нас, ако не говорим за конкретно познание и покаяние. Макар през 1888 г. да бяхме малко вярващи, характерът на тази непокаяност се разпространи по цялото тяло в света подобно на болестотворен вирус. Болестта трябва да следва хода си до момента, в който покаянието ще я изкорени. Дотогава всяко поколение ще изпитва същата хладкост. Това не е теорията на Августин за първия грях. *Не съществува такова нещо като генетично пренасяне на вина.* Просто осъзнаваме действителността за начина, по който грехът се е разпространявал от Едем до днес „чрез посредничеството на влиянието, възползващо се от действието на ум върху друг ум... отреагиращо от ум към ум“ (Ривю енд Херълд, 16 април 1901 г.).

Колективното покаяние на Даниил

Положението ни съответства на това на Юда в дните на Даниил. Пророкът можеше да спори с Господа: „Някои от нас и бащите ни ти бяха верни, Господи! Погледни колко верен съм бил аз, също и Седрах, Мисах и Авденаго! Ние спазвахме здравните закони. Спомни си как някои от бащите ни като Еремия, Варух и други устояха твърдо за истината във време на отстъпничество. Не всички от нас са виновни, Господи!“

Как се помоли Даниил? Забележете как употребява колективното местоимение „ние“:

„Целият Израил престъпи закона Ти, като се отклони, та не послуша гласа Ти... Поради нашите грехове и поради беззаконията на бащите ни Ерусалим и Твоите люде станахме за укор на всички, които са около нас... Изповядах своя грях и греха на людетe си Израила“ (Даниил 9:11, 16, 20).

Фактът, че Даниил не живееше по времето на цар Манасия, не го възпрепятства да не изповяда греховете на Манасия, сякаш бяха негови собствени. Фактът, че ние лично не сме присъствали на събитията през 1888 г., не прави разлика за нас повече, отколкото за Даниил, който не бе живял в дните на бащите си. Христос в собственото Си тяло ни показва как да преживеем покаяние за грехове, за които не сме смятали, че са лично наши. Ако Той, Безгрешният, можеше да се покае за греховете на целия свят, със сигурност и ние можем да се покаем за греховете на бащите ни, на които сме духовни деца. Съществената истина, която се налага да осъзнаем, е, че техният грях е наш поради реалността на библейския принцип за колективната вина.

Отмени ли Генералната конференция от 1901 г. неверието от 1888 г.

Трябва да разгледаме накратко аргумента, който бе изтъкнат в подкрепа на необходимостта от деноминационно покаяние. Някои твърдяха, че заседанието на Генералната конференция от 1901 г. представлява цялостен обрат, реформация, която отмахна отхвърлянето на вестта от 1888 г. и отрече последиците ѝ. Това стана новище загатва паралелното твърдение, че от тогава Късният дъжд и високият вик са напредвали в хода си. Често пъти се използват в подкрепа на това големите кръщения, финансовото и институционно разрастване като доказателство, макар мормоните и свидетелите на Йехова също да са в състояние да представят феноменален статистически прираст.

Вярно е, че заседанието на Генералната конференция от 1901 г. наистина донесе големи организационни благословения, които успяха да задържат организационния ни апарат в умерен ход за

период от няколко века. Ясно е също така, че не се е осъществила дълбока духовна реформация. Дамата с остра проникателност пиша на свой приятел няколко месеца след заседанието от 1901 г.:

„Резултатът от последната Генерална конференция (1901 г.) бе най-голямата и най-ужасна мъка в живота ми. Не се направи никаква промяна. Духът, който трябваше да се внесе в цялата дейност като следствие от събранието, не се усети, защото хората не приеха свидетелствата на Божия Дух. Като се върнаха към своите задължения, те не се отправиха в светлината, която Господ остави да озари пътя им. Внесоха в делото си погрешните принципи, които се наблюдаваха при дейността в Батъл Крик“ (*Писмо на Елн Уайт към съдията Джеси Артур, Елмсхейвън, 14 януари 1903 г.*).

Вследствие на липсата на покаяние приключването на Божието дело се отложило за неопределено време:

„Може да се наложи още много години да си останем тук, на този свят, заради неподчинение, също като децата на Израил. Но заради Христос народът Му не трябва да прибавя грях върху грях, като обвинява Бог за последицата от собственото си грешно поведение“ (*Писмо М-184, 7 декември 1901 г.*).

Дори при това положение тогава не е било късно ръководителите да преживеят покаяние. Господнята вестителка не написа „деноминационно покаяние“, но представи принципа. Налага се „всички“ да участват.

Само да можеха всички да видят, да изповядат и да се покаят за собственото си поведение при отделяне от Божията истина и последване на човешки хрумвания, Господ щеше да прости (*пак там*).¹

На Йоан Кръстител не биха били достатъчни и няколко живота, за да обхване всички нужди за провеждането на една реформация в своето време. А ние успяхме да изгубим няколко десетилетия, занимавайки се с всеки един от възникващите случаи на отделяне от Господния план за нас, докато Йоан предпочете да сложи „брадвата... при корена на дърветата“ (Матей 3:10)².

Би ли поставило покаянието секирата при корена на настоящия ни духовен проблем – „нашето“ отхвърляне на Късния дъжд? Да, защото именно това е неговият корен.

Но корените си пробиват път надолу, под видимата повърхност.

1. Виж главата „Това не стана през 1901 г.! Ще се изпълни ли сега?“ в *Силата на Духа* от Джордж Е. Райс и Нийл С. Уилсън (*Ривю енд Херълд*, 1991 г.), с. 100-105. Насърчително е да отбележим, че позицията, взета в тази книга, е противоположна на състоянието „богат и подкрепен с блага“ на конференцията от 1901 г., заемано от съсловието на белите в предходните десетилетия. Това е много насърчително доказателство, че Светият Дух започва да дава дара на вярност към истината. Дългоочакваното благословение може и да не е на голямо разстояние от нас.

2. Ако можем да изброим всички настоящи многообразни отклонения от Божия план, ще станем досадни на читателя и на ангелите. На критиците ще им е необходима цяла лавица от книги, по-големи от Енциклопедия Британика, за да анализират в подробности всички отклонения от „детайлизираното описание“ на функциите на нашето образование, медицина, здравна реформа, евангелизиране и администрация – част от църковната организация. За тях се е говорило и писало от много отдавна. Песните, плаченето и поздравите нямат край. Лесно е да се каже, че „обръщането към вярата“ ще се погрижи за проблема – казвали сме го в продължение на поколения. „Секирата“ на Христос се различава от тази на антихриста. „Змеят“, който „се разгневи на жената“, рядко се облича в дяволския си костюм. Той дори може да се промени така, че да изглежда като реформатор, който да се впуска с голяма ревност в изсичане на различни клончета, като се старее да остави действителния „корен“ незасегнат – а именно себелюбието.

ПЪТЯТ КЪМ ХРИСТОПОДОБНАТА ЛЮБОВ

„Последната вест на милост, която трябва да се занесе на света, е разкриване на Божия характер на любов“ (Елън Г. Уайт). Ще ни направи ли колективното покаяние грижовна църква?

„Бог е любов“, а любовта е сила. Ако окончателната изява на Светия Дух покаже на света тази мощна Божия любов, църквата най-напред трябва да има ново разбиране за нея:

„Светът е обгърнат от мрака на неправилно разбиране за Бога. Хората нямат познание за Неговия характер, който се разбира и обяснява погрешно. Сега трябва да се провъзгласи вест от Бога, просвещаваща по своето влияние и спасяваща в силата си. Божият характер трябва да се изяви...

Последният лъч на милостива светлина, последната вест, която трябва да се даде на света, е откровение за Божия характер на любов. Децата на Бога трябва да изявят славата Му. В собствения си живот и характер те трябва да разкрият това, което Божията благодат е направила за тях“ (*Притчи Христови*, с. 415, 416).

Повечето от нас сме съгласни, че това до голяма степен е предстоящо събитие. Дано окончателното му изпълнение да дойде скоро!

Любовта – очистваща, променяща сила в жаравата

Любовта не е никакъв банален сантиментализъм. Същият Бог, Който е любов, е и „огън пояждащ“ (Евреи 12:29). Този огън е смърт за себичността, похотта, любовта към света, гордостта и дързостта. Той е и смърт за хладкостта. Колкото и странно да се

струва на законниците, невъзможно е църквата да бъде слаба и болнава, ако тази любов се разбира и оценява.

Когато тази любов изпълни църквата така, както огънят обладава жаравата, църквата ще стане свръхрезултатна в спечелването на човешки души. Всяка отделна църква ще представлява това, което Христос би бил за обществото, ако беше в тяло. Очистена от огъня на унищожавателната греха любов, църквата ще се представя в предаване на Христовата сила за спасяване на изгубените.

Светият Дух ще извърши най-накрая делото Си в човешките сърца. Това ще стане, защото частите от тялото ще приемат **Христовия ум**. Сърцето започва да бие по-бързо, когато четем:

„Ще се извършват чудеса, болните ще бъдат излекувани и знамения и чудеса ще следват вярващите... Лъчи светлина проникват навсякъде, истината се вижда в своята яснота и искрените Божии чеда прекъсват връзките, които са ги държали... Голямо множество се обявява на Божия страна“ (*Великата борба*, с. 612).

Какво биха могли да бъдат тези „лъчи светлина“, ако не Божията любов, представена от Неговия народ? Представете си радостта, която ще потече като река, когато чистото Господне благовестие се представи ясно в слава и сила! Колко много човешки сърца, които сега са в тъмнина, ще се срещнат с Христос и ще открият в Него копнежа на душите си!

Същевременно църквите могат лесно да правят впечатление на особен комфортен религиозен клуб, докато в същото време Бог заявява, че Неговата църква е „молитвен дом за всички народи“. Това включва „грешниците“, за които не сме мислели много. Господ говори за истинския Си народ, все още обитаваш във „Вавилон“, като „люде Мои“ (Откровение 18:4). Но те могат и да се окажат, че не са онези „хубави“ хора, за които се надяваме да се присъединят към нашия клуб. Искаме ли „лоши“ хора да излязат от Вавилон и да се присъединят към нас? Господ иска! Защо Той изпраща слънчева светлина и дъжд „на добрите и на злите“, дори на враговете Си? Отговорът е: за нас е неестествено да притежаваме Неговата любов. Ако можехме да управляваме природата, нямаше ли дискриминацията ни между добрите и лошите хора да

е по-резултатна? Щяхме да убеждаваме лошите да станат добри за разлика от Божия начин на изливане благословения в еднаква мярка както върху едните, така и върху другите?

Господ приема много хора за Свои деца, които ние сега смятаме за безнадеждни. Много приличат на Мария Магдалина и разбойника на кръста. В мига, в който се опитаме да проявим избирателност в любовта си, губим връзка със Светия Дух. Както фариесеите и книжниците роптаеха, така и ние лесно започваме да се възмущаваме от това, че Христос „приема грешниците“ (Лука 15:1,2). Но колкото е по-голямо злото на грешника, толкова е по-голяма Божията слава при спасението му:

„Божественият Учител проявява търпение към грешащия въпреки пороците му. Любовта Му не охлажда, усилията Му да го спаси не престават. С разтворени ръце Той очаква да посрещне отново и отново грешащите, бунтовниците и дори отстъпилите... Макар всички да са скъпи в очите Му, грубите, омърсени, упорити и неотстъпчиви нрави предизвикват най-силно Неговото съчувствие и любов, защото Той проследява причинно-следствената връзка. Човекът, който най-лесно се изкушава и е най-много склонен да съгрешава, представлява особен обект на Неговата загриженост и внимание“ (*Възпитание*, с. 294).

Покаянието възпламенява огъня в жаравата

Как можем да усвоим тази любов? Има само един ефективен начин: като видим Христос такъв, какъвто е в действителност. Той е съвършено безгрешен. Въпреки това обича грешниците. Покаянието Му „заради греховете на света“ Го научи колко е слаб без силата на Своя Отец. Той знаеше, че можеше и да се провали. Роди се в същата река, която ни повлича в грях чрез силата на подмолни течения. Но Той устоя твърдо върху канарата на вярата в Своя Отец. Съпротиви се съвършено на това подмолно течение дори когато по всичко личеше, че е изоставен.

Отец изпрати Своя Син „в подобие на човешка плът“. Във всяка истина Той е наш „брат“. Понесе вината на всеки грешник. Когато се научим да гледаме на Него с такова разбиране, ще осъз-

наем чувството на единение с Него. Ще създадем с Него такъв сърдечен съюз, който ще заличи призива на светската измамна уловка и себезагриженост.

Пророчеството на Захария за „Давидовия дом“ (хората от този дом разпънаха Христос) категорично ни обещава, че ще получим дара на покаянието. Колективното покаяние, изпитано за колективната вина, ще подбуди приemanето и упражняването на тази преливаща любов. Способността да съчувства на всеки грешник, поставяйки се на негово място, и да го обича бе единственият начин, чрез който небесната Христова любов можеше да остане вярна на себе си. Чрез изразяването ѝ Исус преживя в нашата плът колективното покаяние. Той наистина се постави на мястото на всеки човек, за когото „вкуси смърт“. Насърчава ни и ние да се научим да обичаме, така както Той ни възлюби.

Оправданието чрез вяра в оги до покаяние

Само подобно покаяние може да осмисли израза: „Господ, наша правда“ (Еремия 23:6). Човек, който усеща, че по природа има минимално някаква собствена правда, ще почувства съвсем естествено, че е по-добър от някой друг. С това чувство Христос ще му е чужд. А при това положение е логично и грешникът да му е чужд.

Естествено за човешкото естество е да се отвращава от неподправената истина за Христовата праведност. Ние категорично негодуваме срещу смиреното покаяние да видим всичката си правда в Христос. Избягваме да се поставяме на мястото на алкохолика, наркомана, престъпника, проститутката, бунтовника, бродягата. Толкова лесно си казваме: „Никога не бих могъл да стигна чак дотам!“

Докато чувстваме това, сме безпомощни да говорим ефективни и навременни думи като Исус. Любовта към хората изстива. Ограничена и егоистично направлявана, тя престава да бъде любовта агапе. Достатъчно лошо би било да откажем да влезем в небесното царство чрез непозволяване на Светия Дух да размрази студените ни сърца. Но наистина по-зле от това е да затворим на практика царството, така че съвременната Мария Магдалина или престъпникът от кръста да не могат да влязат там.

Блажен би бил воденичният камък, който ще се окачи на врата на всеки необичащ светия, блажено би било и удаването му в морето – казва Исус, – което е по-добре, отколкото да се изправи пред Съда и да отговаря за резултати от цял живот, посветен на собственото „аз“. „По-добре щеше да не е жив, отколкото ден след ден да съществува, лишен от любовта, която Христос изисква от децата Си“ (*Съвети към учителите*, с. 266). Време е да разберем, че вината за греха на целия свят, възпрепятстващата му вражда против Бога, отчаянието му, бунтът му – всичко това е характерно за мен, ако отхвърля Божията благодат. И ако трябваше Христос да отдръпне от мен Своята благодат, щях да използвам всичкото зло, защото „в мен, сиреч в плътта ми, не живее доброто“ (Римляни 7:18). Докато не оценим тази истина, не можем напълно да осъзнаем придадената правда на Христос.

Ето защо покаянието, което Христос ни умолява да приемем, ни връща обратно към Голгота. *Не е възможно да се покаем истински за по-малките грехове, без да сме се покаjali за основния грях, причина за всеки друг грях.* Ето защо трябва да има изличаване на греха заедно с прощението му. Небесният Първосвещеник няма да се занимава с беритба на плодове от лоши дървета. В Деня на умилостивението Той ще постави секирата Си до корена или в противен случай ще остави дървото само. Повърхностното обръщане към вярата, успяло да мине за подходящо през изминалите векове, няма да ни ползва сега. Скритата идея в тази вест за Христовата праведност е, че сам по себе си не притежавам нито частица от тази правда и единствено когато успея да видя това, ще мога да различа даровете Му.

„Да ти бъде според вярата“ – е мярката за възприятие. Чрез истинското покаяние приемаме дара на смирената разкаяност и прощение за всеки грях, който евентуално сме способни да извършим, а не само за малкото грехове, които смятаме, че лично сме извършили. По този начин Христос сега може да придава и да вмениява потенциална правда, отговаряща равностойно на собственото Му съвършенство, простираща се над нашите способности. Но тя изобилства в мярка, далеч по-голяма от потенциалната вина, която можем да осъзнаем за себе си заради греховете на целия свят.

Чудотворната сила на любовта

Като участва в Божественото естество на самия Господ, какъто епископът се „се наслаждава в милостта“. Той намира най-голямото си удоволствие в това, да открива привидно „безнадежден материал“ и да му помага да стане обект на Божията благодат:

„Кажете на бедните и без надежда хора, заблудени и отклонили се, че не бива да се отчайват. Макар да са съгрешили и да не изграждат праведен характер, Бог се радва да ги възстанови, радва се да ги спаси. Той намира удоволствие да взема привидно безнадежден материал – хората, чрез които Сатана е действал, и да ги превръща в обект на Своята благодат... Кажете им, че има изцеление и очистване за всяка душа. За тях има специално място на Господнята трапеза“ (*Притчи Христови*, с. 234).

Доктрината на ап. Павел трябва най-сетне да си дойде на мястото. Семето, посято преди две хиляди години, трябва да започне да принася блажения плод, за който цялото творение е въздишало и се е трудило в болки, за да го види.

Светият Дух започва да действа

Покаянието, към което Христос призовава, започва да се реализира. Когато някой вярващ от църквата съгреши, след малко размисли би могъл да убеди другите вярващи, че и те са участници в същата вина. Ако бяхме по-бдителни, по-нежни, готови да кажем навременна дума за уморения, по-продуктивни при предаването на чистата, мощна истина на евангелието, бихме могли и да спасим съгрешилия от падането в грях. С познавателната способност на пасторите сега почти всяка църква може да стигне дотам, че да почувства поне малко от колективната загриженост.

Ето защо е насърчително да повярваме, че в рамките на това поколение и в световен мащаб може да се реализира всеобхватното чувство на обичаща загриженост. Когато настане това време (и то ще настъпи, освен ако не бъде възпрепятствано), ще се наблюдава сърдечно единство и загриженост между расите, националностите и социалните и икономически структури, които понасто-

ящем рядко могат да се видят. Отцепнически теологични групи вътре в църквата ще се смирят при нозете на Исус. Изпълнението на Христовия идеал ще се проведе на всички нива. Зимата на сковани от студ забрани и страхове ще отстъпи пред славната пролет, в която любовта и съчувствието, всадени от Бога в сърцата ни, ще намерят по-истински и чист израз един към друг.

Вече няма да се чувстваме снизходителни или че сме нещо повече от хората, чиято раса, националност, теология и култура се различават от нашите. С „Христовия ум“ се учредява връзка на съчувствие и приятелство „в Него“. Това чудо ще последва законите на благодатта.

Това ще забеге Божия народ стъпка напред

Вместо да се ограничава единствено до споделено покаяние в интерес на нашето съвременно поколение, това покаяние ще включи в обхвата си и миналите поколения. Идеята на ап. Павел: „както тялото е едно и има много части... така е и Христос“, ще се схване като включваща и миналото Христово тяло. По този начин призивът на Мойсей за покаяние за греховете на предходните поколения ще придобие смисъл (Левит 26:40). „Последното умилостивение“ става действителност и тогава съдът преди Пришествието може да се приключи.

Макар да има разтърсване, при което някои, може би мнозина, ще откажат да приемат благословението и ще напуснат църковното общение, Боговдъхновеното слово ни загатва, че истинският остатък от вярващи в Христос ще се съхрани. Разклащането на дървото или на клоните не е само лоша новина. То предлага и добрата новина, че „в него ще се оставят блестящи зърна“ (срв. с Исая 17:6, 24:13). Останалите ще издигнат гласа си и ще запяят ... за могъществото на Господа (Исая 24:14). Хората, които ще бъдат отърсени, само ще направят явно, че „не са от нас“ (1Йоаново 2:19). Божието дело ще продължи напред безпрепятствано и силно утвърдено.

В тези дни на небивали промени църквата ще се обедини и координира подобно на излекувано човешко тяло. Ще бъдат преодоляни одумване, подозрение, клюкарство и дори липсата на прощателност. Слушащото ухо, настроено да бъде чувствително за

призива на Светия Дух, ще чуе и реагира на убеждението за дълг.

Когато Бог ни каже това, което каза на Филип: „Приблѝжи се и се присъедини към тази колесница“, послушният отговор ще дойде незабавно. Тогава ще бъде спечелена човешка душа, както дяконът спечели етиопския служител от царския двор на Кандакия. Накрая „Главата“ ще намери съвършено „тяло“, в което да обитава; и като се радва за народа Си с песен, Господ ще доведе в църковната им общност всички Свои деца, разпръснати из Вавилон. В мига, в който те прекрачат прага на молитвения дом, тези чистосърдечни хора ще почувстват присъствието на стоплящата сърцето Христова любов, която е „огън пояждащ“ за греха. О, колко е голяма радостта, която това скромно покаяние ще направи реалност!

Чудесата на смекчаване на сърцето ще се изпълнят така, сякаш самият Христос е тук, в плът. Празнотата на отчуждението ще бъде преодоляна. Семейни разногласия, които са били трудни, и най-сполучливите опити на съветници и психиатри ще намерят разрешение. Разрушените домове ще се утвърдят в здравите връзки на любовта, следствие от пълното покаяние на вярващите сърца. Сега замлъкнали арфи ще зазвънят с мелодия, когато струните бъдат докоснати от Божията ръка.

Объркани и разочаровани младежи ще видят откровение за Христос, което никога преди това не са разпознавали. Магията на Сатана от наркотици, алкохол, неморалност и бунт ще изгуби притегателната си сила и чистата, радостна вълна на младежко посвещение на Христос ще бъде за прослава на Неговата благодат. „А над небето ще осияе Господ и славата Му ще ти се яви. Народите ще дойдат при светлината ти и царете ти – при бляскавата ти зора“ (Исаия 60:2, 3).

Чудесни ще са резултатите, след като църквата започне да изпитва към света това, което Христос изпитваше към него. Главата не може да каже на краката: „Не сте ми потребни“ (1Коринтяни 12:21). Ето защо Бог е дал на църквата разнообразните дарове на Своя Дух. Църквата е Неговото продуктивно тяло, което Той желае да се прояви пред света, както здрав човек чрез физическите си способности изразява мислите и намеренията на ума си. Всички дарове ще ни доведат до „по-превъзходния път“ – *любовта*.

Светът и огромната вселена учудени ще наблюдават. Окончателната изява на плодовете от Христовата жертва ще доведе великата борба до триумфален край. В дълбок смисъл, който едва ли е бил в мечтите на пионерите, в сърцата на Божия народ ще се извърши дело, успоредно и в съответствие с очистването на светилицето в небето. По този начин то ще се очисти, оправдае и приведе в ред пред вселената.

Сигурността на Христовия успех

Подобен духовен опит ще направи църквата да стане динамо на любовта. Планът на Бога е църквата да не успее да побере духовно обърнатите грешници, пожелали да се присъединят към нея. Колективното и деноминационното покаяние представляват цялата църква, преживяваща Христоводобна любов и съчувствие към всички, за които Той е умрял. Разбира се, не всички ще откликнат. Всъщност мнозина ще отхвърлят последното му прогласяване. Но много повече хора, отколкото смятаме, с радост ще откликнат.

Нека да се пазим от греховното неверие, което подлага на съмнение искреността на блговестието. Хората, които казват: „Прекалено е хубаво, за да бъде истина!“, трябва да обърнат внимание на един от скритите уроци в Писанието. По времето на Елисей в Самария имало ужасен глад поради обсадата на сирийската армия.

В резултат на това хранителните запаси в града били толкова оскъдни, че магарешка глава струвала осемдесет сребърника, а четвърт кав гълъбов тор – пет сребърника. Царят казал: „Така да ми направи Бог, Да! и повече да притуря, ако главата на Елисея, Сафатовия син, остане на него днес!“ Елисей отговорил: „Утре по това време... една сата чисто брашно ще се продаде за един сикъл и две сати ечемик – за един сикъл“. А сановникът, на чиято ръка се подпирал царят, отговорил на Божия човек: „Ето сега и прозорци ако би направил Господ на небето, би ли могло да стане това нещо?“ А той казал: „Ето ще видиш с очите си, но няма да ядеш от него“ (виж 4Царе 6:25-7:20).

Всички сме живяли в масовото неверие, което прави възможно да съчувстваме на царския сановник. Как би могло да се облекчи толкова страховит глад чрез такова невероятно изобилие за период от 24 часа? Вестта на Елисей била съвременният Дух на пророчеството, но високопоставеният служител просто не повярвал на този дар.

Господ направил така, че сирийските нашественици да си тръгнат уплашени, но заедно с това те оставили много хранителни запаси за гладуващите израилтяни.

„И за пазенето на портата царят постави сановника, на чиято ръка се подпираше; но хората го стъпкаха в портата, та умря, както беше казал Божият човек, който говори, когато царят слезе при него... така му се случи, защото хората го стъпкаха в портата, та умря“ (4Царе 7:17, 20).

Неверието във времето на Късния дъжд ще ни изключи от взимането на участие в славната опитност, която Господ предсказва за народа Си. Боговдъхновени изказвания потвърждават видението за „цялата църква“ в историята, преживяваща напълно подобно благословение, безспорно в следствие на очистването си:

„Светият Дух трябва да оживотвори и изпълни цялата църква, като очисти и утвърди сърцата“ (Свидетелства, кн. 9, с. 20).

„Настъпи времето за пълна реформация. Когато тя започне, дух на молитва ще раздвижи всеки вярващ и ще изгони от църквата духа на разделение и борби... Всички ще бъдат в съгласие с ума на Духа (Ръкописи, кн. 8, с. 251).

„В нощни видения ми се представи великото реформаторско движение сред Божия народ... Наблюдаваше се дух на застъпничество, какъвто се изяви преди великия ден на Петдесетница... Сърцата се убеждаваха от силата на Светия Дух, така че се наблюдаваше истинско обръщане към вярата. Навсякъде се отваряха врати за прогласяване на истината. Светът изглеждаше просветен от небесното влияние...

По всичко личеше, че имаше реформация, на каквато бяхме свидетели през 1844 година. Въпреки това някои отказваха да се обърнат... Тези съперници се отделиха от групата на вярващите“ (Ръкописи, кн. 9, с. 126).

Тук събуваме обувките си, защото стъпваме на свята земя. Тази скромна книга се опита да проучи Христовия призив за покаяние към ангела на истинската Божия църква. Нека се молим изразяването на Божия Дух да може да ангажира много гласове при предаване на ехото на този призив. Волята на Главата зависи от нас, частите на Неговото „тяло“. Нека всеки кротък човек да не подценява важността на своя индивидуален отговор. Вероятно всичко, от което Господ се нуждае, е да открие някъде някой човек, кръстен, възкресен, възнесен с Христос и споделящ Неговата опитност на покаяние. Тогава скъпоценният квас на истината ще може да изпълни цялото тяло.

ПРИЛОЖЕНИЕ А

Покаяние на служители и на техните семейства

Елън Уайт посочва дълбочината на отговора, който ще дойде от служителите и техните съпруги и деца, когато Светият Дух даде дара на покаянието:

„През нощта насън бях на голямо събрание със служители, съпругите и децата им. Учудих се, че то се състоеше предимно от служители и семейства им. Представи им се пророчеството на Малахия във връзка с Даниил, Захария, Агей и Софония... Започна се подробно изучаване на Писанията по отношение на свещения характер на всичко, свързано с храмовата служба...

След прилежно изучаване на Писанието настана период на мълчание. Хората бяха сериозно впечатлени. Дълбокото раздвижване на Божия Свят Дух между нас бе явно. Всички се обезпокоиха, всички изглеждаха убедени, обременени и депресирани при думите от Божието Слово, а Светият Дух го привеждаше в приложение за сърцата им.

Съвестта бе пробудена. Докладът за предишните дни откриваше суетата на човешките намерения. Светият Дух им припомни всичко. Като преглеждаха миналото си, се откриваха несъвършенствата на характера, които трябваше да се забележат и да се приведат в изправност. Видяха как чрез Христовата благодат характерът трябва да се преобрази. Работниците бяха познали мъката от поражението в поверената им дейност там, където е трябвало да победят.

Светият Дух им представя Този, Когото са обидили. Те виждат, че Бог не само се открива като Бог на милостта, прощението и дълготърпението, но чрез ужасни неща в правда ще направи явно, че не е човек, за да лъже.

Изрекоха се думи от Този, Който каза: „Тайният вътрешен живот ще се открие. Цялото вътрешно изработване на характера ще се разкрие сякаш е отразено в огледало. Господ желае да изпитате собствения си живот и да видите колко е суетна човешката слава. „Бездна призовава бездна при шума на много води; всичките ти вълни ме заляха. Все пак денем Господ ще заръча милосърдието Си, а през нощта песента Му ще е с мене и молитва към Бога на живота ми“ (Ривю енд Херълд, 4 февруари 1902 г.).

ПРИЛОЖЕНИЕ Б

Лаодикия не е обречена

Правени са сериозни усилия църковните членове да се убедят да напуснат Църквата на адвентистите от седмия ден или най-малкото да оттеглят подкрепата и общението си. Аргументът е, че Филадельфия, а не Лаодикия представлява истинската църква, която ще се приготви за Христовото завръщане. Джоузеф Бейтс се цитира като правдоподобен авторитет по отношение на това становище. Но този скъп пионер не е наясно както в тази насока, така и в някои други направления. Елън Уайт никога не застава на страната на неговата идея. Ранните ѝ свидетелства за вестта към Лаодикия са в пълен контраст на неговото становище (виж *Свидетелства*, кн. 1, с. 185-195; *Свидетелства*, т. 3, с. 252-255).

Идеята, че Филадельфия, а не Лаодикия е църквата, която ще бъде пренесена на небето, противоречи на общоприетия образец от представена пророческа картина в Откровение. Числото „седем“ посочва, че седемте църкви символизират живота на истинската църква през последователните периоди от историята, считано от времето на апостолите до приключване на благодатното време (*Деяния на апостолите*, с. 581, 583, 585). Вестта към Лаодикия е предупреждение към последната, а не към предпоследната църква (*Свидетелства*, кн. 6, с. 77). Вестта не се прилага за отстъпилите, но за истинския Божи народ, живеещ в последните дни (*Адвентен библиейски коментар*, кн. 7, с. 959; *Свидетелства*, кн. 3, с. 252, 253).

Намерението на Господа винаги е било вестта към Лаодикия да предизвиква покаяние и победа от страна на Неговия истински народ, а също и да го подготви да приеме Късния дъжд (*Свидетелства*, кн. 1, с. 186, 187). Никъде в Писанието или в Духа на пророчеството не се прави намек, че в края вестта ще се провали. Истинският Божи народ ще обърне внимание на „съвета на Верния Свидетел и ще приеме Късния дъжд. Така ще се подготви да бъде пренесен на небето“ (*Ръкописи*, с. 187, 188). Елън Уайт никъде не казва, че истинският Божи народ трябва да напусне Лаодикия и да се върне във Филадельфия.

Разбира се, вярно е, че всичките вестии към седемте църкви могат да се прилагат духовно. Те са подходящи за Божия народ от всички поколения. Човешкото естество е едно и също независимо от времето, така че духовните принципи са актуални за всички. Но вестите към седемте църкви разкриват градивен ход на победоносно преодоляване, който в края ще направи последното поколение да бъде в състояние да стигне до зрялост във вярата и проумяването. „Земната жътва“ най-сетне ще узрее (Откровение 14:12-15). Сърдечното приемане на истините във всички апели ще бъде от полза за окончателното узряване на „пълно зърно в класа“, докато „узрее плодът“ (Марк 4:28, 29). Но да се върне църквата от последното време във Филадельфия означава часовникът да се върне в обратна посока към едно предходно поколение, с което ще се наруши пророческият символизъм. Вестите към шестте църкви са подготвили много вярващи за смъртта. Покаянието на Лаодикия ще подготви Божия народ да бъде пренесен на небето.

Вестта към Лаодикия съответства на времето на очистване на Небесното светилище и дейността на Христос в Светая светих. Очевидното намерение на символизма в Откровение е да съотнесе Лаодикия с времето на „седмия ангел“, който свири с тръбата си по времето на „мъртвите, за да бъдат съдени“, когато „Божият храм се отваря на небето“ и Светая Светих излиза на преден план (Откровение 11: 15-19).

Вестта към Филадельфия очевидно предхожда първообразния Ден на умилостивението, който е уместно съответствие на делото на „мощния ангел“ от Откровение 10 глава, също предхождащо последната вест на трите ангела (стих 11). Да променим реда на седемте църкви е толкова объркващо, колкото да променим реда на седемте печата или седемте тръби. Бог знае какво му предстои да извърши, когато е дал видения на ап. Йоан на Патмос, така че не се осмеляваме да се намесваме в боговдъхновения ред на тези вестии.

Цитати от вестта към Филадельфия, които Елън Уайт прилага за хората от последното време, не налагат становището, че Лаодикия трябва да се изключи от пророческата последователност. Още по-малко другите ѝ цитати от останалите седем вестии изискват да се „присъединим“ към Ефес, Смирна, Пергам, Тиатир или Сардис.

Проблемът при Лаодикия не се състои в идентичността или в името ѝ. Лаодикия не означава нещо лошо, а „осъждане, защитаване или оправдаване на народа“. Това име е подходящо за действителността на Изследователния съд, който предлага Второто пришествие. То предполага победа, а не поражение.

Името „Филаделфия“ е също много важно. То е сложно съществително, съставено от „phileo“, което означава „любов“, „привързаност“, и „adelphos“ – „брат“. Думата „филео“ обозначава пониско ниво на любовта в сравнение с любовта агапе. Но „да се казва истината с любовта агапе“ и да се израства „в Него във всички неща, Който е главата, а именно Христос“ е преживяване, характерно за Божия народ, когато съзрява при подготовката си за Христовото пришествие. „Цялото тяло“ на църквата, корпоративното цяло от Божия народ през всички векове в края ще направи да израстне дотам, че да се назидава в любовта агапе (срв. с Ефесяни 3:14-19, 4:13-16; *Ранни писания*, с. 55, 56; *Притчи Христови*, с. 415, 416).

Както вече споменаха в тази книга, изразът „ще те избълвам из устата Си“ е не съвсем правилен превод от гръцки. Христос не казва, че Лаодикия в края ще бъде отхвърлена от Него и оставена без надежда. На гръцки това е изразът „mello se emesai“, което буквално означава „Правиш да Ми се повдига от гадене“ или „Толкова Ми се повдига, че замалко ще повърна“. Но глаголят „mello“ не налага окончателно действие. Христовото гадене може да се изцели. Възможно е Лаодикия да се покае, да превзмогне ужасната си хладкост.

Прочетете наведнъж и последователно писмата на Христос към ангелите на седемте църкви. Ще ви стане ясно, че те представяват историческо целенасочено направление в посока завръщането на Христос. На Тиатир ѝ е посочено време – „докле дойда“. На Сардис ѝ е посочено времето на съда преди Пришествието. На Филаделфия се казва „Ето, ида скоро“. Но Лаодикия посреща Христос „на вратата“, и ѝ се предлага крайната почест да сподели с Него царската Му власт.

Още едно доказателство, че Лаодикия е последната църква, е представянето, което самият Христос прави за себе си като „Амин“. Това е дума, която в Новия завет изразява завършек, край.

Христовата вест към Лаодикия е тясно свързана с текста в Песен на песните 5:2, който Той цитира (от Септуагинтата) в Откровение 3:20. Тази често пренебрегвана истина затвърждава Христовия апел като този, който младоженецът прави на Своята възлюбена. Нейният окончателен отговор не е отхвърляне на любовта на Младоженеца, но покаяние и подготвяне за „сватбата на Агнето“ (Откровение 19:6-9).

И така, обещанието, отправено до този „някой“ (на гръцки „tis“), е предложение за интимност във връзката с Христос, която няма равна на себе си в което и да било от предложенията към останалите шест ангела на седемте църкви. Ангелът на последната църква е съвсем очевидно този, чието покаяние е уникално и превъзможването от страната на който предполага уникална победа и уникална почест – тази да сподели изпълнителната власт с Христос. Невястата я очаква съдба, по-висша от тази на присъстващите само като „гости“ на сватбата. Трудно е да не направим разлика във връзка между Откровение 3:21 и славната победа на 144 000 (Откровение 7:1-4, 14:1-5, 15:2-4).

По този начин ни става ясно, че да премахнем Лаодикия от пророческата картина, да приемем апела на Верния Свидетел за края за провал означава да ограбим Христос от честта и оправданието, което толкова богато заслужава. Това би накърнило пророчествата в Откровение. Да изоставим Лаодикия и да се подчиним на Филаделфия означава Верният Свидетел да претърпи поражение и да унижи търпеливия Младоженец, Който продължава да чука на вратата.

ПРИЛОЖЕНИЕ В

Езекиил 18 глава и колективната вина

Отрича ли Езекиил принципа на колективната вина? Той казва:

„Що искате да кажете вие, които употребявате тая поговорка: „Бащите ядоха кисело грозде, а на чадата оскоминеха зъбите... Ето, всички души са Мои, както душата на бащата, така и душата на сина е Моя; душата, която е съгрешила, тя ще умре...“

Душата, която съгреша, тя ще умре; синът няма да понесе наказанието на бащиното беззаконие, нито ще понесе бащата наказанието за синовото беззаконие. Правдата на праведния ще бъде за него и беззаконието на беззаконния ще бъде за него“ (Езекиил 18:2, 4, 20; срв. с Еремия 31:29, 30).

Езекиил обсъжда един добър човек, който върши всичко право, но има син, който върши всичко по неправилен начин. След това обсъжда как ако синът на нечестивия човек „гледа всичките грехове, които баща му е сторил..., и не върши такива работи..., няма да умре за беззаконието на баща си“ (стихове 14-17). Децата и вината не се предават по генетичен път. Целта на пророка е да отличи принципа на личната отговорност. Синът не трябва да повтаря греховете на баща си, освен ако не избере това. Той би могъл да преустанови кръговрата на колективната вина чрез покаянието.

Но Езекиил не ни предлага идеята, че човек е праведен сам по себе си, нито отрича библейската истина за праведност чрез вяра. Всеки праведен човек трябва да е такъв чрез вяра. Ако се отделим от Христос, нямаме никаква праведност от себе си. Нечестивият човек отхвърля праведността чрез вяра. Пророкът не отрича, че „всички съгрешиха“ и „целият свят е виновен пред Бога“ (Римляни 3:23, 19). Ако изключим придадената правда на Христос, целият свят е еднакво грешен пред Бога.

Синът, който е видял греховете на баща си и се е покаял, се освобождава от вината за тези грехове чрез силата на Христовата праведност – тя му се вменява. Но по рождение той не е по-добър

от бащите си. В по-особен смисъл покаянието на сина е колективно: той осъзнава, че ако беше на мястото на баща си, щеше да е също толкова виновен, колкото е и баща му. Той не смята, че не може да стори подобни грехове. Признава смирено: „Аз съм тук само заради Божията благодат“. Той избира пътя на правдата. Езекиил не отрича истината за колективното покаяние; напротив, подкрепя я.